467
981.9

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Editura SFVA se confruntă încă cu probleme de difuzare a presei. Pentru a avea garanția procurării următoarelor numere ABONAȚI-VĂ!

Prețul unui abonament pe:

10 nr. = 75 lei (50 lei + 25 lei expediția);
20 nr. = 140 lei (90 lei + 50 lei expediția);
30 nr. = 195 lei (120 lei + 75 lei expediția).

Abonîndu-vă pentru 30 de numere beneficiați de 6 numere gratis!

Cei interesați ne vor trimite contravaloarea uneia din cele trei variante de abonare prin mandat poștal pe adresa: Dumitru Daniel Cristian, Craiova, str. Gheorghe Barițiu nr. 3, 1100, Dolj. Vă rugăm să scrieți citeț numele dumneavoastră, adresa corectă precum și data nașterii.

Toți abonații vor beneficia de surprize!

Abonați-vă chiar mîine!

MULȚUMIM

Celor peste 2 000 de cititori care ne-au scris. Spațiul revistei noastre, din păcate prea mic, nu ne permite să răspundem tuturor problemelor ridicate, sperăm însă ca mulți dintre dumneavoastră să recunoască, deja, materializate în ceea ce privește cuprinsul și modul de prezentare al revistei, propunerile făcute.

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PÎRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică : VIOREL PÎRLIGRAS

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Expansiunea în Cosmos nu este nici pe departe încheiată în anul 2200, nu puține sînt însă planetele pe care, pînă în acei ani ai secolului supervitezei, omul a pus piciorul, mai întîi ca simplu vizitator, apoi ca oaspete și nu foarte tîrziu colonizator. Încrucișarea raselor nu este altceva decît masca sub care se manifestă, perfid, încălcînd cele mai elementare reguli de bun simț, „goana după aur", acea maladie a înavuțirii de secole implementată subconștientului uman. B.I.M., o supercompanie de exploatări miniere, îngenunchează civilizații — pe Tellua, pe New Earth, pe alte cîteva zeci de planete — jefuind zăcăminte întregi de metale pe care, cu ajutorul transportoruluii nterstelar, le valorifică pe Pămînt înregistrînd profituri inimaginabile. Totul are, însă, o limită și se pare că Eldorado, planetă bogată în aur și diamante, îi dă mult de furcă domnului Henderson, patronul și „creierul" B.I.M.-ului. Și aceasta datorită unui singur individ, un aventurier, după cum îl catalogheaza Stella Henderson, fiica marelui industriaș, trimisă special pe Eldorado pentru a dejuca planurile uriașului cu nume exotic. Teraï Laprade este singur în războiul împotrica companiei de exploatări miniere, un război în care Stella Henderson se dovedește a fi principala cursă. Iubirea ce se naște între ei e un teren mișcător ce stă să-l înghită pe Teraï, și asta ar fi sfîrșitul. Numai că pînă cînd și ultima carte va fi jucată mai este destul, iar dacă pînă la urmă Laprade va dovedi că a păstrat un as în mînecă rămîne să aflați singuri stimați cititori, lecturînd ultima parte a romanului „Paraziții leului".

Ed. SFVA — (467)/4 ; 5 ; 6 — iulie ; august ; septembrie 1990.

de **Francis Carsac**

CAPITOLUL II

SACRIFICIUL LA BEELBA

O luaseră pe bulevardul Prințesa Théoba, care cobora panta, apoi pe strada Victoria Eternă. Théraï mergea pe mijlocul șoselei și le ordonă să facă la fel. Dar nimic nu le stătu în cale și ajunseră fără necazuri. Stella se scuză pretextînd că-și schimbă toaleta și o expedie pe Sika. Cînd se află singură scoase mesajul. Era o foaie de hîrtie indigenă, fabricată dintr-o coajă de pom, împăturită în patru. O deschise și citi în engleză :

„Nu ieșiți mîine sub nici un motiv, H:::"

Litera H era urmată de cinci puncte în linie întreruptă. Rămase stupefiată : cum acest preot dintr-o lume străină cunoștea semnul de recunoaștere pe care îl utiliza ea și fratele mai mare în jocurile copilăriei ? El era deci în legătură cu B.I.M.-ul ? Ce însemna acest avertisment ? Ce se înfiripa între tatăl său și cultul din Beelba ? Acest cult reformat care cerea sacrificii omenești ! Oare Téraï văzuse clar jocul lor ? Trebuie oare să-l prevină ? El era dușmanul B.I.M.-ului, da, dar acum ea își dădea seama că nu dorea să i se întîmple vreo nenorocire. Pe de altă parte, dacă îl avertiza, fără îndoială își trăda tatăl.

— Stella ești acolo ? Vreau să-ți vorbesc.

— Da, da, poftim.

Ea ascunse mesajul sub cuvertură și alergă să deschidă ușa.

— Nu te-ai schimbat încă ? Bine, mai aștept.

— Oh, nu e necesar, dacă ceea ce ai să-mi spui e urgent.

— Este !

Ea îl urmă în camera care servea de birou. Fereastra se deschidea spre parcul minunat și Téraï îl admiră o clipă, privind la arborii gigantici. Apoi se întoarse și Stella fu izbită de aerul său neliniștit.

— Ce se întîmplă, Téraï ?

— Ce se întîmplă ? Infernul crește sub picioarele noastre ! Sînt nebun că v-am adus aici, pe tine și pe Laélé ! Ohémi avea dreptate și ar fi trebuit să-l ascult, să iau o escortă mai numeroasă, nu doar cinci războinici !

— De ce te temi ?

— De tot ! Adepții de la Béelba sînt deja cu miile la Kintan ! Obmii nu mi-a ascuns că împăratul vrea să schimbe zeul protector al cetății și să treacă de cealaltă parte. Bietul Obmii ! În fiecare zi vede cum scade numărul credincioșilor săi ! Cum să lupte împotriva rivalilor care practică levitația, care fac tra-

tamente miraculoase, care aduc trăsnetul în templu, care fac să crească în cîteva minute o vegetație mare acolo unde solul era sterp! Cum să lupte împotriva acestora jocurile sale de oglinzi?

— Dar care este pericolul pentru noi?

— Poate că nu este imediat, într-adevăr. Numai că eu sînt prietenul Ihambéilor, care, asemenea urmașilor Klonului, consideră Rossé Mozelli drept munte sacru. Eu sînt deci, apriori, dușmanul lui Béelba. Dacă mîine Bolor o să-și trimită fanaticii împotriva mea... și a celor care sînt alături de mine, nu ne va fi prea bine la Kintan! O bună parte din ofițerii armatei au fost deja convertiți, m-a informat Ophti-Tika. Armata care pînă acum era pașnică, dar care, odată fanatizată... Mă neliniștesc însă miracolele.

— Ah, scamatorii!

— Zău!

El numără pe degete:

— Unu, levitația: este posibilă cu ajutorul unui degravitator Levy--Thompson, tip 4, care se găsește pe toate astronavele. Poate fi ascuns sub o haină largă, un anteriu preoțesc de exemplu. Doi, tratamente miraculoase: antibiotice și raze biogenice. Bolnavii sînt așezați „sub ochiul zeiței". Trei, fulgerul: un lucru elementar, un generator Van de Graaf sau oricare alt tip. Patru, creșteri miraculoase: fitohormoni activați și *Willamsonia exhubérans*, iarba magică de pe Behenor IV. Numărînd cele patru miracole rezultă — intervenție terestră! Vezi că aveam dreptate. Și Obmii m-a prevenit că se pregătește ceva pentru mîine. Așadar, interdicție absolută să ieșiți tu, Laélé, Sika și toate femeile în general. Ah, da, uitasem să-ți spun: sacrificiul zeiței constă în extragerea pe viu a ovarelor uneia sau mai multor femei tinere!

El bătu într-un gong de bronz și Sika apăru.

— Spune stăpînei Laélé să vină imediat. Cheamă și pe Tonor, Ketan și Enko.

Fata se întoarse peste puțin timp, urmată de doi Kénoați și de însoțitorul Ihambé.

— Laélé?

— Nu e în camera ei, stăpîne.

— Caut-o!

Se întoarse spre cei trei bărbați, le dădu repede instrucțiuni. Aceștia plecară în fugă.

— Îmi iau precauții. Pereții vor fi păziți de acum înainte. Vino cu mine.

În spatele unei coloane, o scară în spirală dădea acces pe acoperișul terasei înconjurată de un zid gros, crenelat.

— Asta e contribuția mea la arhitectura palatului.

Se îndreptă spre un bloc cubic zidit în mijloc de aproximativ doi metri lățime, închis printr-o ușă consolidată cu metal, scoase din buzunar o cheie plată, sofisticată și deschise. Aici, găsi cinci mitraliere, cutii cu muniții și grenade.

— Ai știi să te folosești de aceste arme? Sînt fabricate la Chicago de Compania North American Weapon, controlată de B.I.M.

— Am învățat să le folosesc cînd mi-am făcut serviciul timp de două luni în miliția planetară.

— Pentru moment, această glumă va prinde bine. Mi se poate întîmpla ceva rău, Stella. În acest caz, iată perechea cheii. Oamenii mei ți se vor supune.

— Dar cum voi putea să mă fac înțeleasă ?

— Toți cunosc cîteva cuvinte în franceză sau engleză. E suficient.

El scoase din rezervă o cutie de grenade și închise ușa.

— O s-o coboare băieții mei.

Jos, Sika aștepta îngrozită.

— Stăpîne, stăpîna a plecat la piața de țesături.

Téraï păli.

— Trimite repede cinci oameni s-o caute !

— Au plecat deja, stăpîne !

— Foarte bine, Sika. Mulțumesc. Ce dracu, nu putea să aștepte s-o însoțesc și eu ! Ah, femeile ! Toate sînt la fel. Îi trebuiau aceste stofe tocmai acum ! Tonor, e o cutie cu grenade acolo sus. Coboar-o, amorsează-le și dă-le paznicilor. Trei de fiecare !

Solul se zgudui.

— Un cutremur ? spuse Téraï pe un ton neîncrezător. Veniți !

Alergă spre o construcție joasă, în parc, unde se afla un seismograf. Banda de hîrtie nu arăta decît o linie foarte ușor ondulată, apoi două bruște bucle de mare amplitudine. Téraï consulta și celelalte aparate, cînd se auzi un uruit subteran prelung. Acul desenă o serie de zigzaguri. Téraï privi cadranul seismografului.

— Epicentrul se află la 30 km Nord... Ia stați, la 30 km Nord sînt vulcanii gemeni Kembo și Okembo ! Dar sînt stinși. Probabilitatea de trezire spontană e practic nulă ! Fără nici un semn prevestitor...

Ieșiră. Departe, spre nord, în asfințitul soarelui urca o coloană înaltă de fum, neagră cu reflexe aurii.

— Încă un miracol, spuse Téraï sarcastic. Dar, de data aceasta, un miracol costisitor ! Torpilare magmatică cu bombe cu fuziune. Ca din întîmplare, sanctuarul original din Klon se găsește — se găsea ! — chiar între cei doi vulcani. Nu va fi greu de explicat că mînia zeiței Pămîntului a lovit templul unui zeu fals, Obmii își poate număra pagubele !

Solul se zgudui din nou violent, de această dată fură nevoiți să se prindă de un pom pentru a nu fi trîntiți. Trunchiurile copacilor plesniră, o ploaie de crengi căzură, și din spatele peretelui parcului se auziră zgomote de prăbușire și țipete de groază. Uruitul subteran se auzi din nou, apoi se diminuă, încet, încet. Palidă, Stella îl privi pe Téraï.

— Gradul 7—8 spuse el calm. Destule stricăciuni probabil, în orașul de jos. Era de așteptat să se întîmple așa. Vreun imbecil a făcut pe vrăjitorul inițiat !

— Crezi că se mai repetă ?

— N-aș putea să spun. Nu cred. Zona unde se află Kintanul de obicei e stabilă, vreau să spun că seismele depășesc

rareori gradul 3. Dar trezind vulcanii cu bomba H, s-a putut schimba totul. Drace, măcar de s-ar fi întors Laélé !

— Nu te duci s-o cauți ?

— Nu ! Nu pot părăsi casa înainte să știu ce se urzește : mai mult de o sută de persoane, bărbați, femei, copii contează pe mine să-i apăr.

— Te temi să nu i se fi întîmplat o nenorocire, nu-i așa ?

— Da. Dacă n-a ucis-o cutremurul, care cred că deja are victime, riscă să fie răpită de ticăloșii din Béelba !

— Nu crezi că ar fi mai prudent să-ți chemi în ajutor asociatul ?

— Am încercat să-i vorbesc în această dimineață, înainte să merg la palatul imperial. Nimeni n-a răspuns ! Nici ajutorul celor de la B.I.M. nu-l voi cere. Dumnezeu știe ce i s-a întîmplat lui Igricheff ! În concluzie, totul nu miroase deloc a bine. Să ne întoarcem să vedem cum a rezistat casa la zguduituri.

Imensa clădire era doar crăpată. Urcară pe terasă. În amurgul care se lăsa, coloane de flăcări urcau înspre sud, în orașul de jos.

— În alte condiții te-aș fi condus să vezi pompierii la treabă. E foarte curios. Kenoații mai au și darul organizatoric. Ajută-mă să scot două mitraliere, vom avea nevoie de ele probabil foarte curînd.

Cînd se făcu noapte cei cinci oameni se întoarseră fără Laélé. Téraï se frămînta. Servitorii bătuseră toate piețele, toate străzile negustorilor. Un fel de teroare se abătuse asupra orașului, chiar înaintea seismului, închizînd gurile. Ici și colo întîlneai preoții din Béelba, circulînd tăcuți și aroganți. Nu erau în afara caselor nici o fată tînără sau femeie. Cetatea întreagă era în așteptarea unei catastrofe. După cutremurul de pămînt care goni locuitorii din casele lor, urmă panica, împiedicîndu-i pe soldați și pompieri să curețe ruinele și să stingă focul.

— Se vorbesc niște lucruri, stăpîne, murmură unul dintre servitori îngrozit parcă de ce spunea.

— Da ? Ce ?

— Că tu ai atras mînia zeiței, fiindcă ai adus sălbaticii în oraș.

— Bun, începe să se limpezească. Manevra este dirijată împotriva mea, a Ihambéilor și a partidului păcii. Am fost prea mult timp absent și acum sînt luat din scurt. Ah ! Dacă măcar Laélé ar fi fost găsită nici nu mi-ar păsa de rest. Îi pot ține la respect timp de o lună de zile. Și-atunci, cînd vor vedea că protecția de la Béelba nu-i apără de gloanțele mele... Să așteptăm, nu putem face nimic altceva.

Stella rămase singură printre coloane. Parcul era mereu străbătut de cei cinci Ihambéi, înarmați cu arcuri, sau de servitorii lui Téraï, cu mitraliere și grenade. Nici un zgomot nu mai urca din oraș și, sub lumina lunii roșcate al cărei nume îl uitase, liniștea era sinistră. O umbră se ivi lîngă ea. Ea tresări, luă revolverul, apoi se calmă. Era Eenko. Acesta se aplecă spre ea și spuse foarte încet, într-o franceză stricată :

— Tu femeie rea. Dacă tu nu aici, Laélé nu ieșit singură. Dacă ea moartă, și tu moartă !

Apoi dispăru ca o umbră.

— Eu sînt, Stella, să nu tragi !

Téraï se rezemă cu spatele de o coloană, așezîndu-se lîngă ea.

— Nu știu ce să fac ! Sînt nebun de neliniște ! Știu, pentru tine, Laélé este o indigenă, o ființă neomenească. Pentru mine, de la moartea părinților mei, ea a însemnat toată tandrețea lumii. Nu o am decît pe ea și pe Léo. Igricheff... Igricheff trebuie să fie mort și el, altfel ar fi răspuns la apel. Și Léo a rămas la Ihambéi.

— Asociatul tău era poate absent cînd ai lansat apelul.

— Nu, este imposibil. Oriunde s-ar fi aflat, apelul meu i-ar fi parvenit. Cred că a fost ucis. Se dă marea lovitură și eu nu sînt pregătit. Am pierdut timp făcînd pe ghidul. Chiar dacă nu m-ai mințit, ai făcut jocul B.I.M.-ului doar prin prezența ta alături de mine.

— Dar crede-mă, oricum, că nu am nimic de-a face cu această religie sîngeroasă care încearcă să fie împămîntenită aici !

— Într-adevăr, poate nu ești decît o jucărie. Ce se întîmplă, Kéron ?

— Soldați la poartă, stăpîne.

Stella îl urmă fără ca el să observe. Poarta parcului era întredeschisă și, în lumina roșie a torțelor, Ophti-Tika aștepta în fruntea a zece oameni. Prezența sa păru să-l liniștească pe Téraï. Discuția fu scurtă. Căpitanul salută, îi întinse Pămînteanului un sul de pergament. Téraï îl desfăcu, se apropie de o torță și citi fără ca vreun mușchi de pe față să i se clintească.

— E rău ?

— Pfu ! Un ordin de la împărat. Ihambéii trebuie să părăsească orașul mîine în zori. N-a îndrăznit să mă expulzeze. Nu aș cere altceva decît să mă supun, să mă retrag din capcana din care am căzut atît de stupid, orbește. Dar cum ieșim din incintă vom fi atacați și masacrați. Măcar dacă l-aș fi luat pe Léo ! I-aș fi încredințat un mesaj pentru Ohémi și în zece zile toată confederația Ihambé ar fi fost lîngă zidurile Kintan-ului, înarmată, și atunci am fi putut sta de vorbă. Astfel stînd lucrurile, nu pot decît să refuz, adică să declar război imperiului Kéno. Dacă Laélé era aici, nu-mi era atît de teamă !

Se apropie de ofițer și îi vorbi în limba Kénoaba. Tika scutură capul în semn de negație și, cu un gest violent, aruncă sulița scurtă care se înfipse vibrînd în poartă. Apoi soldații făcură stînga-mprejur și plecară.

Abia trecuseră de colțul străzii cînd Téraï examină arma.

— Da, exact ce am gîndit. Oficial, gestul vrea să spună : nu ne mai putem întîlni decît cu armele în mînă. Dar priviți !

Tăie cu cuțitul corzile înfășurate în jurul suliței. Pe lemn era lipită o bucățică de hîrtie cu semnele scrisului kénoat. Febril, Téraï o dezlipi și își mușcă buzele.

— Vești de la Laélé. Proaste. Este prizoniera preoților din Béelba și trebuie să fie sacrificată mîine în zori, împreună cu

alte șase femei, la templul roșu, în piața armelor. În prezent e închisă în subteranele templului.

— Dumnezeule mare! Nu se poate face nimic pentru ea?

— Ba da! Cel puțin am să încerc. Ne mai rămîn cîteva ore pînă în zori.

* * *

Téraï își verifică din nou grenadele prinse la centură, revolverele, și examină cu atenție pușca.

— Iată! Ți-am arătat totul aici. Dacă nu mă întorc, preia comanda. Mai încearcă odată să chemi Port-Métal. Spune-le că fata lui Henderson e în pericol. Dacă asta n-o să-i facă să zbîrnîie, atunci nu știu ce altceva i-ar putea mișca. Și mai ales să nu ieși afară!

Cuvintele îi amintiră Stellei avertismentul pe care îl primise și brusc, fără să se gîndească, se decise:

— Așteaptă! Am ceva să-ți spun.

Ea îi povesti scena din sala palatului, biletul strecurat în cizmă cu semnul de recunoaștere. El încruntă sprîncenele.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme! Asta n-ar fi schimbat mare lucru, fără îndoială, fiindcă Laélé era deja prizonieră cînd ai primit mesajul. Bine. Acum n-am timp să elucidez problema. La revedere, *miss* Henderson!

— La revedere, Téraï, și noroc!

El dispăru în fruntea celor cincisprezece oameni înarmați pe care-i luase cu el, se îndreptă spre capătul parcului unde trebuiau să treacă zidul. Rămasă singură, ea urcă pe terasă La est, colina cu piața armelor se desena neagră pe cerul care se lumina încet, încet. Încă o jumătate de oră pînă în zori. Orașul era încă în întuneric, dar se puteau auzi pașii soldaților din patrule, iar în orașul de jos rumoarea mulțimii de pe străzi. Îi veni chef să fugă după Téraï, să-l urmeze. Un țipăt înăbușit veni dinspre strada din continuarea parcului și ea înțelese că o santinelă plătise cu viața o clipă de neatenție.

Aștepta, cu Ténon-Sika lîngă ea, gata să-i traducă cuvintele, să repete ordinele în microfoanele cuplate la stațiile cocoțate în copaci.

— Crezi că va reuși?

— Stăpînul reușește orice! Și nu va fi singur. Mulți nu acceptă aceste sacrificii, stăpînă. Tika, vreau să spun căpitanul Ophti-Tika, mi-a spus că o mare parte din armată e ostilă acestor obiceiuri.

— Ai spus asta și domnului Laprade?

— Bineînțeles! E datoria mea să-l țin la curent cu tot ce îl poate interesa.

— Îți iubești stăpînul, Sika?

— Nu e un stăpîn oarecare, el e Stăpînul! Totul se pleacă în fața lui, atunci cînd vrea. Și totuși nu e un om rău. Pentru el, am muri cu toții, dacă ar trebui!

Stella nu răspunse, minunîndu-se încă o dată de devotamentul de care se bucura acest uriaș brutal și barbar. Oftă. Măcar de-ar fi putut să lupte de aceeași parte. Nu-și mai amin-

tea că, numai cu cîteva minute înainte, trecuse de partea lui, dezvăluindu-i mesajul secret al preotului din Béelba. Încă credea că el nu avea dreptate, că ducea o luptă sterilă, dar dacă B.I.M.-ul se ascundea într-adevăr în spatele sacrificiilor umane, ea nu mai putea să fie solidară acestuia din urmă.

Răsăritul se lumina acum. Dinspre colină se auziră bătăi de tobă, apoi un muget scos de mulțime. Fanaticii masați acolo aclamară îndelung și ea ghici că salutau apariția preoților sau a victimelor.

Apoi nimic. În orașul de jos, liniștea absolută de-abia fu întreruptă de bătăile gongului de bronz dintr-un templu din Klon unde se desfășura o ceremonie de sacrificiu.

Brusc, își încordă auzul : auzise oare o împușcătură ? Urmară altele, în rafale, întretăiate de exploziile grenadelor, apoi un strigăt nesfîrșit iscat din teamă și furie. Ea se grăbi spre parapetul estic, în cealaltă parte a esplanadei, dar nu putu zări decît partea de sus a templului și, cu binoclul, mici forme negre alergînd pe terasa superioară. Ropotul gloanțelor nu voia să înceteze. Téraï avea cu el o duzină de kénoați obișnuiți cu uzul armelor de foc și ea se cutremură la gîndul ravagiilor pe care această grindină de gloanțe o făcea în mulțime. O nouă serie de explozii apoi, mai presus de strigătele populației, urcă strigătul de război al lui Téraï : Iooohioohoo ! urmat de o împușcătură izolată. Oameni alergau pe strada venind dinspre colină, stradă pe care o vedea în lung, din loc în loc ascunsă de vîrfurile arborilor. Rafala de glanțe reîncepu, mai aproape.

— Stăpînul ! strigă Sika.

Zărise și ea silueta masivă oprită un moment pentru a secera urmăritorii cei mai apropiați. Apoi copacii îl ascunseră vederii.

— Sika, tradu ! Zece oameni să se repeadă pînă acolo. Toți ceilalți la posturi, pe ziduri !

Ea încăreă mitraliera.

— Praaa !

Rafala răsună foarte aproape. Din parc se auzi un zgomot de luptă, un bărbat urcă în fugă scările, ajunse pe terasă, strigă ceva și dispăru din nou.

— Stăpînul e rănit, traduse Sika.

— Vin !

Tocmai cînd ajunse la colonade, patru bărbați apărură, ducîndu-l pe Téraï. Urmară și ceilalți, înarmați. Lupta părea că se sfîrșise pe ziduri. Stella se aplecă peste geolog. O rană mare îi tăia obrazul drept și tot creștetul capului îi era însîngerat.

— O lovitură de piatră, pe cînd escalada zidul, explică un kénoat care vorbea engleza.

— Sika, repede la farmacie !

El nu prezenta nici unul din semnele de fractură craniană, dar ea nu avea destule cunoștințe medicale pentru depistarea unui traumatism cerebral. Sika se întoarse cu o cutie de pansamente. Ea spălă rănile, tăie părul năclăit de sînge și văzu că piatra lovise tangențial, smulgînd pielea capului pe cîțiva centimetri. Téraï gemu de arsura dezinfectantului, apoi deschise ochii și încercă să se așeze.

VIGREL

— Nu te mișca ! Cum te simți ?

— Capul ! M-a nimerit bine, porcul ! Ce faceți acolo ? Toată lumea la arme !

— Liniștește-te ! Totul e apărat.

— Ajutați-mă să mă ridic.

Se sculă în picioare, clătinîndu-se, sprijinindu-se pe doi dintre oamenii săi.

— Am pierdut toți Ihambéii. Imposibil să-i opresc. Cînd Eenko și-a văzut sora printre victime, a înnebunit ! Și eu la fel.

Se strîmbă de durere, se clătină pe picioare și se ridică într-un teribil efort de voință.

— Laélé ?

— E moartă ! Eu am ucis-o ! E tot ce am putut face pentru ea !

Întinse pumnul strîns în direcția colinei.

— Acum e război, război adevărat, de neispășit ! Am să ard Kintan-ul dacă va fi nevoie, și celelalte orașe din Kéno ! Numai dacă n-or să-mi dea toți preoții din Béelba să-i dau lui Léo ! Ajutați-mă să merg în cameră. Stella, ocupă-te de apărare, mă doare prea rău capul să mai pot gîndi. O să mă simt mai bine într-un ceas, două.

Dispăru în casă susținut de oamenii săi. Dintre arbori apăru o siluetă neagră, plină de sînge, în care ea recunoscu pe Eénko. Războinicul șchiopăta, cu numeroase răni sîngerînde. Se apropie încet, trecu prin fața Stellei, privind-o cu ură, apoi se prăbuși sub portic.

— Ai grijă, ocupă-te de el, Eika. Mă duc să văd cum se simte domnul Leprade.

Îl găsi așezat pe pat, ținîndu-și capul în mîini, nepăsător la sîngele care i se prelingea de sub bandaj. Ridică ochii epre ea.

— Vrei să știi cum s-a întîmplat, nu ? Un frumos articol pentru ziarul tău ? Să-ți povestesc !

— Nu, nu vorbi !

— Ba da, trebuie, astfel asta mă va sufoca ! Am sosit pe colină fără probleme, strecurîndu-ne prin străduțe și parcuri. Acolo se găseau deja o mulțime de locuitori, și nu ne-am apropiat prea mult. Ne-am ascuns prin hățișuri la vreo cincizeci de metri de templu, pe partea dreaptă. Se formase un triplu cordon de soldați între mulțime și incinta blestemată unde se afla altarul. Prin binoclu am putut vedea chiar cuțitele de sacrificiu. Apoi au apărut preoții, după un vacarm de trompeți, mulțimea a început să urle, a fost adusă o tînără, culcată pe piatră și crac ! repede, au spintecat-o de vie ! Apoi alta, și alta. Nu puteam interveni, nu-mi puteam risipi șansele și așa slăbite de a o salva pe Laélé ! În sfîrșit a apărut și ea. Nu era ca celelalte, resemnate sau abrutizate de frică ! Ea s-a luptat atît cît a putut și mulți din acești ticăloși trebuie să poarte urmele unghiilor și dinților săi. Cînd au vrut s-o culce pe altar, am tras, am doborît sacrificatorii și ne-am năpustit înspre ei. Dar erau prea mulți între ea și noi ! Cu cît omoram mai mulți, cu atît soseau alții. Și am ucis, ucis, bărbați, femei, Ihambéii în jurul meu, în timp ce ceilalți trăgeau la întîm-

plare. M-a izbit peste față un cap de femeie, smuls de o grenadă. În final ne-am dat seama că nu am fi putut reuși. Apăruseră alții sacrificatori acolo care o înhățaseră din nou pe Laélé. Am făcut curățenie în jurul meu, aruncînd grenade, și m-am trezit într-un cerc plin de resturi de leșuri, intestine într-o baie de sînge, am scos strigătul de luptă, în așa fel ca Laélé să știe că eram acolo și am ochit în cap. A căzut ca trăznită. Ei bine, după toate astea nu mai rămînea decît să scăp cu viață ca s-o răzbun ! Asta e. Ne-am întors și cînd să sar zidul m-a izbit o piatră în cap.

Tăcu, apoi continuă.

— Fanaticii, Stella ! Lucrul cel mai murdar, mai oribil și mai periculos din lume ! Mi-au ucis tatăl și mama, au ucis-o pe Laélé și au încercat să mă omoare și pe mine. Dar le-am scăpat, Dumnezeule ! O să le pun pielea în băț, cel puțin pe planeta asta ! Fundamentaliștii, niște înapoiați mintali care cred în legendele din epoca bronzului ! Și aiuriții lui Béelba care cred că dacă smulg ovarele unei fete vor crește grînele ! Și cei mai răi dintre toți sînt ai voștri, Stella, care cred că progresul material înseamnă tot, cei care confundă tehnica și știința cu articolele de fierărie, cei care gîndesc că, fiindcă omul terestru, din noroc sau din întîmplare, este cu puțin înainte în acest loc al cosmosului, are dreptul și datoria chiar de a-și jefui vecinii, de a le impune civilizația sa, dacă pot să spun așa ! Și care, pentru asta, fac uz de fanatismul semi-sălbaticilor ! Vorbesc despre știință și progres ! Dar pentru Dumnezeu ! Avea mai multă știință cel care inventa roata decît toți inginerii lor la un loc, care-și prostituează creierul pentru a produce mașini inutile, sau complicate inutil !

Scuipă cu dezgust.

— O să audă despre mine, prietenii tăi de la B.I.M. ! Chiar dacă va trebui să pun această lume în carantină, ei tot nu o vor avea !

Încetișor, Stella părăsi camera. Téraï dormea. Afară, sub soarele strălucitor, parcul părea liniștit, pînă în momentul cînd trecu un kénoat cu armă. Mélik, șeful servitorilor se apropie de ea.

— Stăpînă, cum se simte ? întrebă el în franceză.

— Va trăi, nu te neliniști. Ce este în oraș ?

— Se luptă ! Cei din armată care au rămas credincioși lui Klon cu adepții zeiței Béelba. Și băștinașii se bat între ei.

— Ei bine, atîta timp cît se vor măcelări între ei, vom avea liniște.

Ziua trecu încet. Din cînd în cînd se auzeau dinspre cartierele din vale strigătele mulțimii furioase și incendiile făceau ravagii în sud și vest. Iscoadele trimise de Mélik se întoarseră cu vești contradictorii : partizanii lui Klon erau în avantaj. Ba fuseseră zdrobiți. Împăratul asasinat. Ba fusese văzut pe terasa palatului. Obmii încheiase pace cu Bolor, îl ucisese, îl cumpărase... Toate zvonurile unui război civil.

Sika era extrem de neliniștită : nimeni nu putuse da vești despre Ophti-Tika. Nimeni nu-l mai văzuse de cînd adusese lui Téraï mesajul de la Împărat. Dispăruse complet de pe scenă,

tocmai el care era căpitanul gărzii zidurilor exterioare, post important ce îi asigura accesul în incinta interioară a palatului și care trebuia să fie unul dintre șefii rezistenței contra partizanilor zeiței Béelba.

Își făcu apariția pe la orele cinci ale după-amiezii, pe neașteptate. Numeroși soldați urcară strada și Stella dădu semnalul de alarmă. Dar soldații nu se apropiară, ci înconjurară parcul, ca și cum s-ar fi pregătit să respingă un atac dinspre oraș. Cînd toate străzile fură sub pază, un ofițer se apropie, iar ea îl recunoscu pe Ophti-Tika ; el aducea primele vești precise.

În oraș, dezordinea era în toi. O sută șaizeci de persoane fuseseră ucise în tentativa de salvare a lui Laélé și de două ori mai multe rănite. Împăratul ordonase arestarea și execuția imediată a lui Obmii și Téraï. O parte din armată refuzase să se supună ordinului. Dar apărătorii templului Béelba aveau de partea lor numărul, cea mai mare parte a populației și fanatismul. Puțin cîte puțin, soldații, bombardați de pe acoperișuri, trebuiseră să se retragă, să cedeze teren și acum erau înconjurați în jurul casei lui Téraï.

— Și tu, unde erai ? întrebă acesta din urmă.

— Am înțeles de la început cum o să decurgă lucrurile. Am mers pe șoseaua de Nord, călare pe birak, pînă la primul releu de poștă, am transmis un mesaj urgent pentru generalul Siten-Kan, șeful garnizoanei Yakun, explicîndu-i situația și cerîndu-i să plece spre capitală neîntîrziat. Kan este total devotat zeului Klon și va fi aici în două zile.

— Bine. Pînă atunci, oamenii mei o să-i sprijine pe ai tăi. Dar chiar și cu ajutorul lui Kan, nu sîntem destul de numeroși și vom fi bătuți. Dacă i-aș putea anunța pe Ihambéi...

Fața căpitanului se întunecă.

— Nu ! Eu sînt prietenul tău, știi bine asta, dar nu vreau Ihambéi aici !

— Atunci sîntem pierduți ! Știi la fel de bine ca mine că majoritatea guvernatorilor, în imperiu, va aștepta să vadă în ce parte atîrnă balanța, înainte de a interveni. Nu uita că împăratul e de partea béelbatrilor !

— Atunci ce e de făcut ? Să vînd orașul sălbaticilor ? Nu pot accepta !

Téraï se aplecă spre kénoat, dominîndu-l cu înălțimea staturii sale.

— Sînt două probleme în această afacere : mai întîi, a ta. Tu nu accepți tirania preoților zeiței Béelba, nici cruzimea lor inutilă. Cealaltă problemă sînt eu, care am de furcă cu ei. Vreau să-ți fac o propunere, Tika. Dacă accepți tu vei fi viitorul împărat din Kéno.

Căpitanul tresări.

— Faci parte din familia Ophti-Traîn ? Deci ești descendent în linie dreaptă al împăratului Tibor-Thuk ? Ai deci tot atîtea drepturi la tron ca nimeni altul, odată ce Oïgotan și Sofan nu mai există.

— Da, presupun. Dar poporul e fanatizat de béelbatri. Nu va accepta niciodată...

— Numai o parte a populației, aici, la Kintan. Religia reformată n-a cucerit și restul imperiului. Cei care se ascund în spatele acestei sinistre farse sînt prea presați sau au fost prea presați. De altfel religia lui Béelba va avea mai puțini adepți odată ce se va dovedi că zeița, cu toate miracolele ei, este incapabilă să-și protejeze preoții. Și de asta mă preocup eu!

— Și ce vrei în schimb?

Téraï nu se putut abține să zîmbească.

— *Kénoaba, boaba!* Cine spune kénoat, spune negustor! Vechiul dicton se adevereşte, nu-i așa? Nu cer mare lucru: dreptul de a urmări pe tot teritoriul imperiului preoții lui Béelba și mai ales pe cel sau aceia care se ascund în spatele lor și să am eu grijă de soarta lor!

— Asta înseamnă multă vărsare de sînge, Téraï!

— Va curge mai mult dacă nu-i oprim acum! Oricum, vreau acest sînge și-l voi avea.

— Și dacă nu accept?

— Atunci, Tika, ai soldații tăi, afară. Eu am oamenii mei, aici. Fiecare se bate pentru el și dacă scapi teafăr, am să mă întorc să cer acest sînge în fruntea Ihambéilor.

Căpitanul se strîmbă.

— *Rossé Moutou,* eh? Omul munte! Știu că o s-o faci! Accept! Dar asta nu ne garantează mijloacele de supraviețuire. Tu singur ai spus adineaori că am fi pierduți dacă nu ne-am sprijini decît pe Kan.

— Nu, am să fac ceva ce aș fi preferat să evit, Tika! Am să dau arme soldaților tăi, arme pămîntene și să-i învăț să le folosească, dacă mai avem timp. De altfel, dacă nu mă înșel, peste cîțiva ani, oricum, vor avea arme terestre toți de aici. Pariez pe capul meu contra unei grăunțe de pîikuk dacă în acest moment nu se distribuie arme în templul lui Beelba, asta se va întîmpla cît de curînd. Massetti aduse din Milan, încheie el, întorcîndu-se spre Stella. Și încă două condiții, Tika: prima, vei lua de soție pe Tenou-Sika, cînd vei fi împărat.

— Ce condiție îmbietoare!

— Cu atît mai bine! A doua e să nu admiți pe teritoriul imperiului tău nici un om de pe Pămînt, fără ca eu să-i aprob venirea.

— Téraï, tu vei putea veni la Keno oricînd, cu prietenii tăi, dar nu mai vreau și alții!

— Bine. Cheamă-ți oamenii, cîte zece. Li se vor da arme, și o să ia prima lecție în arta de a ucide oameni, civilizat.

— Te gîndești cu adevărat nu numai să scapi teafăr, dar și să reușești în această revoluție? întrebă Stella după ce căpitanul plecă.

— Poate. Totul depinde de noaptea care vine. Șansele noastre nu sînt extraordinare, recunosc, chiar cu cele două mii de oameni ai lui Tika, dar mai am niște rezerve și încă ceva în favoarea noastră: inamicul pare dezorientat, ezită. Fără îndoială, nu se așteaptă ca totul să izbucnească acum. E prea devreme pentru el. Tentativa mea din această dimineață a bruscat evoluția situației. Eu sînt un Pămîntean și tu la fel. Oricare monstru care se

ascunde în spatele acestei mascarade de la Beelba nu prea are chef să arate că un Pămîntean poate fi ucis tot atît de ușor ca un Kénoat. Sînt exemple contagioase. Cu atît mai puțin i-ar cădea bine s-o vadă pe *miss* Henderson dispărînd în încăierare. Nu, răpirea și asasinatul lui Laélé au fost o gafă comisă de un subordonat Kénoat împins de fanatismul și ura sa împotriva Ihambéilor, sau poate care a încercat să-și joace propriul joc. El a răsturnat Stăpînul-Plan. Și oricine ar fi cel ce a elaborat planul, nu poate fi prea mulțumit acum.

— Continui să crezi că Pămîntenii trag sforile ?

— Mai mult ca oricînd ! Adu-ți aminte de avertismentul pe care l-ai primit ! Cred că aș putea să-ți spun cum s-au petrecut lucrurile. Ar fi izbucnit o răscoală astăzi la trecerea mea prin oraș, aș fi fost doborît, drogat, expediat sub escortă la Port-Métal și de aici îmbarcat spre o planetă oarecare. Ai fi fost expediată acasă cu toate măsurile de precauție datorită persoanei tale și, într-un an sau doi, imperiul și-ar fi început cuceririle, după cum ți-am povestit.

— Și de ce noaptea asta va fi crucială ?

— Chiar ții să știi ?

— Bineînțeles ! Și eu sînt în pericol !

— Poate greșesc dacă-ți spun dar sînt puține șanse ca să ne poți trăda, chiar dacă ai vrea s-o faci. E cert că șefii conspirației se găsesc în templul situat lîngă palatul imperial. Este un templu dublu, o parte aparținînd cultului lui Klon, cealaltă, celui Béelba. Ce rezolvare grozavă găsise ultimul împărat pentru a părea că nu favorizează nici unul dintre zei. Cu acordul lui Obmii, am săpat un subteran între casa mea și partea destinată lui Klon. Da, aidoma ca într-una din piesele lui Victor Hugo. În noaptea asta, am să folosesc pasajul.

— În ce scop îl făcusei ?

— Într-un scop pentru care alții mi-au luat-o înainte. Voiam să-l ajut pe Obmii procurîndu-i cîteva miracole. Au fost alții mai grăbiți ca mine !

— Crezi că starea fizică îți va permite să faci această expediție la noapte ? Capul....

— N-are nimic. Am dormit. O rană la cap, e un fleac, dacă nu te omoară. Mă deranjează mai puțin decît rana de la obraz. Totuși voi merge să mă odihnesc, cît e liniște. Supraveghează împărțirea armelor, dacă vrei. Am șase sute de puști în acest hangar. Anunță-mă cînd soarele e la asfințit.

— Vrei să extermini într-adevăr toți preoții lui Béelba ?

— De ce aș ezita ? Și dacă aș avea curaj, le-aș sugruma și copiii !

*
* *

La asfințit, Stella trecu prin fața ușii lui Téraï, în vîrful picioarelor, cu intenția să nu-l trezească încă. Un hohot de plîns înăbușit o făcu să se oprească și să privească prin ușa întredeschisă. Așezat pe pat, cu un colier al lui Laélé în mînă, el plîngea.

CAPITOLUL III

GROAZNICA NOAPTE

— Ai înțeles, Stella? Dacă în trei ore nu ne-am întors ai grijă să sară în aer această intrare.

Intrat pe jumătate în deschizătura slab luminată de torță, ridică spre ea o față încă obosită de sub bandajul însîngerat care-i cuprindea capul.

— Nu te mai temi că te trădez?

El zîmbi.

— Nu! Nu știu de ce. Veniți și restul!

Unul după altul, cei zece Kénoați se cufundară în gura neagră a pasajului, înarmați cu carabine, revolvere și sulițe. Apoi, la rîndul său, Eenko trecu, arătînd groaznic, plin de sînge închegat pe care nu voise să-l spele înainte ca sora sa să fie răzbunată. Téraï aștepta.

— Noroc, spuse ea în sfîrșit.

— Mulțumesc, voi avea nevoie!

Dispăru și el după ceilalți. Ajunseră repede la o mică rotondă.

— Eenko, Gidon, Teker, Tohi, voi mergeți cu mine. Ceilalți să ne urmeze la zece pași. Nu lăsați să vă cadă explozivele!

Înaintară în tunelul săpat în calcarul moale unde urmele tîrnăcoapelor rămăseseră întipărite în pereți și boltă. Uneori picături cădeau de pe pereți formînd cîte un ochi de apă, alteori pereții erau uscați, cretoși. După trei sute de metri, Téraï se opri.

— Aproape am ajuns. Urmați-mă fără zgomot. Nu trageți decît dacă este absolută nevoie, aș vrea să-i prind vii.

Cîțiva pași mai departe tunelul urca și curînd o dală obstruă trecerea. Téraï bîjbîi într-unul din colțuri și, scîrțîind ușor, piatra pivotă. Se repezi înainte cu revolverul în mînă. Într-o sală scundă, cinci Kenoați înspăimîntați îl priveau cum intră, apoi se liniștiră imediat cum îl recunoscură.

— Obmii! Ce faci aici?

Bătrînul preot se ridică.

— Mă ascund, *Rossé Moutou!* Noi sîntem singurii supraviețuitori ai masacrului! Eram în templu cînd a izbucnit răzmerița.

— Și intrarea?

— Dacă ar fi găsit-o, n-am mai fi trăit acum!

— Cum s-a întîmplat?

Obmii ridică din umeri, cu un gest foarte omenesc.

— Foarte repede. Am auzit împușcături în piața armelor. Știam că soția ta este prizonieră și m-am gîndit că te vei duce să o salvezi. Ai reușit?

— Nu.

— Îl plîng pe Bolor, spuse el surîzînd într-un fel care dezmințea orice compasiune. Nu după mult timp, o mulțime s-a îmbulzit spre templul nostru, cerînd refugiu. Am deschis porțile. După cîteva minute nu mai eram decît cinci supraviețuitori!

— Templul e și acum ocupat?

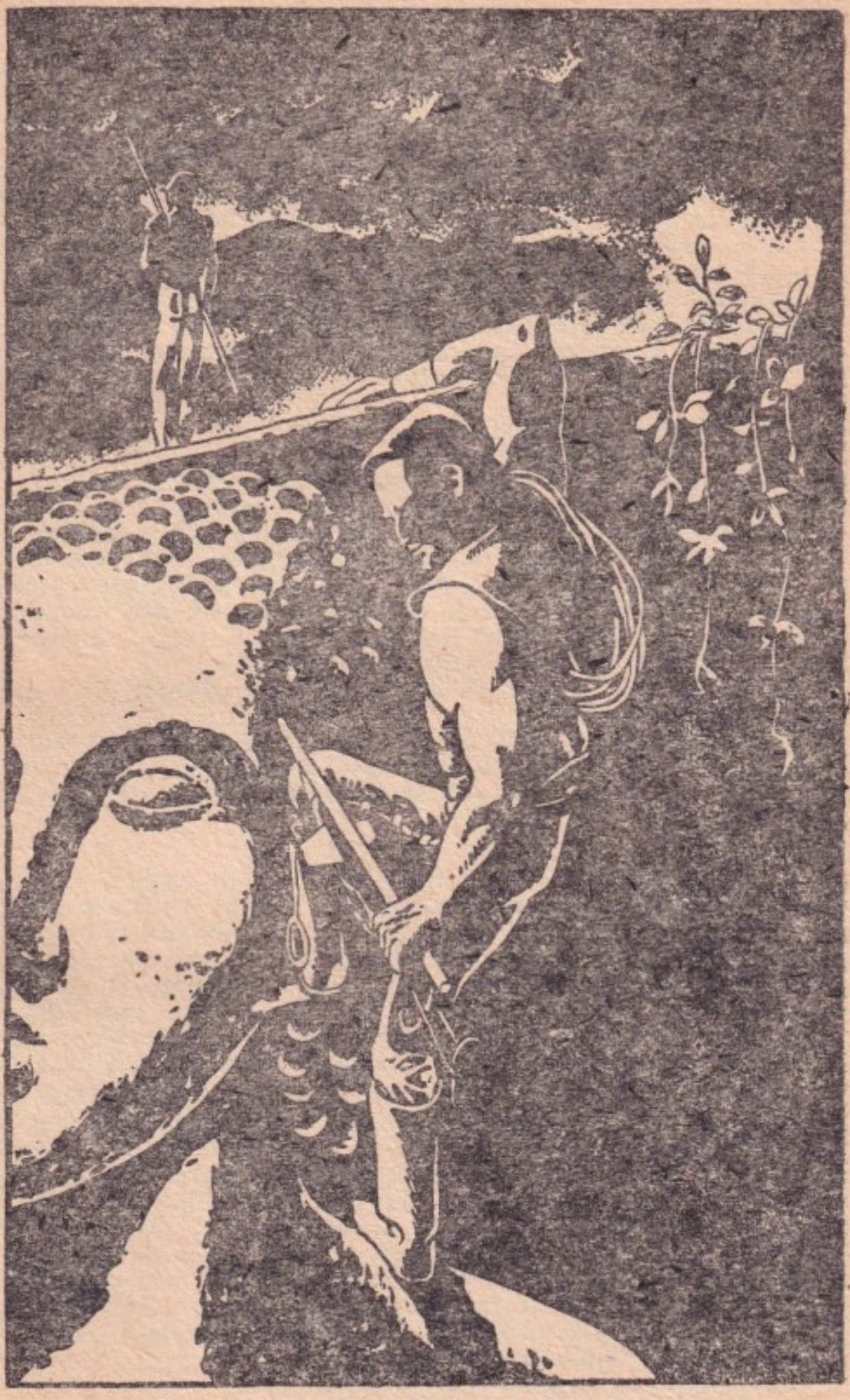

— Nu cred. Am privit prin ochiul zeului. Au distrus tot ce au putut, au profanat altarele și au plecat.

— De ce n-ai venit la mine acasă ?

— Nu știam cine era stăpînul acolo.

Pasajul urca acum abrupt, solul se transformă într-o scară tăiată în stîncă, sfîrșind cu o dală orizontală, lîngă care se deschidea un puț din care atîrna o scară de frînghie. Téraï se cățără pînă la o galerie îngustă și scundă, în care se strecură cu grijă, atent să nu facă zgomot. Se opri cînd ajunse la o mică deschizătură în plafonul templului. Acesta coincidea cu ochiul frontal al zeului Klon, pictat pe boltă.

Templul era gol, în lumina slabă a torțelor pe jumătate stinse. Téraï scrută îndelung colțurile întunecoase, scoase din buzunar o monedă și o strecură în deschizătură. Ea căzu cu zgomot pe sol, de la o înălțime de douăzeci de metri, dar nimic nu se clinti.

Se întoarse spre oamenii săi.

— Templul este gol. Urmați-mă.

Totul apărea tăcut și pustiu, dar deasupra dalelor, ici și colo, pete închise marcau locurile unde preoții fuseseră uciși. Poarta uriașă din lemn negru încrustată cu aur era întredeschisă și Téraï se ascunse în spatele ei. Sub lumina lunară, esplanada strălucea cu pietrele sale albe, șlefuite în atîția ani de pașii credincioșilor. La o sută de metri în dreapta, după boschetii înalți de Kolibenton, zidurile palatului imperial se înălțau negre, ascunzînd luna. O santinelă își făcea rondul printre creneluri :

— Dracu să-l ia, gîndi el. Avem cel puțin douăzeci de metri pînă să intrăm în umbră !

Regretă că nu-și luase un arc, dar la distanța asta, într-o lumină difuză, chiar Eenko n-ar fi fost sigur de țintă... Privi cerul. O mulțime de nori se mișcau încet, încet pînă ce vor acoperi luna.

Așteptară.

La momentul potrivit, se furișară afară din templu, dădură colțul, se înghesuiră după o întăritură a zidului, în beznă, chiar în partea consacrată Béelbei. Poarta era cu siguranță păzită, iar cum reușita lor depindea de surpriză, nu trebuiau s-o forțeze. Téraï își rememoră aspectul zidului, pipăi deasupra lui și găsi, după cum se aștepta, piciorul statuii lui Bélini, însoțitoarea zeiței. Se ridică în mîini și cu puțin efort se cățără pe cornișa largă și derulă frînghia. În cinci minute avea toți oamenii lîngă el.

Avansară prudenți pe cornișa alunecoasă din cauza lichenilor și de la murdăria păsărilor, escaladară o întăritură a peretelui și se treziră pe acoperiș. Nu era nici o santinelă de pază. Priveau de aici tot orașul unde incendiile făceau ravagii, lumini roșii scînteiau la baza coloanelor de fum asemenea unor nori groși. Téraï reperă împrejurimile : vila prințului Ixtchi, cel mai ferm susținător de la curte al lui Obmii, cazarma gărzilor zidurilor, depozitele lui K'Gonda, negustorul, și cinci vîlvătăi vecine ce marcau locuințele a cinci dintre prietenii săi. Alte focuri ardeau la întîmplare, consecințe probabile ale cutremurului de pămînt. El privi toate astea apoi mormăi :

— Totul se va plăti cu vîrf și îndesat.

Marele turn care purta figura zeiței se profila la nord. Se apropiară cu prudență, dar poarta de acces nu era păzită și imediat coborîră o scară în spirală care ducea la templul propriu-zis. Téraï nu pătrunsese niciodată aici, dar Obmii cunoșteau toate cotloanele prin spionii săi și-i dăduse demult un plan precis. Evitînd coridoarele deschise pentru credincioși, trecură prin galerii strîmte, săpate în grosimea zidurilor, fără să întîlnească santinelele. Un zgomot de voci se făcu auzit, venind dintr-o sală, și Téraï opri oamenii, merse cu pași neauziți, își lipi ochiul de gaura cheii unei porți masive de lemn. Șapte oameni stăteau în jurul unei mese și Téraï recunoscu imediat pe Bolor, Ikto și Kilsen, cei doi acoliți ai săi, cîțiva nobili ambițioși și un negustor bogat. Unul singur îi era necunoscut, un individ de talie prea mare pentru a fi fost Kenoat. Părea furios împotriva marelui preot.

— E prea devreme ! Planurile noastre nu sînt gata, situația nu e hotărîtă. V-ați lăsat duși de ura voastră de sălbatici ! Ați sacrificat fata aceea și acum o să vină peste noi confederația Ihambé și Pămînteanul pe deasupra ! O greșeală care poate costa foarte scump !

— Avem deja orașul ! Cine deține Kintan, deține Kéno !

Ceilalți aprobară.

— Așa ar fi dacă acest blestemat ofițer n-ar fi reușit să scape și să prevină pe Siten-Kan ! Dacă la Kintan ar fi încetat orice fel de rezistență, ceea ce nu e cazul, știți prea bine, și în sfîrșit dacă acestui blestem Laprade i s-ar fi luat posibilitatea de a fi periculos !

Bolor se ridică, țuguindu-și buzele.

— Mîine voi trimite populația să asedieze vila Pămînteanului !

— Și o să fiți secerați cu sutele de mitralierele sale !

— Avem și noi mitraliere !

— Grație mie ! Fie, nu mai e nimic altceva de făcut. Dar amintiți-vă că tînăra terriană e sacră. Dacă i se întîmplă vreo nenorocire, am să transform Kintanul în cenușă ! Și Obmii ? Sînteți asigurați în privința lui ?

— E mort.

— Ați recunoscut cadavrul ? Nu-i așa că nu ?

Ridică din umeri, se sculă în picioare.

— Bine, o să vedem mîine în zori. Voi împărți eu însumi armele și explozivele. Dați-mi cheile criptei.

Bolor se crispă.

— Numai marele preot are cheile de la cripta sacră !

— Fie ! Dar nu vă jucați cu asta, s-ar putea să vă ardeți !

Se îndreptă spre ușă. Téraï își chemă oamenii cu un gest și în momentul cînd celălalt ieșea îl doborî cu o lovitură de pumn, îl aruncă unuia dintre Kenoați.

— Leagă-l !

Se repezi în sală cu revolverul în mînă, urmat de ai săi. Rezemați de masă, stupefiați, Bolor și ceilalți îl priveau.

— Veniți unul cîte unul ! Tu, Bolor, primul ! Număr pînă la trei, apoi trag ! Unu, doi...

Preotul se supuse. Téraï căută în tunică, scoase o trusă de chei, apoi îl lovi în ceafă.

— Următorul ! Tu, negustorul gras !

Téraï privi dezustat la cei șapte oameni lungiți pe pămînt, doborîți ca niște pui de găină.

— Eenko, Tohi, rămîneți aici să-i păziți. Dacă încearcă să scape, omorîți-i ! Gidon, Tolbor, Gdu, Pika voi păziți cele părți ale culoarului. Ceilalți veniți cu mine.

El coti spre stînga, coborî o scară, apoi, printr-o altă galerie, ajunse într-o sală unde doi Kénoați făceau de gardă. Două focuri de armă cu amortizor îi doborîră.

Ușa beciului din lemn întărit cu bronz se deschise scîrțîind. Sala cu boltă era înțesată de puști, muniții, lăzi de dinamită și grenade. În mijlocul lor, multe aruncătoare de mine și mitraliere. Téraï fluieră.

— E nemaipomenit ! Arsenalul meu e o glumă pe lîngă acesta ! Dacă B.U.X. ar ști asta... În sfîrșit, o să mergem să facem ordine acolo, Klafo, explozibilul !

Kénoatul își scoase sacul din spate. Téraï luă din el calupuri, fitile și un detonator cu efect întîrziat.

— Sînt orele două ale dimineții. La orele trei o să facem un foc de artificii ! Chiar sub turn, alături de celulele preoților ! Curățenie totală !

În timp ce vorbea își aranja explozibilul.

— Gata, să plecăm !

— Stăpîne, nu te temi de mînia zeiței ?

El zîmbi și răspunde cu blîndețe :

— Nu, Klafo. Klon ne va proteja.

Închise cu grijă ușa, introduse un stilet de bronz în gaura cheii, îl sparse, și bătu vîrful care ieșea în afară.

— Chiar dacă mai au o cheie, n-au decît să se distreze !

Urcară înapoi scara val-vîrtej. Ghemuit lîngă Bolor care avea căluș în gură, Eenko se amuza desenînd cercuri pe pieptul gol al preotului, cu vîrful cuțitului.

— Destul, Eenko ! Nu va pierde nimic dacă mai așteaptă ! Dezleagă-le picioarele, plecăm. E imposibil să-i scoatem prin acoperiș, dar acum nu mai avem nevoie să ne mișcăm în liniște. Tohi, Tolbor, leagă-i în lanț să nu fugă. Ceilalți, luați grenade și la drum !

Ajunseră în naosul central, printr-o ușiță și brusc Téraï se opri.

— La asta nu m-am mai gîndit.

În fața statuii lui Beelba, pe dalele de piatră neagră zăceau corpurile tinerelor fete sacrificate, pentru veghea funebră, de dinaintea îmbălsămării și depunerii lor în subteranele templului. De o parte și de alta a dalelor, vreo treizeci de neofiți îngenuncheați, cu capetele plecate, stăteau să se reculeagă. Mînia explodă în el instantaneu, încețoșîndu-i ochii. Își pregăti arma pentru foc automat, apăsă pe trăgaci.

— Na, ticălosule ! și tu ! și tu !

Gloanțele sparseră rîndurile strînse. Îngroziți, neofiții se împrăștiară dezorientați, ca șobolanii, încercînd să se ascundă printre coloane sau aruncîndu-se pe dalele negre. Téraï fugea după ei, secerîndu-i, însoțit de oamenii săi dezlănțuiți. Ultimul dintre neofiți se agățase de picioarele lui și Téraï îi crăpă capul cu patul puștii.

— Repede, la ușă !

O căută pe Laélé cu privirea printre leșurile întinse pe pietre ; ea nu era acolo.

— Bineînțeles, pe ea n-au sacrificat-o !

O găsi în sfîrșit, aruncată într-un colț, ca un cîine, cu părul lung și negru răvășit peste fața împietrită. O ridică și o puse pe umăr, cu brațele și picioarele rigide bălăbănindu-se, se repezi spre ușa unde mitralierele decimau, lovi violent cu piciorul pe unul dintre captivi. Afară, în jur de vreo patruzeci de arcași și sulițași țineau piept, împiedicînd orice tentativă de ieșire, și Klafo se zbătea la pămînt, străpuns de o săgeată între coaste.

— La grenade, pui de curve kinfoue !

O lăsă încet jos pe Laélé, își scoase din tolbă o grenadă și o aruncă în plin în grupul soldaților, apoi încă două, una după alta. Exploziile scurte luminară trupurile care se prăbușeau văzînd cu ochii. O săgeată îi șuieră pe lîngă ureche și se frînse în zid. Zări arcașul și-l doborî cu un glonț.

— Drumul e liber ! Înainte ! Luați-l pe Klafo !

O ridică din nou pe Laélé pe umăr și o luă la fugă. Trecură prin poarta templului Klon, apoi dispărură în subterane.

Stella privi ceasul. În douăzeci de minute, răgazul indicat de Téraï se încheia. Rafale de mitralieră sfîșiară liniștea nopții, într-o aripă a palatului, apoi explozii de grenade. O puse pe Sika să cheme zece oameni și le ordonă să intre în tunelul subteran. Dar înainte ca aceștia să plece apăru silueta înaltă a lui Téraï, ducînd pe umăr o greutate. El se aprope încet de Stella și depuse ușor cadavrul pe sol.

— Da, ea este. Am găsit-o... acolo.

Vîntul nopții îi răsfiră părul. Femeia părea că doarme, dar la tîmplă avea o gaură însîngerată.

— Duceți-vă în adăpost, comandă uriașul. Din clipă în clipă templul va sări în aer și cu explozibilul depozitat în criptă nu m-aș mira dacă pietrele vor ajunge pînă aici. Aduceți prizonierii, Avem de vorbit !

Se îndreptă spre o construcție anexă, un fel de beci cu un acoperiș drept de piatră și Stella îl urmă. La intrare, se opri atît de brusc încît ea se ciocni de spatele său enorm. Se întoarse, cu un surîs răutăcios.

— Ții neapărat să vezi ? N-o să fie prea distractiv, să știi !

— Ai s-o lași pe Laélé pe jos ? Parcă spuneai c-o iubești !

Chipul i se umbri și deodată apăru foarte obosit.

— Adevărat. Nu mă judeca, Stella. N-am aceeași scară a valorilor ca tine. Eu sînt un sălbatic și pentru mine există lucruri mai urgente decît moartea, chiar dacă mi-a fost soție. Ocupă-te de ea, dacă vrei. Mîine... Mîine voi avea timp să plîng. Nu acum. Nu pot fi romantic cînd destinul unei lumi depinde poate de această noapte.

Dispăru de cealaltă parte a ușii, aprinse un chibrit pentru o lampă cu ulei care-i proiectă pe perete umbra uriașă. Ea rămase un moment să privească cum umbra gigantică se mișca, pînă în clipa cînd prizonierii sosiră sub escortă. Unul dintre ei o fixă, cu ochi scînteietori în lumina slabă și făcu un gest spre ea. Unul dintre paznici îl lovi cu violență peste mînă.

Fata se întoarse în casă, o chemă pe Sika și pe servitoare. Ele o transportară pe Laélé în camera lui Téraï, o întinseră pe pat și începură toaleta funerară. Partea stîngă a feței era neatinsă, în afară de gaura din tîmplă, dar cealaltă parte a capului avea o rană deschisă, groaznică, pe care o ascunseră sub păr. Laélé rămăsese așa cum o surprinsese moartea, cu degetele încleștate într-un ultim gest de apărare.

— Cunoști obiceiurile poporului ei, Sika ?

— Nu, stăpînă. Dacă stăpînul era aici... Cred că se aprind trei torțe, în triunghi.

— Nu-l întrebi pe fratele ei ?

— Vorbesc foarte prost limba lor, și mi-e frică de el ! De altfel, el e acum cu stăpînul, și...

Se auzi un strigăt de suferință, atît de atroce încît Stella simți cum i se înfioară pielea. Țipătul venea din beci. Se repezi la fereastră, dar nu putu deslușì nimic prin ușa deschisă, decît spatele Kénoaților strîns așezați. Din nou se auzi țipătul, suferința unui om atît de torturat încît pierdea orice personalitate, că nu mai știai dacă era om sau animal cel care urla astfel.

Sika aprinse calmă torțele.

— Stăpînă, nu te duce ! Sînt treburi bărbătești.

— Lasă-mă să trec ! Lasă-mă ! Ce fac acolo, Dumnezeule, ce fac ?

—Nu te duce. Nu-l cunoști pe stăpîn. E negru de furie ! Te va...

Urletul se auzi din nou, puternic, apoi se sfîrși într-un hohotit, iar Stellei îi păru atunci că dura de ceasuri întregi și că nu avea să sfîrșească niciodată. Apoi, brusc, se lăsă liniștea, întreruptă după cîteva secunde de un îngrozitor zgomot înăbușit pe dalajul sălii. O formă neagră se ivi, nemișcată în fața beciului.

Téraï ieși și se îndreptă spre casă. Rămase împietrit cîteva clipe, privind moartea întinsă pe pat, torțele aprinse, pe Stella stînd în picioare palidă și desfigurată, pe Sika impasibilă.

— Mulțumesc, Stella, spuse el într-un tîrziu.

— Ce se întîmplă ? Ce faceți ?

— Nimic. L-am lăsat pe Eenko să se distreze cu negustorul. Am terminat. Exemplu pentru ceilalți, vor vorbi mai ușor.

— Tu... tu n-ai deloc inimă !

El explodă.

— Pentru canalii de teapa lor ! Și-mi spui asta în fața ei !

Arătă spre Laélé.

— Soarta acestei lumi este în joc, domnișoară ! Nu numai a celor care trăiesc aici în prezent, dar și a celor care vor trăi !

— Dar n-ai putea să-i ucizi foarte simplu, în loc de...

— Vreau să știu ce se pune la cale, și repede ! Ah ! Dacă aș fi avut toate aparatele, toate drogurile pe care le folosește justiția pe Pămînt, poate aș fi fost mai puțin crud, într-adevăr. Dar nu le am nici pe unele, nici pe celelalte. Și n-am timp. Veniți, e ora trei fără cinci minute și nu trebuie să pierdem focul de artificii.

O luă pe terasă. Turnul templului se decupa în lumina lunii, aproape de crenelurile palatului imperial, deasupra frunzișului.

— Rămîi aici, lîngă ușă. În cîteva secunde o să plouă cu pietre.

Aşteptară. Flăcările incendiilor erau stinse în oraşul de jos şi doar o lumină firavă mai indica locurile unde fusese dezastrul. Vîntul aducea răcoare. Într-un zbor greoi, o pasăre de noapte trecu foarte aproape de ei, cu un ţipăt dureros şi prelung care plană sinistru deasupra parcului.

— Ora trei ! Priveşte cu atenţie !

Secundele se scurseră. Brusc, turnul se scutură din temelii, apoi fu azvîrlit în înălţimi, într-o erupţie de flăcări. A doua detunătură proiectă fragmente din templu spre turnul ce cădea, apoi a treia înghiţi totul într-o vîlvătaie uriaşă. Palatul se vedea strălucind orbitor, iar pomii se ghiceau în umbrele negre, aplecaţi de suflul exploziei. Apoi sosi zgomotul, pîrîituri şi trosnituri, amestecate haotic.

— Să ne întoarcem !

O trase înăuntru. O ploaie de proiectile căzu din cer, destul de departe, dar din cînd în cînd un zgomot sec, surd, anunţa bucăţile căzute pe terasă. Apoi totul luă sfîrşit. Acolo unde fusese templul, un fum roşiatic, luminat de arbuştii care ardeau, se destrăma greoi în vîntul nopţii.

— Trebuie să fi fost acolo vreo cincizeci de tone de exploziv, murmură Téraï. Să coborîm, am treabă.

Ea îl ţinu de braţ.

— O să-i torturezi ?

— Da, dacă e necesar.

— Nu ştiu dacă o să pot suporta ţipetele, Téraï. Eu nu am nervii tăi de...

— De semi-asiatic, nu ? Vino. Siko o să-ţi instaleze un pat într-unul din beciuri. Nu vei auzi nimic.

— Dar voi şti că în tot acest timp...

El făcu un gest iritat.

— Crezi că îmi face plăcere ? Ar trebui să te duc acolo să te educ. Să vezi ce se ascunde în spatele petrecerilor unde dansai, surîzătoare, în spatele vieţii tale de lux şi siguranţă. Oh ! asta probabil că dă o impresie extraordinară de putere, faptul că eşti capabil, cu o semnătură, să răvăşeşti o planetă întreagă, să decizi că o lume sau alta va fi supusă jafului, fără să-ţi pese de locuitorii ei, dacă aceştia există ! Acum nu mai eşti în birourile din New York sau San-Francisco, lîngă puternicul Henderson. Eşti pe Eldorado, aproape de Téraï, sălbaticul, acolo unde curge sînge, unde se suferă, se moare, unde se torturează ! Aş vrea ca tatăl tău să fie aici, în locul tău, domnişoară. Aşa că, rămîi aici, sau în beci, puţin îmi pasă !

Lampa cu ulei lumina difuz bolta şi Stella, aşezată pe un pat de lemn, avu senzaţia de a se fi întors în trecutul Pămîntului, într-una din perioadele sălbatice şi tragice, a cărei amintire obsedează legendele barbare. Pîlpîirea luminii anima neregularităţile pietrei şi sculpta chipul fin al Sikei, umbrindu-i orbitele. Aşteptă. Nu pătrundea nici un zgomot pînă la ea, numai respiraţia sa şi a kénoatei marcau timpul care se scurgea.

— Dormi, stăpînă, eşti obosită.

— Nu pot, Sika. Sus sînt torturaţi oameni.

Tînăra păru surprinsă.

— Pe Pămînt nu se practică așa ceva? Atunci cum știți ce pun la cale dușmanii?

— Noi avem alte metode care nu implică suferința. La noi, cei care se dedau la tortură sînt considerați sălbatici.

Sika rămase un moment tăcută.

— Și asta te supără, să-l vezi pe Stăpîn ca pe un sălbatic, spuse ea cu blîndețe.

— Da, poate.

— Îl iubești pe Stăpîn?

— Ce-ți trece prin cap! Dar el face parte din rasa mea, și mă simt solidară cu ceea ce se petrece sus.

— De ce?

— Pentru că... Oh, nu știu! Aș fi preferat ca Téraï să nu fie obligat...

— Îl iubești, Stăpînă, îi cauți scuze. Nu are nevoie, face ceea ce trebuie să facă spre binele nostru.

— Nu mai știu! Poate ai dreptate, poate...

Ușa se deschise și Téraï intră cu un aer sălbatic.

— Vino, Stella, am nevoie de tine, de mărturia ta! Printre prizonieri se află, așa cum intuiam, un Pămîntean, probabil de la B.I.M.

— Și vrei să asist la interogatoriul lui, după metodele tale? Refuz! Înregistrează declarația, dacă vrei, și nu uita țipetele de groază! Vor cîntări greu în fața unui tribunal terestru!

El ridică din umeri.

— O înregistrare nu face doi bani. E prea ușor de trucat. Și înainte de a-ți fi milă de el, așteaptă să vezi ce va spune! Poate o să-ți schimbi părerea. De altfel, dacă nu vrei să vii de bună voie, o să vii cu forța!

O ridică în brațe. Ea se zbătu, în zadar îi lovi fața cu pumnii. Lovi și bandajul care ascundea rana, smulgîndu-i un țipăt. O lăsă jos, și o țintui cu privirea feroce.

— Domnișoara se teme de sînge! De sîngele pe care metodele mele barbare îl cer, nu? Ea se teme să-l vadă! Dar cel pe care nu-l vede, cel al morților de ieri, de azi, din oraș, al copiilor striviți de cutremurul de pămînt dezlănțuit de acești domni, cel al tinerelor spintecate ieri pe dalele templului, acela nu contează! Ea nu l-a văzut! Vino, pentru numele lui Dumnezeu, înainte să mă-nfurii! La urma urmei, poate aș afla lucruri interesante, dacă mi-aș folosi metodele pe tine!

O făcu să se răsucească și o împinse brutal pe scară.

— Stăpîne! Nu o lovi! Te iubește!

— Vezi-ți de treburile tale, Sika! Nu știi ce vorbești!

La intrarea în beci, Stella zări cinci sau șase cadavre aruncate unele peste altele. Rămăseseră doar doi prizonieri, palizi, legați de scaune grele. Trei kénoați, dintre care Ophti-Tika și marele Ihambé, stăteau cu spatele la perete. Pe o masă, diverse obiecte însîngerate îi respinseră privirea. Sala era luminată de patru lămpi cu ulei și una cu benzină care răspîndea un fascicul alb și țăcănea surd. Téraï arătă două scaune goale în fața captivilor.

— Așează-te je cel din stînga, nu te mai mișca și nu spune nimic.

El se instală pe cel din dreapta. Sika intră foșnind ușor rochia și se așeză în spatele fetei.

— Cu care începem ? Poftim, Eenko ocupă-te de acela. Punctul pe care îl cunoști.

Marele Ihambé se apropie cu un surîs plin de cruzime, îl examină pe prizonier un moment, apoi puse degetul la baza cefei și apăsă. Omul pălise anticipînd durerea așteptată, dar chipul lui nu exprima decît surpriza care, în alte împrejurări, ar fi fost comică.

— Suficient, Eenko, am aflat ceea ce voiam, spune Téraï, care continuă în engleză :

— Iată deci, nu mă înșelam. Ești Pămîntean.

— Nu înțeleg, răspunse celălalt în kénoată.

— Inutil să mai continuăm comedia. Dacă ai fi fost indigen, ai fi urlat cînd Eenko a apăsat pe plexul cefei. Nu erai la curent cu această diferență anatomică între Eldoradieni și noi ? Păcat... pentru tine. Acum o să-mi spui ce făceai aici și cine te-a trimis.

— N-am să spun nimic !

— Crezi ? Ceilalți au vorbit ! Și dacă Eenko nu cunoaște punctele sensibile ale corpului omenesc, le cunosc eu.

Se ridică, prinse una din mîinile prizonierului și începu să strîngă.

— Numele ?

— Karl Bommers. E tot ce voi spune.

Téraï continuă să strîngă. Figura Neamțului se acoperi de sudoare, dar tăcu. Fără să-l lase, gigantul luă cuțitul în mîna stîngă. Stella închise ochii. Timp de o jumătate de minut, ea nu auzi decît respirația precipitată a prizonierului, o chicotire a kénoatului, apoi un țipăt îngrozitor.

— Nu ! Nu ! Asta nu ! Vorbesc !

— Știam că ai să devii rezonabil. Cine te plătește ?

— Henderson.

— Directorul B.I.M.-ului ?

— Da.

— Pentru ce ?

— Trebuia să ajut preoții din Béelba să ia puterea ! De ce, nu știu, vă jur !

— Știu eu ! Și, în ceea ce mă privește, ce ordine aveai ?

— Să încercăm să vă luăm prizonier și să vă aducem la Port-Métal, dacă era posibil.

— La cine, la Port-Métal ?

— John Dickson.

— Ticălosul se pretindea prietenul meu ! Nu pierde nimic dacă mai așteaptă.

Se întoarse spre Stella.

— Îl cunoști pe Dickson ?

— Nu, spuse ea fără să deschidă ochii.

— Un inginer... Și dacă nu m-ați fi putut captura ?

— Aveam ordin să vă ucid.

— Încîntător ! Auzi, Stella ? Papa Henderson vrea pielea mea ! Și care era rolul tău aici ? Vorbește, porcule ! Și ce știi tu despre rolul lui *miss* Henderson ?

— Nu știu nimic, vă jur ! Trebuia numai s-o protejăm, orice s-ar întîmpla !

— Hm, este adevărat ? Ce părere ai, Stella ? Nu ar fi momentul să elucidăm cîteva puncte ? Haide, privește-mă !

Ea deschise ochii, așteptînd să vadă sîngele șiroind pe sol, dar cu toate că era palid, prizonierul părea să fie intact.

— Dar ți-am povestit tot, Téraï ! De ce nu vrei să mă crezi ? Nu cunosc nimic despre proiectele tatălui meu și pot să-ți spun că, dacă ele sînt ceea ce pretinde omul, eu le dezaprob total ! Dar spune adevărul ? Sub amenințarea torturii, aș spune orice, în locul lui !

Téraï se scărpină în cap.

— Știu prea bine ! Dar recunoaște că tot ce declară el, confirmă deducțiile mele pe care nu ar avea cum să le cunoască.

— Ești foarte inteligent, Téraï, dar greșești cînd afirmi că ești singurul ! De ce omul acesta nu ar fi dedus și el că...

— Nu. Am ascultat conversația lui cu Bolor, acolo, în templu, înainte de focul de artificii ! Nu, n-a mințit și nu a născocit nimic. Presupun că te simți penibil să afli rolul pe care-l joacă tatăl tău în aceste evenimente, dar țineam foarte mult să auzi aceste mărturii. Acum ești edificată asupra B.I.M.-ului și mijloacelor sale. Poate vei înțelege mai bine punctul meu de vedere, acum ?

— Ce se va întîmpla cu acest om ?

— Dacă un șarpe nu te-a mușcat, nu înseamnă că încetează să mai fie un șarpe ! Am să-l trimit la execuție, fără tortură, fiindcă a vorbit.

— Asta este un asasinat !

— Nu. Legitimă apărare. A jucat, a pierdut, plătește. Nimeni nu l-a forțat să accepte misiunea !

— Îți cer să-l eliberezi !

— Regret că trebuie să te refuz !

— Și celălalt ?

— Bolor ? O să vezi mîine, sau mai curînd în dimineața asta.

Zorii se arătau siniștri pe un cer palid, brăzdat de dîre de fum lăsate de incendii, trecînd din vest spre răsărit, împinși de vînt, în timp ce sus, cenușa ușoară scuipată de vulcan, traversa cerul de la nord spre sud, ca o eșarfă difuză și murdară.

Stella se trezi, o mînă o scutura încet.

— Stăpînul cere să vii, stăpînă.

— De ce ?

— Pentru funeraliile stăpînei Laélé.

Ea se ridică anevoie, nu dormise decît trei ore, și-și făcu rapid toaleta. Apa proaspătă o învioră, își recăpătă forțele. Se îmbrăcă în hainele terestre, curățate. Téraï o aștepta sub coloane. Ras proaspăt, spălat, cu un bandaj curat în jurul capului, părea că redevenise același *Rossé Moutou*, omul munte pe care nimeni nu-l putea înfrînge. Dar era plin de amărăciune.

— Ți-am cerut să vii, Stella. Știu că pentru tine Laélé nu era decît o pseudo-umană, dar Eenko n-ar fi înțeles să nu asiști la funeraliile sale. Am și așa destule pe cap ca să te mai și apăr de prietenii mei...

— Faptul că nu aprobam legătura ta cu ea, asta nu înseamnă că nu mă întristează dispariția ei, răspunse ea, puțin sec.

— Iartă-mă, Stella. Poate te-am judecat greșit. Vrei s-o vezi ?

Fără să aștepte răspunsul ei, se îndreptă spre camera mortuară și ea îl urmă. La lumina celor trei torțe, Laélé se odihnea pe pat, așa cum o lăsase ea în ajun, dar acum era îmbrăcată într-o rochie de mătase cu ape strălucitoare.

— I-o făcusem cadou, acum doi ani, spuse blînd Téraï. N-o îmbrăca decît rareori, de teamă să n-o rupă. Îi spusesem că o pot înlocui, dar ea nu voia să creadă, o găsea atît de frumoasă încît nu-și imagina că pot exista și altele.

O umbră se desprinse din perete, Eenko. Trecu încet prin fața Stellei, îi aruncă o privire înghețată.

— Mi-e frică de el, murmură ea.

— Nu te iubește. Crede că dacă tu n-ai fi fost aici, ca să-mi captezi atenția, sora sa trăia și astăzi. Va trebui să pleci cît mai curînd posibil. Nu știu dacă voi putea să-l fac să înțeleagă că tu nu ai nici o vină aici, că doar fatalitatea a vrut...

— Mă întreb dacă nu are dreptate, îl întrerupse ea. Dacă nu eram aici, ai fi fost acum la Kintan ?

— Cine știe ? Așa e scris. Trebuie să port nenoroc celor pe care-i iubesc.

Făcu un gest cu mîna.

— Greșeala nu are scăpare, cum spunea bunicul meu francez. De îndată ce vom putea ieși de aici, de îndată ce armata lui Kan va sosi și-i vom zdrobi pe béelbâtri, te voi conduce la Port-Métal. O astronavă va ajunge aici în curînd. Te întorci pe Pămînt cu un frumos reportaj, cu destul sînge ca să-i saturi pe cititori, sper !

— Și tu ce vei face ?

— Eu ? Voi continua lupta. Spune-i tatălui tău, direct sau cum vrei, că nu va avea această lume. Să mergem, e timpul !

Se aplecă peste corpul lui Laélé, mîngîie cu mîna obrazul rece, apoi se ridică cu fața împietrită.

— Să mergem !

Patru femei intrară, purtînd o targă, și așezară cadavrul. Afară era lumină, o lumină brutală aproape, și soarele urca deasupra colinelor unde se decupa silueta templului de la Răsărit. Se formă cortegiul în frunte cu cele patru purtătoare, apoi Téraï, singur, apoi Eenko tatuat ca pentru război, sălbatic, apoi Stella și în sfîrșit treizeci de soldați înarmați, sub conducerea lui Ophti-Tika, precedînd servitorii lui Téraï înarmați și ei, chiar și femeile. O luară pe o alee și ajunseră în fața rugului. Îngrozită, Stella observă că Bolor era legat de viu între trunchiurile rugului.

Purtătoarele urcară o rampă, așezară ușor targa în vîrf. Soldații își rînduiră armele, în semn de omagiu ; un servitor stropi lemnul cu benzină. În același timp, Téraï și Eenko aprin-

seră cele două capete. Focul se întinse cu o explozie surdă și fumul urcă, voalînd totodată pe moartă și pe cel viu. Apoi flăcările țîșniră puternice și un țipăt lung de panică și suferință urcă din mijlocul lor.

— De ce ai făcut asta ? De ce ?

— Bolor a reînviat vechiurile obiceiuri ale poporului său ! Ei bine, eu am reînviat un vechi obicei Ihambé !

— Dar asta este pură sălbăticie !

— Am pretins vreodată că sînt civilizat ? Taci și adu-ți aminte de Bélenkor ! De felul în care voi, nobilii Pămînteni, ați înăbușit revolta !

Focul era acum atît de puternic că fură nevoiți să se îndepărteze. Țipetele încetaseră demult.

— Bolor a suferit cîteva minute. Dar cît timp au stat în agonie Thikanienii, bărbați, femei și copii care au fost stropiți cu C-123 ? Și ei erau nevinovați !

— Responsabilii acestui masacru au fost pedepsiți !

— Crezi ? Atunci cum se face că acum trei ani, într-o călătorie, am întîlnit pe fostul căpitan Goron în conducerea poliției B.I.M.-ului, pe Ekino II ? S-a făcut puțin zgomot pentru a calma publicul și a-i reda buna credință. Asta e tot. Și B.I.M.-ul, prin puterea sa spațială, l-a transferat poliției.

— Nu pot să cred !

— Ei bine, nu crede !

Ridică din umeri, se îndepărtă de ea și rămase mult timp tăcut, privind cum se stingeau flăcările. Apoi, îngîndurat, plecă spre casă.

Stella se afla singură pe terasă, cu fața spre oraș. Incendiile își încheiaseră prăpădul. Pe colina palatului, ruine înnegrite marcau locul unde fusese templul lui Béelba, iar turnul templului geamăn al lui Klon era pe jumătate năruit, la fel ca și o aripă a palatului imperial. Se simțea extrem de obosită, pierdută în mijlocul unei rase străine. Téraï însuși îi părea de neînțeles, demn de a fi detestat, prin amestecul său de civilizație superioară și de sălbăticie intimă gata să iasă la iveală. În același timp îl plîngea. Nenorocul îl urmărea, făcuse din el, cînd în alte împrejurări ar fi putut năzui la cele mai înalte funcții într-o mare universitate, doar simplu prospector care își refuza chiar gloria modestă pe care publicațiile sale i-ar fi putut-o aduce, numai ca să nu ajute B.I.M.-ul. Pe de altă parte, ea îl admira că ținuse singur piept, sau aproape singur, celei mai puternice organizații din lume.

Era tulburată. Din copilărie trăise cu credința că B.I.M.-ul, sub conducerea bunicului său, apoi a tatălui său, nu putea avea decît o activitate benefică pentru omenire, în ciuda cîtorva incidente neplăcute, ca de pildă acele masacre de la Bélenkor. Bineînțeles, ea știa că B.I.M.-ul strivea pe cei care încercau să-l concureze. Dar, așa cum spunea Henderson, cînd intri în junglă trebuie să fii tigru sau cel puțin lup. Ea se bucurase de privilegiul de a vedea planete după planete deschise civilizației, fără să-și imagineze vreodată că pentru asta trebuia uneori să treci peste sîngele oamenilor sacrificați. Dacă ceea ce îi spusese Téraï era adevărat, și nu se mai putea îndoi de acest

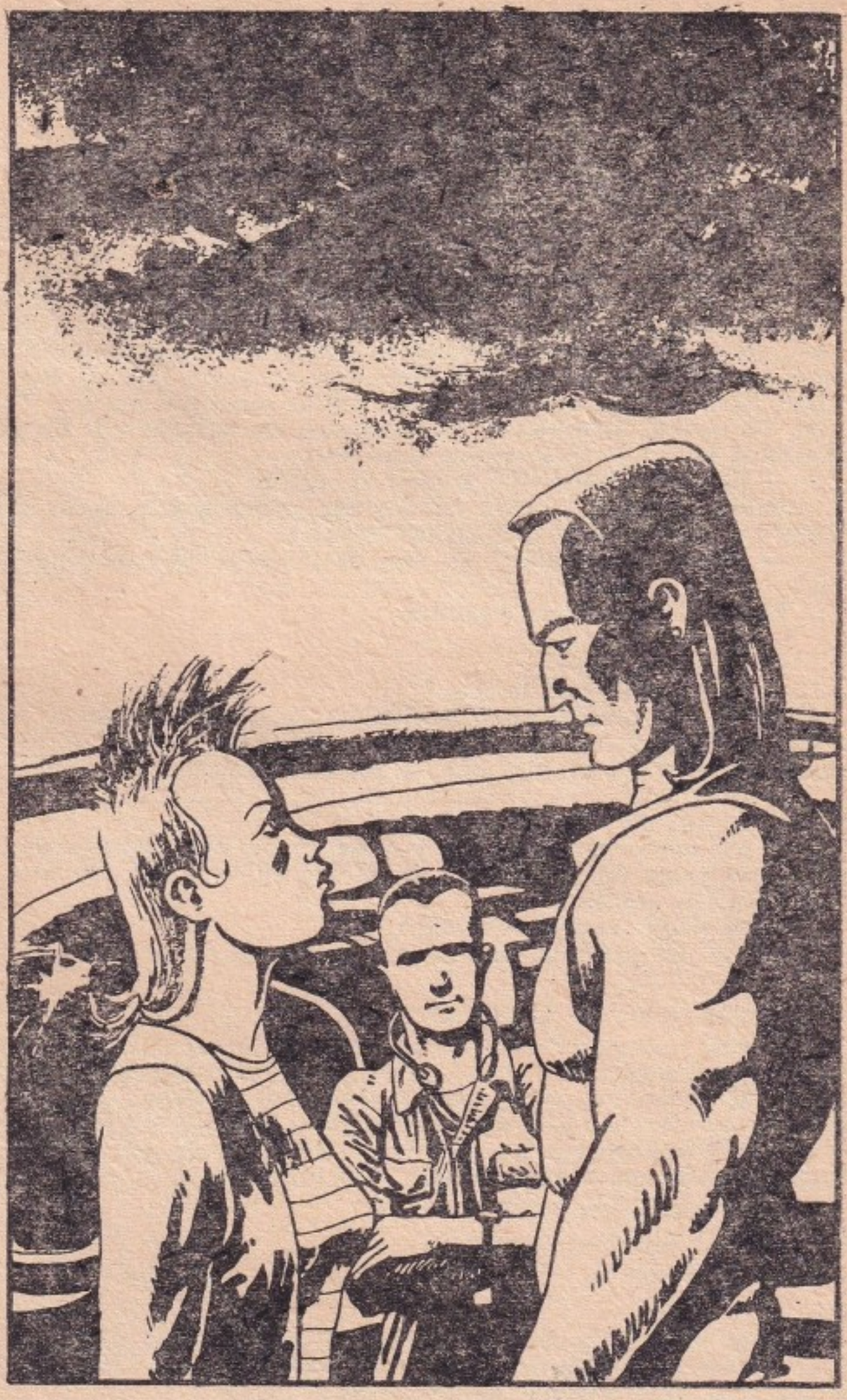

lucru, nimic nu putea scuza metodele prin care B.I.M.-ul încerca să pună mîna pe Eldorado. Se consola cu ideea că tatăl său nu știa nimic din toate astea, că va putea, la întoarcere, să-i deschidă ochii asupra subordonaților săi nedemni, dar nu reușea deloc să creadă.

Téraï se făcuse nevăzut. Cîteva minute mai devreme, el traversase aleea cea mare, vorbindu-i lui Ophti-Tika. Fără îndoială, își definitiva proiectul, intenționînd să facă din căpitan un împărat care să-i fie devotat, care l-ar fi ajutat să pună capăt tentativelor terestre. Ea se surprinse urîndu-i noroc.

Un zgomot îi distrase atenția, un mormăit de motor coborînd din cer. Un elicopter se apropia venind dinspre sud-est. El se roti, zbură foarte jos. Pe carcasă era imprimată insigna B.I.M.-ului, cu cele două tîrnăcoape ale minerilor încrucișate pe fondul unei nebuloase în spirală. Mașinăria avu o ezitare, preț de cîteva clipe, apoi ateriză pe aleea mare, suflul paletelor culcînd florile. Se opriră. Elicopterul fu înconjurat de soldați. Un bărbat coborî și se opri în fața vîrfului unei sulițe.

— Ei ! Ce se întîmplă ? se răsti în engleză.

Stella coborî val vîrtej scările, cîte patru trepte odată, dar Téraï i-o luase înainte, îndepărtînd soldații.

— Pentru ce-ai venit ? Să vezi de ce nu-ți răspund complicii ?

Bărbatul păru sincer surprins.

— Ce vrei să spui ?

— Știi prea bine !

— Ce s-a întîmplat în oraș ?

— Oh ! O nimica toată : cutremur de pămînt provocat, incendii, sacrificii omenești, asasinate, răzmeriță, revolte și războaie civile. Fără să mai pun la socoteală exploziile.

— Nu știam...

— Atunci de ce-ai venit ?

— Nu am primit vești de la unul dintre funcționarii noștri. Poate ați putea dumneavoastră să ne spuneți ? Se numește Bommers, Karl Bommers.

Téraï schiță un zîmbet sinistru.

— Vă pot informa, într-adevăr. L-am executat în noaptea asta !

— Dar este un asasinat !

— Chiar credeți ? Atunci sau sînteți foarte puternic, sau sînteți unul dintre acei naivi pe care-i folosesc și-i exploatează B.I.M.-ul. L-am suprimat fiindcă, executînd ordinele venite de undeva de mai sus, el a fost cauza care a provocat toată această grozăvie, tot dezastrul pe care l-ați văzut înainte de aterizare. Drept dovadă am o înregistrare a interogatoriului.

— O înregistrare poate fi trucată !

— Da ? Am și un martor.

— *Testis unus...*

Téraï rînji.

— Ia te uită, și dumneavoastră ați fost îndopat cu latină ? Un martor nul presupun, chiar dacă este vorba de *miss* Stella Henderson, fiica marelui dumneavoastră patron ?

O desemnă cu mîna. Tînărul se întoarse spre ea.

— E adevărat, *miss* ?

— Așa se pare, din păcate !

Pilotul păru afectat de cele auzite și se adresă din nou lui Téraï :

— Cine-mi dovedește că dumneaei este *miss* Henderson ?

— Ai actele, Stella ? Domnul este sceptic ! Haide, arată-le. Apoi mi le va arăta pe ale sale, fiindcă țin să știu pe ce mîini te las.

— Cum așa ?

— Poți ajunge la Port-Métal în cîteva ore, cu acest elicopter. N-aș putea fi sigur că te pot conduce eu la timp pentru astronava poștală. Vei fi pe Pămînt într-o lună.

— Și vei scăpa de mine mai repede, nu-i așa ?

El se întristă.

— Crezi că aș fi preferat... Dar aici totul va fi tulbure încă mult timp și nu mai pot pierde timpul să te apăr, fiindcă nu mai e necesar. Haide, Stella, să ne despărțim buni prieteni... dacă ai puterea. Mai tîrziu, poate...

— Fie. Am să mă întorc pe Pămînt cu plăcere.

— E posibil să sosesc și eu acolo, curînd. Voi trece pe la ziar să te iau și o să luăm masa împreună. Cunosc un mic restaurant în sud-vestul Franței, unde încă se mai gătește ca în secolul XX și unde poți bea un vin într-adevăr bun. Atunci, prieteni ?

Ea îi întinse mîna și el o luă.

— Văd că trebuie să-mi fac bagajele — bietele mele bagaje. Lasă-mi mîna, altfel am să cred că nu vrei să plec !

Dispăru în casă. Téraï își îndreptă din nou atenția spre bărbatul din fața lui, măsurîndu-l cu privirea. Tînăr, înalt, subțirel, era simpatic.

— Numele ?

— John Mac Lean.

— Scoțian ?

— Nu, canadian. Geolog-prospector.

— De mult timp aici ?

— De o lună.

— Pentru B.I.M. ?

— Da. De trei ani. Înainte de a veni aici, am lucrat pe Ophir II. Sînteți Téraï Laprade ?

— Risc oare să fiu confundat cu altcineva ?

— Nu, într-adevăr. Vă transmit salutări de prietenie de la Lawrence Douglas și Jules Thibault. I-am întîlnit acolo. Am lucrat în echipă timp de șapte luni.

— Unde ?

— În munții Destinului.

— Un loc murdar. Carta ?

— Da.

— Eu am început-o, spuse visător Teraï. E mult de-atunci. Ei bine, iat-o pe *miss Henderson*. Duceți-o vie și nevătămată la Port-Métal, și, dacă mă credeți, nu mai rămîneți pe Eldorado. De acum înainte va fi infernal. Unde prospectați de obicei ?

— Pe versantul estic Karamélolé.

— La Bihoutos ? Dacă sînteţi ameninţat şi aveţi la dispoziţie timp pentru discuţii, spuneţi că mă cunoaşteţi şi întrebaţi de şeful Oboto. Cine ştie, poate aveţi şansa să scăpaţi...

— Dar ce-am să spun în legătură cu situaţia de la Kintan ?

— Că l-am executat pe Bommers, că am dovezile împotriva lui şi că voi face la fel dacă mai apar şi alţii. La revedere, Mac Lean, şi noroc.

Téraï o ajută pe Stella să urce în elicopter. Uşa se închise, ascunzînd-o, şi el nu-i mai văzu decît chipul, buzele care se mişcau încercînd să-i spună ceva, ceva pe care zgomotul motoarelor îl acoperea. Maşinăria decolă cu graţie, se ridică în înălţimi şi dispăru în albastrul cerului. Şi, dintr-o dată, Téraï se simţi foarte singur.

CAPITOLUL IV

DALILA

Cu tristeţe, Téraï puse într-un plic cele cîteva fotografii găsite în biroul lui Igricheff, îl sigilă, scrise adresa cu mîna. Stanislaw nu avea decît o soră, în Ukraina, inginer într-o uzină metalurgică. Avea 45 de ani şi nu era măritată. Familia Igrichefilor avea să se stingă. Păcat, Stan fusese un om, un om adevărat şi aceştia erau rari.

Cineva sună la uşa biroului. Téraï trase revolverul din teacă, îl puse pe masă, în spatele cărţilor. De cînd se întorsese la Port-Métal se temea. Prietenii săi, prospectorii, erau acum răspîndiţi în toate văgăunile din Franklin sau Kàramélolé, iar poliţia din Port-Métal, poliţia B.I.M.-ului, ar fi acceptat bucuroasă să fie ucis, fără să mişte un deget. Bine că nu luaseră chiar această iniţiativă !

— Du-te să vezi, Léo !

Leul ridică al său cap roşcat, îl privi, căscă plin de lene şi după ce se întinse se îndreptă spre uşă. Téraï apăsă pe butonul care comanda deschiderea. Un tînăr în uniformă albastră făcut cîţiva paşi înapoi în faţa animalului.

— Cuminte, Léo ! Intră, nu te teme.

— Domnul Laprade ? Am o scrisoare oficială pentru dumneavoastră, pe care trebuie să v-o încredinţez personal. Am profitat de ocazie şi v-am adus şi celelalte scrisori. Mă prezint : Louis Barrière, furier pe „Iulius César".

— Aţi şi ajuns ? Iulius era anunţat abia pentru poimîine.

— Am sărit peste escala la Tinho. Acolo sînt lupte între mineri şi indigeni. Trei nave ale B.I.M.-ului aduc întăriturî. Planeta e provizoriu închisă.

— Şi ce face B.U.X. ? întrebă Téraï interesat.

— Ce vreți să facă? A fost avertizat prea tîrziu, ca de obicei. Cînd va sosi crucișătorul său, totul va fi terminat, reintrat în normal, după cum se spune.

— Mda! Evident!

Ridică din umeri, luă corespondența pe care i-o întindea tînărul și un teanc considerabil de ziare.

— Ei, bine, mulțumesc. Ce destinație aveți acum?

— Subur V. Apoi, direct Pămîntul.

— Atunci, luați scrisoarea asta și duceți-o la primul birou al B.U.X.-ului care se va însărcina s-o expedieze.

— Corespondență oficială?

— Da, unul dintre ei a fost omorît aici. Îmi era prieten.

Odată mesagerul plecat, Téraï deschise plicurile. Cîteva scrisori din Polinezia, aducîndu-i amintirea prietenilor copilăriei, una din Canada, două din Franța, una din Ramakrishna, anunțînd promisiunea unui succes în recrearea rasei superleilor.

— Răbdare, Léo! În trei, patru ani o să ai o consoartă!

Luă în sfîrșit plicul cu inițialele Biroului de Xenologie, îl introduse în dezactivator și reglă aparatul. În zece minute putea să desfacă plicul fără ca acesta să ia foc. Pînă atunci, deschise un ziar, rămînînd dezamăgit. Sperase să primească o scrisoare de la Stella.

Se cufundă în lectura ziarului *New York Herald*, vechi de treizeci de zile, parcurse toate numerele, unul după altul. Nimic despre Stella și călătoria sa pe Eldorado. Luă și al doilea pachet, cu *Intermondialul*, la care se abonase înainte de a părăsi Port-Métal cu tînăra fată, promițîndu-și o dulce desfătare citind povestirea aventurilor sale.

Căută în zadar articolele promise. Nimic, în afară de ultimul, apărut în ajunul plecării lui „Iulius Cesar". Un articol imens îi sări în ochi: Adevărul despre Eldorado. Începu să-l citească imediat.

„Cititorii noștri știu că un trimis oficial de la Intermondial, *miss* Stella Henderson, tocmai a petrecut trei luni pe Eldorado. Foarte obosită după călătorie și întîmplări, *miss* Henderson urmează în prezent o cură de somn. Dar, cu un simț al meseriei de ziarist care îi face onoare, ea a vrut mai întîi să scrie acest articol. Iată deci, scris de mîna unui om care cunoaște problema, avînd ocazia de a fi studiat pe viu, adevărul despre Eldorado."

Téraï continuă să citească, încruntă sprîncenele, înjură, azvîrli cu violență ziarul, apoi se calmă și-l reluă. Articolul era excelent. Nici o secundă nu crezu că Stella îl scrisese singură. Cît de inteligentă și cultivată ar fi fost, totuși n-ar fi putut În spatele acestui articol erau ani întregi de meserie. Nimic în relatare nu era fals, dar... dar erau prezentate lucrurile de așa manieră ca, pentru orice om sensibil, Eldorado să pară un infern unde minerii B.I.M.-ului, cu prețul unor sacrificii enorme, luptau eroic pentru a asigura aprovizionarea Terrei cu metale rare!

Articolul prezenta în detaliu călătoria Stellei, saluta în trecere „curajosul prospector" care o însoțise și îi salvase viața, dar fără a-i da numele. Cititorul putea pe bună dreptate să

creadă că era vorba de un devotat funcționar al Biroului. Sejurul printre Ihambée era în mare parte evitat, dar se dădeau cele mai atroce detalii asupra războiului civil din Kéno, redus la înfruntarea a două părți rivale a adoratorilor zeităților, la fel de sîngeroși și unii și alții. Apelul se încheia cu un apel către guvernul mondial, pentru a trimite pe Eldorado forțe capabile să protejeze minerii. În caz contrar, se puteau aștepta ca Biroul Internațional al Metalelor să acționeze el însuși, așa cum fusese forțat s-o facă datorită nepriceperii altor ramuri ale guvernului, de pildă în problema recentă din Tinho.

Téraï fluieră printre dinți. Într-atît situația se înrăutățise încît B.I.M.-ul se erija în putere independentă. Asta mirosea a rău, a foarte rău. Se așteptase, cînd Stella îi ceruse s-o însoțească, la un reportaj clasic, accentuînd părțile pitorești. Chiar și așa ar fi fost destul de dăunător ! Dar acum avea dovada că ea îl mințise, că fusese totuși în serviciul B.I.M.-ului, așa cum crezuse la un moment dat. „Și am mai și respectat-o, cînd aș fi putut..." În sfîrșit, răul era făcut, trebuia să se gîndească cum să pareze eventualele lovituri. De la asasinarea lui Igricheff, el era rupt de B.U.X. Își aminti brusc de scrisoare. Dezactivatorul o scuipase afară și ea zăcea pe jos.

O deschise și privi imediat semnătura : Jean Nokombé, marele șef, el însuși ! Scrisoarea cerea un raport imediat și detaliat asupra situației și propunerea lui Laprade să treacă de la rangul de agent liber, la acela de agent integrat, cu putere deplină asupra ținutului Eldorado. Avînd în vedere urgența, i se dădeau numele operatorilor din B.U.X. fără a aștepta răspunsul său. Toți erau prospectori, afară de trei ingineri ai uzinei.

Se ridică și se plimbă prin birou cu mîinile la spate.

— Haide, Léo, spuse el într-un tîrziu, va trebui să ne despărțim din nou pentru o vreme. E timpul să uzăm de prima noastră armă secretă. Vor un raport ? Ei, bine, am să-l duc personal !

Taaroa ieși din hiperspațiu în interiorul orbitei lui Marte. Téraï se expusese unui risc, calculîndu-și astfel mișcarea, dar cîștiga mai multe zile. Terra era doar un mic punct de lumină verde, în stînga soarelui. Se îndreptă cu toată viteza într-acolo.

Nu avea planuri precise. Moartea lui Igricheff îl luase pe neașteptate. Se bizuise întotdeauna pe el în relațiile sale cu B.U.X., prea sigur de independența sa pentru a se înrola, vrînd să acționeze fără să dea socoteală. Astfel, revenit la Port-Métal după ce-l ajutase pe Ophti-Tika să se instaleze pe tronul din Kéno, se trezise izolat. Era sigur că B.U.X.-ul nu primise niciodată dovezile, nici chiar raportul său. Într-o călătorie în ținutul Ihambé, el distribuise cîteva arme și instruise cîțiva războinici în folosirea lor, apoi, la Port-Métal, așteptase evenimentele. Scrisoarea lui Nokombé îl hotărîse. Luă din nou elicopterul, îi încredință pe Léo lui Eenko, apoi zbură drept în direcția Vest spre Rossé Mozelli, spre marea grotă unde era ascunsă astronava sa personală, protejată acolo prin teroarea superstițioasă care învăluia munții sacri.

Puțini oameni dispuneau de o navă particulară. *Taaroa* era o navă de mici dimensiuni, cu trei locuri maximum, dar era ultimul model ieșit din șantierele de pe Loara, în Franța. Frații săi constituiseră escadra cercetașilor rapizi ai B.U.X.-ului. *Taaroa* fusese construit pentru Republica oceaniană unită și purta culorile ei. Téraï era ofițer în rezervă în flota ei. În realitate, el plătise jumătate din preț, finanțele republicii nefiind cine știe ce.

Ajuns la o mică distanță de Pămînt, trimise un mesaj radio, solicitînd autorizația de a ateriza pe terenul militar al Astrei, în Texas, baza principală a biroului de Xenologie. Acolo, aparatul său ar fi fost în siguranță. Obținu aprobarea fără dificultăți și, la un ceas după ce aterizase, luă astronava pentru New York, la sediul guvernamental mondial.

Orașul se mărise, de la ultima sa vizită, întinzîndu-se acum de la Hartford spre Nord pînă la Philadelphia spre Sud. Era un Megalopolis, orașul gigant, mîndru de cele cincizeci de miloane de locuitori, număr de care doar Tokio și Moscova se apropiau. De pe aeroport, un elitaxi îl conduse la Johnston *Building*, care adăpostea B.U.X.-ul. Unul dintre ultimii zgîrienori construiți înainte de noua modă a edificiilor în mare parte subterane, își înălța spre cer cele 120 de etaje cu birouri, laboratoare, săli de conferință, restaurante, etc. Elicopterul ateriză sus, pe platformă. Doi oameni înarmați, îmbrăcați în uniforme gri se apropiaseră.

— Scopul vizitei ? întrebă cel mai mare.

— O întrevedere cu șeful.

— Aveți o întîlnire ?

— Nu. Spune-i simplu că Téraï Laprade este aici.

Bărbatul puse mîna pe telefon, vorbi, ascultă.

— E bine. Treceți la identificare. Postul trei, culoarul doi. Pe aici !

Coborî cîteva trepte, intră în biroul indicat. Funcționarul care îl aștepta compară o fotografie cu Téraï și dădu din cap.

— Așa pare să fie. Ar fi dificil de altfel să găsești pe cineva care să treacă drept dumneata. Totuși, vă rog, să așezați mîinile pe placa aceasta. Acum, priviți în această lunetă. Bun, asta corespunde. O ultimă formalitate : treceți prin fața acestui ecran. Ah ! trebuie să lăsați cuțitul aici !

Téraï ridică din umeri, scoase din buzunar cuțitul pliant și-l puse pe masă.

— Ce trebuie să fac acum ?

— Un ghid vă așteaptă la ușă.

Ghidul era un bărbat viguros, înarmat pînă în dinți și nu era singur. Trei astronauți din flota B.U.X.-ului îl însoțeau, înarmați și ei.

— Drace, încrederea domnește ! explodă el cu voce tare.

Șeful escortei se întoarse.

— Chiar și ieri a fost o tentativă de asasinare a patronului !

— Lucrurile au ajuns chiar pînă aici ?

— Așa se pare ! Urmați-mă.

Un ascensor îl lăsă la etajul o sută. Biroul lui Nokombé era păzit, și trei mitraliere supravegheau culoarele.

Nokombé se ridică să-l întîmpine. Era un African, de o frumoasă culoare neagră, aproape la fel de înalt ca Téraï, dar mai zvelt. Părul său alb, scurt și creț, stătea pe cap ca o creastă de papagal. Surîse și-i făcu semn să ia loc.

— Sînt fericit să te văd, Laprade, spuse el cu o voce de bas. Și sper să ieși de aici ca un agent al organizației noastre. Avem o nevoie disperată de oameni de talia ta!

— Cunoașteți punctul meu de vedere, domnule director, și nu....

— Fără domnule director între noi, Laprade. Asta nu se face aici. Înainte de a fi pe acest scaun, eu însumi am fost agent și am avut și eu aventurile mele!

Întrerupse cu un gest replica lui Téraï:

— Știu ce vrei să-mi spui. Să nu pierdem timpul. Ți-am citit raportul, ultimul trimis de Igricheff, dar de atunci, s-au petrecut fără îndoială multe lucruri.

Téraï vorbi mult, răspunzînd la întrebările precise ale bătrînului Negru.

— Astfel consideri situația pe Eldorado, foarte încordată?

— Încordată ar fi un eufemism, Nokombé! Eldorado este un butoi de pulbere cu fitil aprins, gata să explodeze!

— Fără îndoială, dar ce putem face noi? Nu sîntem pregătiți pentru marea explicație cu B.I.M.-ul. Mi-e teamă să nu fie nevoie să sacrificăm această planetă pentru cîtva timp.

— Ce este o planetă, nu-i așa? O galaxie colcăie de planete! Dar din întîmplare, pentru mine ea contează, Nokombé! Și poate fi salvată!

— E mult timp de cînd n-ai fost pe Pămînt. Nu mai ești la curent, și am să te informez, în cîteva cuvinte: adevăratul guvern mondial, cel care posedă puterea, este B.I.M.-ul! Nu altcineva. Tot ce putem face în prezent, este să săpăm această putere, construind-o pe a noastră.

Poftim privește asta.

Îi întinse o cutie metalică în care se găseau două obiecte de metal, corodate dar identice, fără discuție. Téraï citi echichetele lipite: una purta GC 18-765-IV, cealaltă GC 21-203-VIII.

— Două obiecte identice pe două planete aparținînd unor sectoare diferite? Asta înseamnă că...

— Că există o altă rasă în afara noastră care se plimbă printre constelații? Da și nu. Sînt falsuri, Téraï! Falsuri fabricate de noi, produsul nopților de veghe ale experiților noștri în xenologie. Au fost puse de doi dintre cercetașii noștri în lumi necunoscute și nelocuite. Noi am construit acolo ruine destul de asemănătoare. Cel mai dificil a fost să trucăm alte obiecte, cele de materie organică, pentru caradiocarbonul să le dea o vechime de 1 500 ani. O frumoasă muncă de separare izotopică și sinteză dirijată. Tureau, Grober și Sugihara au muncit doi ani să facă jucării din atomi!

— Și pentru ce toate astea?

— Unul dintre obiecte a fost... găsit de una din expedițiile noastre. Celălalt de arheologii îmblînziți de B.I.M. Știi doar că

își acordă luxul mecenatului. De ce? Ei bine, cu aceste „dovezi" în mînă, am obținut de la guvern destule credite pentru construirea unei flote puternice, fără ca B.I.M.-ul să se poată opune. Numai că nu va fi gata decît într-un an!

— Și n-a transpirat nimic?

— Nimic. Știu să-mi aleg oamenii! Și dacă-ți spun toate astea, Téraï, înseamnă că sînt sigur de tine... pentru moment.

— Pot fi prins și drogat.

— Nu și după tratamentul pe care-l vei suporta înainte de-a părăsi acest imobil! Nimic în lume nu poate sparge blocul mental pe care-l vom instala în psihicul tău. Dacă din întîmplare voința ta ar slăbi, s-ar termina și nimic mai mult!

Téraï se ridică dintr-o săritură.

— M-ai atras într-o capcană...

— Așează-te! Mai ai de făcut o alegere, ștergătorul de memorie.

— Și crezi că mă voi supune hipnotizorilor voștri, ca să devin agent plin, aservit, devotat pînă la moarte B.U.X.-ului și bucuros pe deasupra! Nu, prefer riscul blocului!

— Este și posthipnotic. Dar îți dau cuvîntul meu că nu se va face nimic care să-ți poată lua libertatea de decizie!

— Cuvîntul tău! După această capcană!

Bătrînul Negru păru subit foarte obosit.

— Ascultă-mă, Téraï! Totul este în joc, totul! Viitorul Pămîntului, a aliaților săi, al lumilor pe care le vom descoperi! Și față de toate astea, cît cîntărește ceea ce se poate întîmpla în decurs de un an pe Eldorado, fiindcă oricum, această planetă va avea o soartă comună! Poftim, dacă accepți să lucrezi cu noi, îți dau mînă liberă pentru acest Eldorado pe care-l iubești atît. Dacă găsești un mijloc de a bloca B.I.M.-ul în această antrepriză fără a face să le sară capsa cu un an mai devreme, du-te, ai binecuvîntarea mea! Dar va fi greu. Poporul este foarte agitat în această privință. E un lucru bun, pe de o parte, că se trezește din somn, pe paturile sale de crom și de aur! Asta o să ne servească mai tîrziu. Dar pînă atunci, după articole, după filmele domnișoarei Henderson, Eldorado și locuitorii săi sînt prost văzuți de presă și nu pot face nimic. O lovitură de maestru, acest voiaj al micuței Henderson. Nimeni nu se îndoiește că Parlamentul va vota carta deschisă!

— Șmechera! Mi-a făcut-o! Dar o putem combate, să restabilim adevărul!

— Încearcă, și o să vezi! Cît despre faptul că ți-a făcut-o... Există ceva curios în afacerea Stellei Henderson. Nimeni nu a mai văzut-o de la recepția dată în cinstea întoarcerii ei. Avem un agent în B.I.M. și a fost incapabil să ne informeze. Oficial, ea face o cură de odihnă într-un somnarium. Oficial...

— Ce vrei să spui?

— Poate i s-a întîmplat ceva? Sau poate și-a schimbat optica în cursul călătoriei de întoarcere și în final a refuzat să coopereze?

— Da, văd. Și ei ar fi folosit documentele aduse fără știrea ei? Poate, într-adevăr. Evident, e curios că nimeni nu a mai văzut-o de atunci... Numai să...

Și-o imagină moartă și păli.

— Nu, nu cred, spuse Nokombé, ghicindu-i gîndul. Asta am fi știut. Mai curînd e sechestrată în vreo cușcă aurită sau, foarte simplu, preferă să uite un rol care, după cîte mi-ai spus, n-a fost dintre cele mai onorabile. Puțin ne interesează pe noi, cei din B.U.X.

— În fond, și pe mine, puțin mă interesează. Ce vrei să fac ?

— Nimic. Lasă B.I.M.-ul să acționeze pînă ce noi vom fi cei mai puternici. Un an, nu mai mult !

— Îți dai seama de stricăciunile pe care le pot face într-un an ? Dacă ei obțin carta liberă vor fi stăpînii absoluți pe Eldorado. Am acolo prieteni !

Nokombé făcu un gest de neputință.

— Și ce propui deci ?

— Să luptăm ! Pe Pămînt, pe cît posibil ! Dacă nu, acolo ! Pot să rezist mai mult de un an împotriva lor !

— Împotriva flotei lor ?

— Există articolul 7 din regulamentul interstelar. Dacă sînt în război o companie terestră sau un guvern și indigenii unei planete, aceasta din urmă este declarată în carantină și străinii trebuie să se retragă pînăî la concluzia anchetei. Faptul că B.I.M.-ul este guvernamental nu schimbă cu nimic afacerea.

— Articolul nu s-a considerat în cazul...

— Lucrurile erau diferite, știi foarte bine ! Thikana aparține federației de mai bine de 60 de ani ! N-a fost decît o operațiune de poliție, cum se spune ! Nefericiții !

— Și cîți morți va costa planul tău, Téraï ? Cu mult mai mult decît al nostru !

— Poate ! Nu e nimic sigur. Nu-i cunoști pe Eldoradieni ! B.I.M.-ul nu va supune niciodată Ihambéii, nici Kénoații, Nokombé ! Nu va putea decît să-i extermine ! Și nu fără ca ei să se apere ! Le-am dat arme !

Directorul sări în picioare.

— Le-ai dat arme ! Ar fi trebuit să te arestez pe loc !

— De ce nu i-ai arestat pe cei care au distribuit arme Umburușilor sau adoratorilor zeiței Béelba ? Răul s-a făcut. Nu-mi puteam lăsa oamenii fără apărare.

Nokombé se așeză la loc, bătu cu degetele în masă, regăsind ritmul tam-tamului ancestral.

— Da, într-adevăr. Sperasem să putem ieși din criză.

— Sacrificînd încă o planetă !

— Da, sacrificînd o planetă în plus, pentru a le salva pe toate celelalte. Dar acum este imposibil. Întoarce-te Téraï. Încearcă să limitezi stricăciunile. Îți promit sosirea unui crucișător, în trei luni.

Uriașul rînji :

— *Un* crucișător în *trei* luni ! Prea puțin, prea tîrziu, ca de obicei !

— Dacă într-adevăr Eldorado trebuie să fie pus în carantină, chiar B.I.M.-ul nu va putea nimic. Opinia publică s-ar întoarce împotriva lui Ea se opune cu violență oricărui război colonial, știi prea bine, chiar dacă acceptă „operațiunile de poliție". Dar

este un joc periculos, Téraï ! Nimic nu spune că apoi carantina va fi ridicată. Ştii ce înseamnă asta pentru tine : dacă rămîi acolo, nu vei mai putea pleca. Un cordon de mine spaţiale va fi instalat în jurul planetei.

— Îmi place acolo. Carantina nu poate dura legal mai mult de zece ani. Voi aştepta.

— Fie. Aş putea să te arestez şi poate aş face bine. Planul tău e periculos dar să mă ia dracul dacă nu încep să cred că este singurul posibil. Cînd pleci ?

El stătu pe gînduri cîteva secunde.

— În trei zile. Am să încerc întîi s-o văd pe *miss Henderson.*

— Noroc, şi ţine-mă la curent. Dar mai întîi nu uita să treci pe la psihologii noştri. O să fi condus.

*
* *

Reşedinţa B.I.M.-ului îşi înălţa cele o sută zece etaje deasupra Pacificului, aproape de San Gregorio, la sud de San-Francisco. Téraï parcă vehicolul sport împrumutat de la un prieten, pe terenul vilei acestuia, la cîţiva kilometri, dar nu-l băgă în garaj.

— Domnule Laprade ! exclamă gardianul, un Mexican îndesat. Nu v-am văzut de-atîta amar de timp !

— De zece ani, Tonio ! Iată cîteva cuvinte de la domnul Jelinek pentru tine.

Tonio le citi cu atenţie.

— Trebuie să fiu în serviciul dumneavoastră. Perfect, ce ordine aveţi ?

— Fă plinul rezervoarelor şi pregăteşte avionul pentru decolare. Şi scoate un elicopter din garaj.

*
* *

Recepţionera era simpatică

— Aş vrea să-l văd pe domnul Henderson.

— Aveţi întîlnire ? Nu ? Atunci este imposibil ! Complet imposibil ! Domnul Henderson este un om foarte ocupat !

— Nu e imposibil pentru mine, cred. Anunţaţi-l numai că Téraï Laprade cere o întrevedere urgentă.

Ea schiţă un gest de retragere. El surîse.

— Ah ! Înţeleg. Sînt aici pe post de sperietoare. Fiţi drăguţă şi telefonaţi !

Cu un aer neîncrezător se aplecă spre microfon, vorbi şi păru surprinsă.

— Aşteptaţi un moment ! Trimite să vă ia.

El aşteaptă, dovedind o plăcere răutăcioasă în a-i arunca priviri atît de insistente, încît ea roşi.

Téraï recunoscu imediat pe cel care intra, cu toate că nu-l văzuse niciodată : purtînd uniformă neagră (De ce dracu' toţi dictatorii sau ucenicii lor aleg întotdeauna culori sumbre ?), era puţin mai scund decît el, dar mai masiv, cu un piept cît un butoi

din care atîrnau niște brațe foarte lungi : Gorilla Joe, gardianul de elită al lui Henderson, cel descris de Stella de atîtea ori.

— Laprade ?

— Da.

— Vino aici !

Camera era mică. În spatele unui birou un alt paznic în uniformă neagră aștepta, cu revolverul îndreptat spre el.

— Trebuie să vă controlăm.

— Poftiți ! N-am arme la mine. Mă credeți așa prost ?

Ascensorul în care intrară era strîmt pentru doi oameni de dimensiunile lor. Gorilla Joe profită și-i șopti în ureche :

— Stai drept, altfel te omor. Atît aștept, știi bine !

— Ah, da ? Și pentru ce ?

Bruta nu răspunse.

Doi oameni înarmați păzeau în fața ușii lui Henderson. Acesta din urmă, întors cu spatele, privea gînditor pe fereastră.

— Bine, Joe. Lasă-ne singuri.

— Dar, șefule...

— De cînd trebuie să repet un ordin ?

Supusă, gorila ieși.

Henderson era un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt și slab, ușor adus de spate, cu păr alb și ochi reci, albaștri. Brusc, figura sa se destinse și zîmbi, un zîmbet încîntător, care lui Téraï îi aduse aminte de Stella.

— Luați loc, domnule Laprade. Tocmai voiam să trimit vorbă la hotelul dumneavoastră pentru a vă invita aici. Fumați ? Luați o țigară : havană autentică și nu un produs de fermă hidroponică !

Téraï se cufundă într-un fotoliu de piele și-și încrucișă picioarele.

— Noi sîntem dușmani, Laprade, sau mai curînd ești dușmanul meu, fiindcă dumneata mi-ai declarat război. E păcat și poate inutil. Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale ?

— Știți că am fost ghidul fiicei dumneavoastră pe Eldorado.

— Da, și îți mulțumesc. Fără dumneata, ea n-ar fi putut culege atîtea documente și nu s-ar fi întors vie. Eram departe de a ști starea de lucruri, cînd am trimis-o acolo.

— Deci, recunoașteți că ați trimis-o ?

Henderson surîse.

— Haide, Laprade, între dumneata și mine ce rost ar avea minciunile ?

— M-a dus de nas, oricum. În sfîrșit, a jucat bine. Aș dori să știu ce s-a-ntîmplat cu ea și dacă e posibil s-o văd.

Henderson se aplecă brusc în față.

— O iubești ?

— Eu ? Dumnezeule Mare, nu ! Dar am fost prieteni și sînt neliniștit pentru sănătatea ei...

— Se simte bine, sau mai bine zis peste puțin timp va fi bine, cînd se va sfîrși cura de odihnă. Am fost criminal cînd i-am încredințat această misiune, dar, așa cum ți-am spus, nu știam... Cînd s-a întors, suferise un șoc nervos atît de mare, în urma tuturor masacrelor de la Kintan...

Téraï își aminti de stăpînirea de sine pe care o dovedise ea în cursul acelei nopți de infern. Nokombé avea dreptate fără îndoială. O scoseseră pe tușă și-i folosiseră documentele fără știrea ei.

— Va ieși din clinică în circa opt zile. Atunci, sper că ne vei face plăcerea să iei masa cu noi.

— Nu pot rămîne atît de mult. Ce adresă are clinica, aș vrea să-i trimit niște flori !

Henderson ezită o fracțiune de secundă.

— Aceea a doctorului Yukawa, bineînțeles ! E o idee bună și sînt sigur că îi va face mare plăcere. Dar pentru moment, nu poate primi vizite, nici chiar din partea mea.

Dintr-un calcul mintal, Téraï ridică din umeri. Inutil să insiste. Clinica B.I.M.-ului era o adevărată fortăreață.

— Ce păcat că ești obligat să pleci atît de repede. Dar poate putem aranja asta. Îți fac o propunere. După cum ți-am spus, dumneata ești dușmanul meu, nu eu îți sînt dușman. Sînt convins că totul a degenerat dintr-o neînțelegere și că am cîștiga amîndoi dacă am pune capăt acestei ostilități. Mi-ai dat multe lovituri pînă acum și te-am menajat. Mi-ai dejucat planurile, mi-ai ucis unul dintre cei mai buni agenți...

— Karl Bommers ?

— Da.

— Și dumneavoastră mi-ați asasinat cel mai bun prieten. Nu știam astea, sau o bănuiam cînd l-am executat pe Bommers, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile...

— Asasinarea lui Igricheff nu am comandat-o eu. Un subordonat a crezut că trebuie... A fost pedepsit.

— A, da ? Ca Goron ?

— Poftim, știai și asta ? Nu, de data aceasta pedeapsa a fost reală. Aș fi avut nevoie de asociatul dumitale la fel ca de dumneata. Oh ! aș putea continua să mă lipsesc de serviciile dumitale și chiar să te desființez dacă e nevoie, dar mi-ar conveni mai bine să ne înțelegem. Ce ai spune dacă ți-aș oferi postul de director general al B.I.M.-ului pe Eldorado ? Ești venerat de prospectori, temut de oamenii mei, frate de sînge cu mai mulți șefi de triburi indigene și, dacă am înțeles bine, noul împărat din Kéno e opera dumitale.

— Prietenul meu, Henderson !

— Cu atît mai bine. Accepți ?

— Și ce politică ar trebui să aplic ?

— A noastră, bineînțeles. Dar cu ajutorul dumitale ar putea fi aplicată fără suferință.

— Și de ce ați dori să-mi trădez tot ceea ce mi-e drag ? Pentru bani ? Am mai mulți decît aș putea cheltui !

— Deci am vorbit degeaba. Ascultă, Laprade. Ești un om, un Pămîntean. Terra are nevoie de metale. Într-o zi, fără îndoială, ne vom ciocni cu Alții, imperiul nostru care se dezvoltă îl va întîlni pe al lor. Poate mai curînd decît crezi !

— Ah, vă gîndiți și dumneavoastră la acel contact viitor ?

— Numai la asta mă gîndesc ! Va trebui să fim foarte puternici în ziua aceea, indiferent că întîlnirea va fi sau nu pașnică ! Mai ales dacă nu va fi pașnică !

VIGREL

— Cu un imperiu terestru așa cum îl construiți nu poate fi pașnică ! Supuneți-vă sau veți fi exterminați. Iată deviza dumneavoastră. !

— Să supraviețuiască cine poate ! Cine vă spune că nu e și deviza Celorlalți ?

— Să admitem. Cine vă obligă atunci să ruinați planetele fără apărare ? Să vă faceți urîți de indigeni ? Cine vă împiedică să exploatați zăcămintele la adîncime pe Terra ? Tehnica o permite.

Henderson ridică brațele spre cer.

— Punctul de vedere al tehnicianului ! Se vede cît de colo că dumneata nu ai responsabilitatea producției miniere ! Este de trei ori mai puțin costisitor să extragem metalele lumilor aflate la ani-lumină depărtare, cu transportoarele de materie, decît din zăcăminte la 3—4 kilometri adîncime ! Ca să facem asta, ar trebui să scădem nivelul de trai al Pămîntenilor și, la drept vorbind, oricît de puțin ar fi atinși de această scădere, vor izbucni răzmeriție, revoluții chiar !

— *Survival of the fitest* — spuneai dumneata. Sper ca întîlnirea, cînd va fi să fie, va fi pașnică ! Dacă Terra a degenerat într-atît, vom fi înghițiți în cel mai scurt timp !

— Există colonialiștii, Laprade. Ei vor furniza armata. Terra nu mai e decît un arsenal, cu toate că aici sînt mai mulți oameni adevărați decît mi-aș putea închipui. Dar, sigur, nu destui pentru ca proiectul de exploatare al zăcămintelor la mare adîncime să fie posibil.

Téraï se scărpină în cap. Henderson crezu că vede o ezitare.

— Atunci, acceptați ?

— Nu. Aș fi rău primit printre ai voștri și disprețuit de ai mei. Să-i lăsăm mai curînd pe cei de la B.U.X. s-o facă și...

— Adunătura aia de visători ?

— ...Și de aici încolo patru sau cinci generații, Terra va putea fi centrul unei mari confederații de popoare egale cu o putere care nu va risca nimic într-o întîlnire. Și pînă atunci de ce să nu fie exploatate planete pustii ca Hell sau Gustavia ?

— Nu sînt brațe de muncă pentru asta, știi bine ! Și nu poate fi transportată toată mașinăria necesară cu astronavele, e prea scump ! Și apoi, ar fi în curînd stăpînii noștri. Amintește-ți de Roma !

Téraï se ridică.

— Îmi pare rău, Henderson. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Henderson puse mîna pe un buton roșu de pe biroul său.

— Dacă sun, cinci oameni înarmați vor intra și Téraï Laprade nu va mai fi văzut mult timp de-acum încolo.

— Sună ! Înainte să vin, am trecut la B.U.X. Ei știu unde mă aflu și dacă nu-i anunț în zece minute (se uită la ceas) că sînt viu și nevătămat, nu vă va conveni ! Guvernul nu e complet în mîinile voastre !

— Haide, Laprade, să ne despărțim corect, fără amenințări dintr-o parte sau alta. Noi nu avem aceleași vederi asupra viitorului omenirii, dar asta nu ne împiedică să ne stimăm.

— Între tine și mine ce rost au minciunile ? Păzește-te, mă păzesc și eu, spuneau vechii corsicani.

Henderson rdică din umeri.

— Fie ! Ai să regreți !

VIGREL

Gorilla Joe îl aștepta pe culoar, nemulțumit. Îl însoți pe Téraï cu mîna pe revolver. La colțul culoarului, un bărbat se ciocni de ei, din mare grabă.

— Ei, ce ți s-a întîmplat, Ted ? mormăi Joe, oprindu-l.

— Micuța ! A scăpat !

— Ține-ți gura !

— Dar patronul trebuie să afle imediat...

— Și ăsta trebuie să afle imediat... spuse el arătîndu-l pe Téraï. E cel mai mare dușman al nostru ! Hai, cară-te ! mai spuse scoțînd arma. Mă tem să nu ți se întîmple chiar acum un accident, continuă el cu un zîmbet răutăcios. Acum știi prea multe !

— Chiar dacă n-aș fi știut, ultimele tale cuvinte m-ar fi făcut să înțeleg ! răspunse Laprade. Deci, *miss* Henderson era sechestrată ? Bănuiam acest lucru, dar acum știu !

— N-o să-ți servească la mare lucru...

Téraï lovi cu mîna stîngă peste pumnul care ținea revolverul. Glonțul țișni, ricoșă în pereții metalici. Cu dreapta plesni în stomac cu toată puterea. Gorilla Joe se îndoi, fu îndreptat cu o stîngă în bărbie și se prăbuși. Téraï culese revolverul, mai lovi o dată bruta cu patul armei și ascultă. Nimic. Nici un zgomot de pași grăbiți, nici sonerii de alarmă.

— Sînt grozavi pereții antifonați, gîndi el și ieși din clădire fără necazuri.

În stradă luă un taxi care-l duse la hotel și aici căzu pe gînduri. Trebuia oare să convoace cîțiva ziariști să restabilească adevărul despre Eldorado ? Acum cînd Stella scăpase, îl putea sfida pe Henderson, s-o arate presei și... Dar nu. Singurul rezultat ar fi fost să declanșeze bătălia pe terenul dușmanului, înainte ca B.U.X. să fie gata, înainte ca elementele sănătoase rămase în guvern să fie pregătite. Fu condus la aeroport, luă primul avion pentru Astra, puțin mirat că nu-l atacase nimeni.

Taaroa era pe pista de zbor. Cu hîrtiile semnate se îndreptă spre navă. Aproape de scara pliantă, un bărbat în uniformă de comandant al Confederației examina curios emblema emailată de pe carcasă, atolul cu palmieri care era insigna Republicii Oceania. Se întoarse.

— Téraï Laprade ! Mă întrebam ce caută un Oceanian aici ! Voi n-aveți acolo astroporturi, veniți să le încurcați pe ale noastre !

Surîsul dezmințea agresivitatea frazei.

— Jack Silver ! De cît timp nu ne-am întîlnit ?

— Zece ? Doisprezece ani ? Ultima oară a fost la tine, la Toronto, înainte...

— Înainte ca porcii ăștia să ardă tot ! Da, sînt doisprezece ani.

— Și ce-ai făcut de-atunci ?

— Teren. Din întîmplare, avere, cum se spune.

— Unde asta ?

— Pe Eldorado.

— La B.I.M. ? Lucrezi pentru ei ?

— Nu.

— Ai făcut avere pe Eldorado fără să lucrezi pentru B.I.M. ? Ei bine, bătrîne, trebuie să-mi scot pălăria ! Te întorci acolo ?

— Da, dar nu direct.

— Atunci, poate am să te mai văd. Tocmai am primit ordine. Vom face escală acolo peste trei luni, la întoarcerea din explorare în acest sector. Cum e lumea asta ? Frumoasă ? Și indigenii ?

— Foarte frumoasă. Iar ei, umani sau aproape. Ai două minute la dispoziție ? Vino la bord.

Silver fluieră.

— E de minune în oceaniana asta ! Ultimul model, văd.

— Spune-mi, ce crezi despre B.I.M. ?

Silver zîmbi.

— Într-adevăr nu lucrezi pentru ei ?

— Doar ți-am spus că nu !

— Nu e genul să joci un renghi prietenului tău, sau atunci înseamnă că te-ai schimbat îngrozitor. Ce cred despre B.I.M. ? Că ar fi timpul să-l distrugem înainte ca el să distrugă lumea întreagă ! Tu știi că acum un an, unul dintre politicienii lor era gata-gata să aprobe în parlament printr-o șmecherie un decret care ar fi abolit flota confederației ? I-au lipsit trei voturi. Dar au pierdut lovitura și acum s-a sfîrșit. De cînd se știe că există un alt imperiu, sau republică, cum vrei, acolo sus, printre stele...

— Eu sînt în război cu B.I.M.-ul, Jack ! Cînd vei asoliza cu crucișătorul pe Eldorado, în trei luni, armele să fie gata și paza dublată !

— Ce vrei să spui ?

— Nu am timp să-ți explic. Păstrează-ți explicația pînă am să te văd, peste trei luni.

— E serios ?

— Foarte serios.

Silver își trecu mîna prin păr.

— Bine, am să-mi aduc aminte. Cît despre arme, de cînd știm de existența celorlalți, sînt mereu încărcate.

Téraï își opri un zîmbet. Deci Silver nu cunoștea secretul. Îi întinse mîna.

— La revedere, Jack. Ce noroc că te-am întîlnit.

Anglia era una dintre rarele planete de tip complet terestru, care fusese găsită fără viață indigenă inteligentă. Colonizată de un secol, în principal de Anglo-Americani, ea era totodată una dintre rarele planete bogată în metale care nu intrase în mîinile B.I.M.-ului. În apropiere de multe alte colonii, ea își construise o flotă comercială și se specializase în exportul de mașini și fabricarea armelor. Téraï locuise aici cîteva luni, după plecarea de pe Terra. Era încă o lume primitivă, cu toate că populația depășise două sute de milioane. Locuitorii săi erau renumiți în toată Galaxia pentru spiritul lor acerb de libertate și, ca să nu riște un război între Pămînteni, B.I.M.-ul îi lăsase în pace, dîndu-și seama prea tîrziu de puterea lor. Popor de ingineri, de mineri, de constructori pe vastele întinderi ale continentului nordic, ei erau totdeauna gata să lupte dacă era nevoie. Téraï spera să găsească aici aliați.

El ateriză în zori pe astroportul din New Sheffield, capitala. Era un oraș dublu. Nordul era cetatea cu locuințe, albă, răspîndită pe coline și parcuri, iar Sudul deținea complexul siderurgic

înțesat cu uzine, halde, foarte trist și urît. Între cele două părți, pe o distanță de patruzeci de kilometri, se întindea rețeaua complicată de căi ferate și autostrăzi pe care venea în fiecare dimineață mulțimea de muncitori. Anglia, ca aproape toate coloniile, avea industrii automatizate, oamenii erau rari și prețioși, dar capacitatea de producție la New Sheffield asigura munca a 50 000 persoane în complex.

Înțeleg că B.I.M.-ul a făcut tot posibilul ca să stagneze acest avînt. Dacă eu și Nokombé dăm greș, singura speranță de libertate pentru rasa omenească va veni de aici, gîndi Téraï.

Avu o întrevedere cu T.H. Ramstead, președintele Corporației *New Sheffield Weapon*, om bătrîn, ascetic, în ochii căruia ardea o lumină fanatică. Nici nu clipi cînd Téraï îi expuse cererile sale : 10 000 puști automate, mitraliere, rachete antiaeriene, terestre, tone de muniții. Se mulțumi să întrebe :

— La ce-ți folosește ? Cantitatea pare să depășească nevoile unui pirat, admițînd că pirateria spațială plătește.

— Să apăr o planetă.

Ramtead surîse.

— Eldorado ? Împotriva cui ?

— A, știți deja ?

— Da, am primit un mesaj de la B.I.M. cu ordin să nu-ți vindem arme sub nici un motiv.

— Și dumneavoastră — sublinie — vă veți supune ?

— Nu e nevoie să mă jignești. Noi n-am primit niciodată ordine, mai ales din partea B.I.M.-ului. Vei avea armele, la prețul de fabricație. Și poți să le spargi capetele ! Crede-mă, nu avem nimic împotriva Pămîntului, planeta mamă, dar dacă Terrienii continuă să favorizeze dezvoltarea în galaxie a tiraniei B.I.M.-ului, ne vor întîlni într-o zi în drumul lor, cu armele în mîini dacă va fi nevoie.

— Cred că pot să vă spun, fără să trădez nici un secret, că acest punct de vedere este împărtășit și de B.U.X....

— Care nu face nimic să se opună !

— Care mult timp n-a putut face nimic să se opună. Dacă într-adevăr acesta este punctul dumneavoastră de vedere, va trebui să intrați în legătură cu ei.

— Ne vom gîndi la asta. Vei avea armele în două zile.

— Atît de repede ?

— O întrevedere cu vechiul meu prieten Dick Cristopher, președintele Republicii noastre, și vom goli arsenalele. Un singur lucru. Noi nu putem asigura transportul. Ar fi un act de război deschis și nu am ajuns pînă acolo. Nu încă, în tot cazul.

— Mulțumesc. Mă ocup de transport.

Se ridică să plece. Ramstead îl conduse pînă la ușă, îi întinse mîna uscățivă și rece, spunînd :

— Dacă vei da greș, Anglia este un refugiu sigur. Adu-ți aminte de asta. Avem nevoie de oameni ca dumneata.

Téraï nu putea să transporte toată încărcătura cu *Taaroa*, chiar efectuînd mai multe călătorii. Trebuia să găsească un căpitan independent care să accepte oferta lui și pe care vizita pe o planetă din lista B să nu-l înspăimînte. Știa unde să-l gă-

sească. Se îndreptă deci înspre cartierul astroportului, intră într-o tavernă pe care altădată o frecventase. Nimic nu se schimbase. Sala era lungă și joasă, cu grinzile plafonului aparent înnegrite, sub care se întindeau două șiruri de mese pînă la micul ring de dans în fața unei scene cu perdelele trase. Taverna era aproape goală la această oră. Téraï se sprijini cu coatele de bar și un barman necunoscut îl întîmpină cu mutră acră.

— Scotch.

— Indigen sau de import ?

— Am spus scotch, nu vitriolul pe care-l fabricați aici.

— Atunci, 10 (zece) dolari înainte. Nu creditãm necunoscuții nici măcar două minute.

Téraï îl apucă pe băiat de reverele vestei și-l trase spre el. Acesta se zbătu, încercă să-l lovească peste față. Dintr-o lovitură, Téraï îl proiectă în perete. Băiatul puse mîna pe o bîtă și se opri cu ochii pironiți pe revolverele lui Téraï.

— Ai de gînd să mă servești sau nu ?

— Ce se întîmplă ? interveni o voce. Ah, e-n regulă, Tom ! Lasă armele, Téraï. Nu ai nevoie de ele aici !

Gigantul se întoarse.

— Știam eu că dacă voi face puțin tărăboi o să apari. Cum merge, Taylor ?

— Eh ! așa și așa. Ce vînt te-aduce aici, după atîția ani ?

— Cîteva cumpărături.

— Material minier ?

— Ei, ei ! Aș putea să-ți vorbesc între patru ochi ?

— În biroul meu. Vino.

Taylor împinse o ușă la capătul barului, făcîndu-i semn să-l urmeze. Camera era mobilată confortabil.

— Ce te-a apucat să faci balamucul ăsta aici ? Nu era genul tău, sau înseamnă că te-ai schimbat. Scotch ? E veritabil.

— Bucuros. Da, m-am schimbat, Jake. Am îmbătrînit. Aveam nevoie să te văd și nu mai știu cuvintele de recunoaștere.

— Nevoie de mine ?

— Fără îndoială.

— Bătrînul Jake își plătește totdeauna datoriile. Mai ales o datorie ca asta. Vorbește.

Téraï alungă amintirea cu un gest. Cu unsprezece ani înainte, mărturia sa îl salvase pe Taylor dintr-o afacere murdară, montată de un șef de bandă rivală, cu toate amenințările care-l pîndiseră. Totul se terminase, după achitare, printr-o „discuție" de zece minute, soldată cu șapte morți.

— Iată ! Îmi trebuie un căpitan nu prea scrupulos, dar îndrăzneț să-mi transporte arme pe Eldorado.

Taylor fluieră.

— Drace ! Dar acolo stăpînește B.I.M.-ul !

— Da.

— Nu că nu aș fi încîntat să ajut o lovitură împotriva lor ! Dar au crucișătoarele lor și dacă omul este prins... Trafic de arme pentru o lume din lista B, te așteaptă spînzurătoarea sau, în cel mai bun caz, o spălătură de memorie !

— Am un cercetaș înarmat, îl voi escorta.

— Un căpitan independent, nu prea scrupulos, dar îndrăzneț? Pe ăsta îl poți găsi aici, bineînțeles, dar o să te coste mult.

— Nu-mi pasă. Am bani.

— Destui?

— De zece ori mai mult.

— Atunci nu mai spun nimic. Fără întrebări, treburile tale sînt ale tale, și dacă ai chef să-ți organizezi mari vînători de sălbăticiuni acolo, e tot treaba ta. Să vedem... Red Jones? Nu, e la dracu'. Ted Larkins? Epava sa de astronavă nu e chiar atît de rapidă. Kasimir Krukowski? După ultimele noutăți s-a lăsat prins pe Logalo. Sper să fie un zvon fals... Ah, Dom Flandry. *Fulgerul* său își merita numele altădată și știu că l-a întreținut bine. Nu de multă vreme frecventează aceste ținuturi, dar îl cred constant.

— Francez?

— Da, poate Canadian. Ce importanță are?

— Niciuna, într-adevăr. Cînd îl pot întîlni?

Taylor își privi ceasul.

— Este opt și treizeci. Va fi la bar către orele zece și jumătate. Îl poți aștepta luînd masa. Avem și un spectacol chiar acum, și sînt sigur că Flandry va veni să-l vadă. Bineînțeles, cina și consumațiile sînt pe contul vostru!

Téraï privea distrat scena. După un număr de strip-tease care declanșase tumultul în sală, acum plină, urmaseră jongleri foarte buni, apoi echilibriști de mîna a doua. Cortina căzu, prezentatorul își făcu apariția.

— *Ladies and gentlemen...* Téraï surîse. Doamnele și domnii erau în majoritatea cazurilor destul de deochiați... Avem acum privilegiul să v-o prezentăm pe privighetoarea noastră, Jane Partridge, idolul astronauților, al minerilor, al lucrătorilor, al universului întreg! La întoarcerea pe Anglia, după un turneu triumfal pe Télon, Barra, Sulphur și Brunschwig vă va purta cu ea într-un voiaj spațial al planetelor nelocuite! Iat-o pe Jane cu succesul său: *Songs of the space-ways!*

Prezentatorul dispăru. Cortina se ridică pe un decor de astroport în care se înălțau nave spațiale, una mai ciudată și mai sofisticată ca alta. Cîntăreața apăru. Un pian ascuns o acompanie.

— *We came on the starship John B.*
My grandfather and me
Round New Sheffield we did roam...

Téraï tresări. Cunoștea cîntecul! Stella îl cîntase. Sau mai curînd nu, era o altă versiune, pe aceeași melodie, și cuvintele erau foarte puțin schimbate. Nu-i fu greu să restabilească vechiul text, să-l substituie celui prezent.

— Ce șmecheră, gîndi el amuzat.

Avea o voce frumoasă și barzii necunoscuți care creaseră cîntecele folclorice adesea nu făcuseră altceva decît modificaseră melodiile și textele cîntecelor mai vechi pentru a le adapta.

— *This is the worst trip since I have been born!*

Sala aplaudă, cîntăreața se înclină, începu un alt cîntec. Sub lumina crudă a unui reflector, ea părea tînără, frumoasă, cu părul lung, negru căzînd peste maioul colant de astronaut.

— *...and from Sirius to Albireo*
and I never tried to save no money
and now I have no place to go-o
and now I have no place to go !

Téraï se simți melancolic, legănat de melodie și de vocea proaspătă în același timp. Și Stella cîntase acest cîntec — la ea era vorba de calea ferată, — era multă vreme de atunci, într-o seară pe Iruandika. El, Téraï, avea bani, saci de bani, dar, asemeni vagabondului din cîntec, nu știa unde să meargă, acum cînd Laélé murise și Eldorado avea să se transforme în infern.

Jase Partridge continua, înșirînd în fața auditoriului său naiv și brutal vechile cîntece ale pionierilor unui continent dintr-o altă lume, o lume pe care mulți dintre ei nu o văzuseră niciodată. Téraï le recunoscu aproape pe toate, sub deghizarea secolului XXIII. Transformările erau adesea superficiale, dar uneori adaptarea era totală și nu supraviețuiau decît melodia sau ritmul. Dacă ea însăși ar fi făcut aceste adaptări, ceea ce era foarte posibil, trebuie să fi avut un anumit sens poetic și o bună pregătire muzicală. Brusc, avu chef s-o cunoască. Cîntecul lua sfîrșit. Făcu semn chelnerului să vină.

— Aș putea s-o întîlnesc pe această tînără care a cîntat ?

Bărbatul zîmbi șmecher.

— Cam greu, domnule. Căutați-o mai degrabă pe Pearl Sunshine.

— Strip-teaseusa ? Nu !

— Domnului nu-i plac blondele ? Cum doriți. Pe aici, vă voi conduce la un salon rezervat și merg să întreg. Dar pînă acum niciodată *miss* Partridge n-a acceptat invitații.

— Da ? Bine, spune-i că am venit cu *sloop*-ul *John B*, și că am luat apoi un *Red Ball train*. Dacă nici asta nu o va convinge, atîta pagubă !

Téraï se așeză într-un fotoliu confortabil. Taylor intră.

— E periculos, Laprade.

— Ce adică ?

— Ea lucrează pentru Big Mouth Stephen.

— Da ? Cine e acest domn ?

Taylor se simți jenat.

— Marele patron al spectacolelor, aici, la New Sheffield. Un dur.

— E amanta lui ?

— Nu, nu cred. Big Mouth ar avea mai curînd o slăbiciune pentru blondele bine făcute. Dar nu-i plac amestecurile în treburile celor din personalul său, pe care-i ține, se spune, ca pe sclavi.

— Puțin îmi pasă, bătrîne ! Am să-i spun două cuvinte acestei fete, atîta tot ! Mîine voi fi plecat, sau poimîine cel mai tîrziu.

— Atunci,... În sfîrșit, eu te-am avertizat.

— Ți-e frică ?

— Mie ? Nu dintr-atîta lucru. Dar ar fi o afacere urîtă. Îmi place ca loviturile pe care le dau să-mi aducă ceva !

— Nu te osteni și șterge-o. Iat-o !

Jane Partridge, într-o rochie neagră, ezită în prag.

— Vreți să mă vedeți ?

Ochii ei exprimau teamă.

— Intrați și așezați-vă. Și ca să vă liniștesc vreau să vă spun că nu am nici o intenție necinstită în ceea ce vă privește, că mi-a plăcut foarte mult repertoriul și că am să vă pun cîteva întrebări.

Obrazul fin se posomorî și mai mult.

— Ah, sînteți de la poliție ?

Téraï izbucni în rîs.

— Nu, vă asigur ! Voiam pur și simplu să vă felicit pentru talentul cu care ați adaptat aceste vechi cîntece pămîntene. Sînteți Pămînteancă, nu-i așa ?

— Da, din Philadelphia.

— Cîți ani aveți... 22, 23 ?

— 24. De ce ?

— Fiindcă aveți același repertoriu ca al unei prietene, care este Pămînteancă, din America de Nord, și care are de asemenea 24 ani. Mă întrebam chiar dacă nu aveți aceeași sursă, un club de studenți din Chicago, specializați în folclor.

Ea roși.

— Poate, spuse în sfîrșit. Dar să nu spuneți, vă rog ! Patronul crede că eu inventez aceste cîntece ! Ele plac, vedeți, și astfel sînt puțin mai bine plătită și puțin mai liberă !

— E adevărat ce se povestește despre Stephen, că-și ține funcționarii în sclavie ?

Ea făcu un gest.

— Da și nu. El nu caută să profite pentru... pentru ce vă gîndiți dumneavoastră. Eu am un contract pe șapte ani. Mai am încă șase ani.

— E bun contractul ?

— Suficient ca să trăiesc.

— Și de ce l-ați semnat ?

— Sînteți foarte curios ! Ei bine, am să vă spun : ca să nu mor de foame. Am venit aici ca turistă, într-o vacanță studențească, plătită de guvern. Am pierdut astronava și m-am trezit fără nici un ban. Cunoașteți Anglia ?

— Da, este o planetă dură, neprimitoare pentru cei care n-au bani. N-aveți părinți ?

— Orfană, fără avere. Am căutat de lucru și am găsit în acest loc. Trebuia să aleg între acesta și a face trotuarul. Un moment m-am temut că va fi trotuarul și nu asta !

— Dar organizatorii călătoriei ?

— Ah, mi-au scris, mi-au trimis chiar ceva bani la următoarea escală ! Prea tîrziu, deja semnasem !

— Studentă unde ?

— Sociologie.

Téraï suspină. În acest cosmos necruțător, cui i-ar păsa de o mică studentă la sociologie, care a dispărut ?

— Ai fi putut să te căsătorești ?

— Contractul o interzice. Anularea lui m-ar costa enorm!

— Ești obosită? Am de tratat o afacere, cîteva minute, dar apoi mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă, în aceleași condiții onorabile. Ce ai zice de un tur prin baruri?

Ea zîmbi tristă.

— Contractul o interzice!

— Oh, dar asta e o adevărată sclavie! Și la cît se ridică daunele?

— Zece mii de dolari!

Téraï își pocni degetele cu dispreț.

— Fabulos pentru dumneata, o nimica toată pentru mine. Poftim!

Scoase din buzunar carnetul de cecuri și completă repede două file.

— Iată unul de zece mii de dolari, să-l fluturi pe sub nas lui Big Mouth. Și altul de 40 000, cu care să te întorci pe Pămînt și să-ți termini studiile.

Ea îl privi îngrozită.

— Ia-le! Știu că *Véga* pleacă mîine spre Pămînt, via Tellus și Skana și că sînt locuri libere.

— Dar nu pot!

— Te temi că nu au acoperire? Aș mai putea semna încă zece tot atît de consistente și tot n-ar fi nimic pentru mine! Întreabă-l pe Taylor dacă nu mă crezi. Îți va spune că semnătura lui Téraï Laprade face mai mult decît ele!

— Dar pentru ce îmi dați acești bani? Ce-mi cereți în schimb?

— Cînd ai cîntat aceste cîntece, ai trezit în mine ceva dureros și dulce totodată, și, cu toate că nu-l cunosc, sînt sigur că Big Mouth Stephen e un mitocan și mă distrează să-i necăjesc pe mitocani, fiindcă în curînd nu voi mai avea nevoie de bani și mai ales fiindcă sînt Téraï Laprade. Cît despre faptul că vreau să-ți cer ceva în schimb, ești drăguță, *miss* Partridge, dar crezi că valorezi 50 000 de dolari?

— Nu știu dacă trebuie să accept această caritate, spuse ea cu voce scăzută.

— Nu vorbi de caritate, *miss*. Cînd am debutat, am plecat de jos, ca și dumneata, dar eram bărbat. Am avut șansa să fac avere, o avere pe care chiar cheltuielile foarte mari pe care le-am făcut n-au reușit să o epuizeze. Poftim, și dacă norocul îți surîde la rîndul dumitale, ei bine, o să ajuți un alt dezmoștenit. Atunci, pe curînd! Ne-am înțeles?

De abia ieșise din cameră, că Taylor se întoarse însoțit de un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu eleganță căutată. Fața slabă, fină, cu trăsături aproape prea regulate, avea o expresie visătoare pe care o dezmințeau ochii cenușii, pătrunzători, duri.

— Téraï, iată-l pe căpitanul Flandry. Cred că el îți va rezolva problema mai bine ca oricare altul.

Taylor se retrase. Un moment, cei doi bărbați se examinară, încercînd să-și ghicească puterea, așa cum un tigru măsoară un rinocer.

— Aveți o astronavă? Ce tip?

— Tip Altaïr.

VIGREL

— Așa de veche ?

— O să fiți surprins de viteza pe care o atinge. Nimic nu interzice să pui un motor nou într-o carcasă veche. De altfel, dacă tipul e depășit carcasa e nouă. *Fulgerul* fu ultima astronavă din acest tip construit și cînd am cumpărat-o nu făcuse decît două călătorii. Uneori în meseria mea e bine să am viteza unui crucișător cu aspect de cargo.

— Sînteți sigur de echipaj ?

Flandry surîse.

— Pentru un bancher sau cei la fel ca el ar fi poate periculos să-i fie pasageri. Dar dumitale îți va conveni.

— Sînteți gata să riscați o ștergere de memorie sau spînzurătoarea ?

— Totul depinde de preț.

— Trei sute mii de dolari.

— Să zicem patru.

Téraï ridică din umeri.

— Patru, dacă vreți ! Puțin îmi pasă. Afacerea e încheiată.

— Ar fi trebuit să cer cinci ! Nu, banii sînt numai o comoditate.

— Veți putea cumpăra o altă astronavă sau să vă retrageți...

— Așa cum cînta adineauri *miss* Partridge, cînd febra plecării v-a cuprins...

— Aventurier ?

— Da, frate !

— Poate. Bine, fiți gata să începeți încărcarea poimîine, în zori. Pista 41.

— Voi fi acolo. Mergem să cinstim afacerea ?

Cînd intrară în bar, Téraï fu recunoscut de trei vechi camarazi, o schimbă cîteva amintiri cu ei, apoi se așeză la masă împreună cu Flandry. O voce enervată domină tot zgomotul. Se întoarse. Jane Partridge intra urmată de un individ masiv, roșu la față de furie.

— Și credeai că am să te las s-o ștergi așa, lăsîndu-mi drept garanție doar o bucată de hîrtie ? Cine-mi spune că ea valorează ceva ?

Téraï se ridică și făcu cîțiva pași.

— Eu.

— Ah, dumneata vrei să mi-o sufli ? Ei, bine, să știi că nu merge așa !

Luă cecul, îl rupse. Cu un țipăt răgușit, fata se aruncă asupra lui, încercînd să-i smulgă rămășițele. El o apucă cu brutalitate de braț, o împinse, iar ea se rostogoli sub o masă. Atunci Téraï, calm, deliberat, îl pălmui.

— Ești dur cu o femeie, spuse el încet. Haide, canalie, scoate revolverul dacă ai curajul.

Doi indivizi care-l însoțeau pe Stephen se strecurară în dreapta și în stînga lui Téraï.

— Nu așa !

Taylor tocmai apăruse, cu arma în mînă, la dreapta sa. În stînga, îl văzu cu coada ochiului pe Flandry, cu pistolul în mînă.

— Joc cinstit ! Fără crime !

— Te-ai înșelat, Big Mouth, continuă încet Taylor. Nu-l ataci pe Laprade sau pe protejații lui. Nu atunci cînd ții la pielea ta !

Celălalt nu-și pierdu cumpătul, ridică din umeri.

— Faci pe fanfaronul fiindcă ești susținut !

— Ți-am spus să-ți iei arma, repetă Téraï. Ei ? Te-ai hotărît ? Sau ești și laș, nu numai o brută ?

Stephen înjură, se răsuci ca pentru a pleca și, într-o fracțiune de secundă, scoase revolverul. Nu avu timp să tragă. Trei focuri de armă răsunară și el alunecă încet spre sol, prăvălindu-se peste unul dintre oamenii săi. Celălalt își ținea mîna zdrobită, privindu-și năucit șeful mort.

— Ia te uită, mi-a scăpat unul ? Am îmbătrînit. Oricum, am făcut o economie de 10 000 de dolari. Tu, șterge-o, închide-ți pliscul și mulțumește norocului. Hai, să dispară astea !

Împinse cadavrele cu piciorul.

— Jake, un rînd pentru toată lumea, în contul meu.

Aruncă cîteva hîrtii pe tejgheaua barului.

— Haide, *miss*, nu-ți mai fie teamă ! S-a terminat, ești liberă.

Ea se apropie, palidă.

— Cine ești dumneata de fapt ? Un ucigaș ? Sau sir Galahad ?

El rîse.

— Puțin din amîndoi, dacă vrei...

— Dar... doi oameni, pentru mine și nici măcar nu mă cunoști !

— Ei bine, o să facem cunoștință. Dacă ai fi știut în ce ape mă scald, ai fi înțeles că doi oameni în plus sau în minus, mai ales doi oameni de teapa lor... Să mergem, ți-am promis o seară frumoasă. La revedere, Flandry, și-ți mulțumesc pentru ajutor. Nu uita ora ! La revedere, Jake, sau adio, cine știe ?

— Nu mi-ai lăsat timp să trag, Téraï ! Nu am șanse să-mi plătesc datoria !

— O s-o plătești profitînd de relațiile tale de la poliție ca să mușamalizezi totul pînă la plecarea mea. După aia, puțin îmi pasă ! Și apoi, eram în legitimă apărare. Noroc tuturor !

Cheful se prelungi o bună parte din noapte. Băură, dansară, flirtară, bîrfiră și iar băură. Aproape de zori, el o conduse acasă.

— Ei, la revedere, poate, spuse el.

Ea își ridică privirea spre el și, în blînda lumină a zorilor, păru extrem de drăguță. Își întinse brațele și o cuprinse. Ea ceda.

Téraï se trezi, surprins de a se găsi într-o cameră necunoscută. Era în plină zi. Lîngă el, Jane dormea încă, cu părul despletit peste umerii goi. O privi un moment furios pe sine însuși.

— Se va gîndi că asta am vrut. Totuși...

Dar nu regreta nimic. Vorbise mult, alcoolul îi dezlegase limba, dar știa că nu spusese nimic care să-i pună în pericol proiectele. Povestise o parte din viața sa și bineînțeles descrisese în amănunt călătoria sa cu Stella. Ea scosese un strigăt de uimire la auzul acestui nume. O cunoscuse pe *miss* Henderson, în cercul

folcloric, atît cît o studentă săracă se poate apropia de o colegă atît de bogată, fusese foarte fericită de ciudata întîmplare și cu abilitate, crezuse ea, îl descususe despre raporturile sale cu Stella. Ei, nimic din toate astea n-aveau importanță. Jane avea să se întoarcă pe Pămînt și va duce o existență fără griji imediate, grație lui. Poate într-o zi avea să le vorbească copiilor ei despre el, cînd el va fi mort demult, sau exilat pentru totdeauna pe o planetă îndepărtată. Ideea îl amuză, apoi recăzu în melancolie.

— Haide, să nu ne facem mai buni decît sîntem. Nu mai am ce face cu acești bani, am făcut o faptă bună.

Se întinse, se sculă, trezind-o pe Jane. Petrecură tot restul zilei împreună, o ajută să-și facă modestele bagaje, o conduse la astroport cu o mașină închiriată. Ea rămase tăcută, gînditoare. *Vega* nu pleca decît peste o oră, și ei ajunseseră acolo mai devreme. Timidă, ea ceru să viziteze *Taaroa*. El făcu pe gazda, stîngaci, neștiind ce să spună. Timpul se scurse. În momentul plecării, ea își desfăcu de la gît colierul de pietre brute, și-l înfășură în jurul volanului de comandă.

— Îl am de la o bătrînă vrăjitoare negresă, să-mi poarte noroc, spuse ea. Acum, s-a împlinit. Să te protejeze și pe tine!

El o însoți pînă la astronavă. Carcasa lungă se arcuia deasupra lor, vibrînd ușor din cauza motoarelor ce funcționau în relanti. Sirena sună. Ea ridică ochii spre el.

— Păcat, spuse ea cu jumătate de glas.

—Noroc, Jane.

— Noroc, Téraï.

O privi cum urca pasarela. Înante de a intra, ea se întoarse, îi zîmbi, apoi coborî din nou, spre el, alergînd.

— Dacă o văd pe Stella, am să-i spun că o iubești!

Apoi făcu o piruetă și dispăru din viața lui.

Taaroa zbura din nou în spațiu. în fața lui, în depărtare, Eldorado se rotea maiestuos, un disc mare, albăstrui, brăzdat de nori. Puțin în dreapta, se deplasa o mică scînteiere, *Fulgerul*. Téraï își fixă privirea pe ecranul radarului. Un alt punct se apropia de ei vertiginos.

— Trebuie să ne luptăm.

Pregăti *Taaroa* pentru război, încărcînd torpiloarele, apoi își reglă radioul pe un post convenabil.

— Alo, navă necunoscută. Alo, navă necunoscută. Aici corveta de supraveghere *Samuel Leeman*, căpitan Johnson. Opriți pentru inspecție.

Téraï consultă anuarul flotelor spațiale. *Samuel Leeman* era o corvetă de supraveghere recentă, cu un echipaj de cinci oameni, două tunuri cu gheare magnetice, 300 tone, flotă privată a B.I.M.-ului.

— O să fie un masacru, mormăi el.

Taaroa era nevăzută pentru ei, venind din direcția soarelui, cu vopseaua antiradar rezervată navelor de luptă ale Statelor. Mări viteza și ținti.

— Alo, navă necunoscută. Opriți sau deschidem focul!

Fulgerul își continua cursa spre planetă. Focul de avertisment explodă la un kilometru în fața lui.

— Ultimul avertisment!

Téraï își orientă ținta, lansă două torpile și așteptă. În ultimul moment, *Leeman* se pare că le zări, schiță o manevră zadarnică de fugă. Pe fondul spațiului, se văzu o scînteie orbitoare.

— Iată. Războiul a început. Cinci bieți tipi, care fără îndoială nu erau niște ticăloși! Familii în care tatăl nu se va mai întoarce niciodată...

Înjură. *Fulgerul* atingea acum atmosfera încetinind viteza. Rămase o clipă să supravegheze cerul, apoi se avîntă la rîndul său.

CAPITOLUL V

...CUM SE FRÎNGE ACEASTĂ LANCE...

— Iată, am terminat descărcarea. Aveți cu ce cuceri planeta. Asta era scopul dumitale?

Téraï se întoarse, iritat.

— Nu. Și scopul meu...

— Nu mă interesează.

Téraï ridică din umeri.

— Dar pot să-ți spun. B.I.M.-ul este fără îndoială avertizat de distrugerea patrulei lor spațiale. Au oameni destul de deștepți pentru a putea deduce că m-am întors cu forțe noi. Scopul meu este să-i împiedic să distrugă această lume cum au distrus și altele.

— Și pentru asta vrei să le declari război. Războiul face multe ravagii cîteodată.

— Partea focului! Știu că vor fi morți, voi fi și eu poate printre ei. Dar în fața conflictului dintre B.I.M. și indigeni, guvernul federal va fi obligat să pună în vigoare legea carantinei, și timp de zece ani această planetă va fi salvată. În zece ani se pot întîmpla atîtea lucruri.

— Și de ce vrei să aperi Eldorado?

Téraï își trecu o mînă obosită peste ochi.

— Greu de spus. Fiindcă eu sînt în parte descendent din rasele pămîntene colonizate, fiindcă nu cred că omul să fie atît de înțelept și dezinteresat ca să devină ghid al cosmosului, fiindcă eu am prieteni aici, printre indigeni, fiindcă B.I.M.-ul reprezintă ceea ce eu urăsc mai mult pe lume... și, la urma urmei, fiindcă ceea ce sînt, nu pot face altfel! Dumneata însuți ai părăsit Garda stelară, căpitane Flandry!

— Știai, deci?

— Mă informez întotdeauna asupra celor cu care colaborez. Am cîteva surse la birouri, pe Anglia.

— Din cauza plictiselii ! Garda stelară nu este ceea ce crede un popor neștiutor. Puțini pirați spațiali, costă mai scump decît ar putea cîștiga ei, și numai în romanele fantastice poți aborda o astronavă în zbor. Cît despre cartografie, este monotonă. Am cerut să fiu mutat în corpul de explorare, am fost refuzat, am demisionat. De atunci, explorez pe cont propriu. Și ca să trăiesc, fac trafic legal sau ilegal, ca acum.

El tăcu un moment.

— Îmi placi, Laprade. Cred că ești capabil să reușești în întreprinderea dumitale, dar poate puțin ajutor ar fi de folos. Ce ai spune dacă ți-aș propune o alianță ? Poate că am și eu de încheiat o socoteală cu B.I.M.-ul.

— Și *Fulgerul* tău ?

— Secundul meu este capabil să se descurce singur pentru cîteva luni.

— Dacă dăm greș, vei fi scos în afara legii pe Pămînt.

— Sînt deja.

Téraï îl privi îndelung.

— Să mă scuzi dacă am temeri, dar m-am mai ars odată, cu puțin timp în urmă. De unde știu că nu ești un spion al lui Henderson ?

Flandry izbucni în rîs.

— Și aș fi transportat pentru tine un întreg arsenal ca să-i distrugi ?

— Nu era greu pentru Henderson să riște oricît ca să afle planurile mele. Ce contează pentru el cîteva duzini sau chiar sute de morți ? Nu, dacă vrei să colaborezi cu mine, îmi trebuie un motiv serios pentru ca să te accept.

— Ți l-am spus. O veche socoteală de încheiat...

— Prea vag !

Flandry inspiră profund.

— Fie. Am să-ți spun, cu toate că aduce a melodramă. Ai fost ghid domnișoarei Henderson, nu-i așa ? În ce relații erai cu ea ?

— Le credeam amicale. Dar mi-a făcut-o.

— Poate. Ți-a vorbit despre tinerețea ei ?

— Da.

— De prima ei iubire ?

— Da.

— Ți-a spus numele ?

— Nu.

— Paul era fratele meu mai mic, Laprade. Un tînăr fizician cu un viitor frumos, cum se spune. Un viitor care fu scurt și se termină în mașina sa, cînd a sărit de pe șosea cu 180 la oră. Eu lipseam cînd se întîmplă accidentul, dar am găsit carcasa mașinii sale într-un cimitir de mașini, înainte să fie topită. Bara de direcție fusese sabotată. Nu am dovezi, dar îmi pot ușor imagina că idila dintre Paul Flandry care era sărac și Stella Henderson nu era pe gustul tuturor. Bineînțeles, nu a urmat decît un simulacru de anchetă. Încă un tînăr care se sinucide. Înțelegi de ce urăsc B.I.M.-ul și pe patronul său ? Și nu cred că *miss* Henderson te-a trădat, Laprade. Paul era cinstea în-

truchipată și n-ar fi iubit niciodată pe cineva care n-ar fi fost la fel. Probabil și ea a fost dusă de nas.

— Poate s-a schimbat. Averea corupe.

— Tu însuți ești bogat.

— Am bani, nu am avere, în sensul ăsta puțin îmi pasă, o las altora s-o fructifice și înaintea acestui an nu cheltuisem nici douăzeci la sută din venituri.

— O iubești, nu-i așa ?

— La ce ți-ar folosi să știi ?

— La nimic, ai dreptate. Accepți oferta mea ?

— Orice ajutor sincer e binevenit, Flandry.

*
* *

Soarele aurea stepa și, în spatele taberei Ihambé, lumina corturile roșii ale celei de-a doua armate a lui Kéno. Téraï se întinse. Departe, în cîmpia plină de ierburi, siluetele negre se mișcau în dezordine, Kenoați și Ihambéi amestecați, sub comanda lui Flandry.

— În sfîrșit, spusese acesta, am să folosesc cunoștințele pe care le credeam cu totul inutile, cunoștințe căpătate la școala de cadeți : salt înainte prin focul inamic, manevre de apropiere amplasarea mitralierelor, etc. !

În dreapta sa, vîntul îi aducea zgomotul de la școala de tir, unde se antrenau soldații de elită. Klon-Sipho, generalul Kénoat, se apropie.

— Vom fi gata în curînd, senior Laprade.

— Împotriva celor cîtorva grupe înarmate care sînt acolo. Dacă ar fi vorba de armată... Vom face tot posibilul și sper că nu va fi nevoie să luptăm prea mult.

Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre cartierul general. Léo sosi săltînd, coada îi biciuia aerul, și căzu la picioarele sale, cu grația masivă a sălbăticiunilor.

— Da, m-am întors, bătrîne prieten ! Nu, n-am să te mai părăsesc niciodată, niciodată, îți promit. Tu ești tot ce mi-a mai rămas.

Prinții săi... Laélé... Stella.

Tresări. De ce o punea pe Stella pe același plan cu părinții sau soția lui ? Ea își bătuse joc de el, îl dusese de nas, se servise de el, împotriva a tot ce el iubea. Și totuși nu putea s-o urască. O revăzu, în tabăra ihambé, pe Iruandika, sau în timpul acelei nopți teribile de la Kéno și mai ales în timpul dansului celor trei Selene, cînd o ținuse în brațe și ea îi răspunsese la sărutări...

Se scuturâ.

— Haide, n-am chef să joc Romeo și Julieta, sînt prea bătrîn pentru asta ! Și n-am nici o garanție că Julieta ar accepta.

Totuși nu se putea amăgi cu iluzii multă vreme. Adesea, cînd retrăia evenimentele acestor ultime luni, îi căuta cu încăpățînare scuze : ea fusese sinceră, fără îndoială, cînd debarcase pe Eldorado, orbită de propaganda B.I.M.-ului, apoi lezată în

prejudecățile sale de Pămînteană de legătura lui cu Laélé. Şi totuşi, de nenumărate ori, i se păruse că ea era gata să înțeleagă, că ar fi trecut de partea lui, dacă ar fi fost puțin mai abil, mai puțin brutal. Cînd plecase, ea acceptase să-l revadă şi poate... Dar nu, totul îi despărțea, sîngele, rasa, mediul social. În fond, asta valora mai mult.

Ajunsese pe poligonul de tir fără să-şi dea seama. Ofițerii instructori, trei vechi prospectori pe care îi alesese dintre cei care îi erau cei mai devotați, îi dădură raportul :

— Încă nu e perfect, dar trag bine şi cunosc în amănunt armele. Sper că ştii ce faci, Téraï ? Dacă vreodată se vor întoarce împotriva noastră... spuse cel mai bătrîn, Ned Sommersfield, care fusese adjutant în tinerețe.

— În privința asta, nici un pericol, Ned. Este ora şapte. Imediat ce trupele de manevră se vor fi întors, spune-i lui Flandry să convoace şefii de secții. Vreau să le vorbesc. Ce este, Leó ?

Superleul privea spre Occident cu un aer neliniştit. Răgi încet, aproape ritmat.

— Un avion ? Unde ? Împrăştiați-vă !

Îşi încordă auzul şi deslusi un bîzîit surd care creştea din secundă în secundă şi care se transformă rapid într-un şuierat strident.

— Nu e avion. E o astronavă. Dar e o nebunie să intri atît de repede în atmosferă. Nebun, sau urmărit !

Sus, pe creasta unui nor, se ivi un punct scînteietor, care crescu părînd că se precipită spre sol. Brusc, în fața lui apăru irizarea caracteristică tuturor cîmpurilor gravito-inerțiale.

— Prea tîrziu ! O să-şi frîngă gîtul ! Foarte aproape !

Téraï alerga deja spre punctul probabil de cădere iar Flandry în urma sa. Astronava atinse solul tangențial, făcu o groapă din care țişniră valuri de pămînt de fiecare parte a vehiculului şi rămase înțepenită într-un zgomot de tablă lovită.

— Un iaht ! Ai spune că şi-a ales bine momentul, imbecilul !

Carcasa era deformată, dar spre mijloc avea o deschidere neregulată, cu lateralele topite, a cărei existență nu fusese cauzată de aterizarea catastrofică.

— Torpilă termică, remarcă Flandry. Au tras asupra lui.

Téraï se îndoi, încercînd să deschidă uşa înțepenită a sasului. Nici forța sa uriaşă nu-l ajută. Bătu în perete, în morse : „aşteptați, merg după ajutoare", îşi lipi urechea de peretele navei. Nimic. Liniște.

— Probabil sînt în inconştiență, spuse căpitanul. Ai un arzător de sudură ?

— În peştera mea. Roberts, Ned, mergeți să-l căutați ! Ceilalți, plecați, mai spuse el în limba ihambé, adresîndu-se războinicilor adunați acolo. Poate exploda dintr-un moment într-altul. Şi tu de asemenea, Flandry.

Calm, acesta din urmă îşi aprinse o țigară.

— Eu rămîn. Astronavele sînt meseria mea.

— Cum vrei. E pielea ta.

Se plimbară în jurul navei. Aproape de provă, acolo unde trebuiau să se găsească numele și emblema, carcasa fusese curățată.

— Un pirat ? întrebă Téraï.

— M-ar mira. Nu are armament. Iată-ți oamenii cu arzătorul.

Atacară sasul, decupînd o deschizătură destul de mare pentru a putea trece prin ea și răciră marginile turnînd multe găleți cu apă. Ușa interioară era deschisă și dădea într-un culoar îngust. Trecură prin cabinele devastate de torpilă și, manevrînd ușile etanșe neblocate, tăind cu aparatul balamalele celorlalte, ajunseră în cabina de comandă. Părea să fie goală, dar, între fotoliu și tabloul de bord, sub lumina unui bec roșu de alarmă, Téraï zări un corp încovoiat. Se apropie și aprinse lanterna.

— Stella !

Încercă să o scoată cu inima strînsă de teamă, nu reuși și încercă să se calmeze. Arzătorul !

Se întoarse tîrînd aparatul și, ajutat de Flandry, reglă cu atenție flacăra, după ce acoperi fata cu vesta sa de piele pentru a o proteja împotriva stropilor de metal topit, atacă baza fotoliului.

— Aici, asta e. Încet.

Traseră cu putere și baza cedă, după ce o secționaseră pe jumătate.

— Flandry, aparatura ! Întrerupe toate contactele, dacă mai există. Ned, ajută-mă.

Cu multă grijă, gîndindu-se la posibilele contuzii interne, o întinse pe Stella pe planșeul metalic și o examină. În afara unui fir subțire de sînge care se prelingea din nas, ea părea intactă. Fractură de craniu sau un simplu vas nazal rupt din cauza șocului ? Intră Robert, urmat de doi Kénoați care aduceau o targă.

— Petrece-ți brațul pe sub picioare, eu îi susțin capul și spatele. Ei, drăcie, încet, sau te dau lui Léo să te înhațe ! Repede, în peștera mea !

Apucă partea din spate a brancardei. Vîntul răsfiră părul blond care-i mîngîie mîna.

— Pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu ! Ce voia să facă aici ? Iar ei au tras asupra ei, ticăloșii !

Capul se legăna încet, palid, în lumina de amurg.

— Au tras asupra ei ! Fiica marelui lor patron ! Ce se întîmplă oare ? O revoluție ? Și imbecilii ăștia de la B.U.X. care mă lasă fără vești, ca să-și atingă scopul murdar !

— O să-ți spună ea în curînd, spuse Flandry. Nu cred că e rănită grav.

— Nu știu !

Dacă o văd pe Stella, am să-i spun că o iubești... El ridicase din umeri. Dar acum, în umbra morții, vedea limpede înăuntrul său. Da, o iubea, în ciuda trădării. Dacă ar fi murit... Dacă ar fi murit, ar fi plecat cu *Taaroa* pe Pămînt să bombardeze B.I.M.-ul. Dar de ce trăseseră asupra ei ?

— Tlong, ține targa pînă deschid ușa. Întinde-o încet, aici, pe pat. Și acum, plecați ; tu, Flandry, rămîi.

O așeză sub aparatul radioscopic, îi examină membrele, unul cîte unul, nici o fractură. Nici la coloana vertebrală nici o

VIOREL

fractură. Cu inima strînsă, el îndreptă razele asupra capului și răsuflă ușurat. Nici o fractură.

— Unde naiba e trusa aia ?

— Aici, Téraï.

— Știi să faci o injecție ? Stimulol 12. Eu tremur prea rău !

Se prăbuși pe un scaun, cu capul între mîini, tulburat. Se auzi un geamăt slab și se ridică într-o clipă. Stella deschisese ochii.

— Ah, cît îmi e de rău ! Unde mă aflu ? Oh, Téraï, ești aici ! Fii atent, vor să te omoare. O armată întreagă... în curînd aici. Și cafeaua, cafeaua ! Să nu se bea cafea ! Ah, mi-e atît de rău ! Téraï, oare voi muri ?

— Nu, nu, n-ai nimic ! Nu te mișca ! Mîine te vei simți mai bine ! Ești numai plină de contuzii ! Uite, ia asta și dormi !

Îi ridică încet capul, îi puse un comprimat pe buze și-i dădu să bea apă. Ea bău, apoi, după un moment, adormi.

O privi îndelung, apoi îi făcu semn lui Flandry să-l urmeze.

— Nu te neliniști, îi spuse acesta. În cîteva zile se restabilește complet. Frumoasă fată. Ești un tip fericit, Téraï.

— E fata lui Henderson, Flandry.

— Și ce dacă ? Ce vrea să spună totuși ? Armata care sosește, înțeleg. Dar povestea cu cafeaua...

— Delirează ?

— Nu are febră. Lasă, o să vedem mîine.

Téraï se trezi brusc și ascultă. Veneau zorii și, prin ferestruica cu gratii a ușii blindate, o lumină palidă pătrundea în grotă.

— Téraï !

— Sînt aici. Cum te simți ?

— Mai bine. Dar parcă sînt bătută cu leuca !

Ea vru să rîdă dar durerea o opri.

— Vino lîngă mine. Nu pot vorbi tare, și trebuie să-ți spun ceva foarte urgent. Am primit vești de pe Pămînt, acum șase zile, pe cînd eram pe Klobo. B.I.M.-ul va trimite trupe și în curînd vor fi aici. Au un plan diabolic, odată ce vor fi scăpat de tine.

— Avem timp. Dormi, ai nevoie de odihnă.

— Nu, nu mi-e somn. Trebuie să-ți spun tot.

— Atunci, fie, vorbește.

— Au un plan îngrozitor, Téraï. Aveai dreptate. Trebuie opriți cu orice preț. Tatăl și fratele meu ! Cum au putut să ajungă pînă aici ? Un genocid ! Și eu, eu care le-am făcut jocul, ca o imbecilă, le-am servit de unealtă împotriva ta ! N-am să-mi iert niciodată prostia ! În sfîrșit, iată despre ce e vorba. Ai auzit despre Hypnon 8 ?

— Da, e un calmant nervos, nu-i așa ?

— Da. Ei, bine, unul dintre biologii lor a descoperit că la Eldoradieni, Hypnon 8 nu numai că distruge orice spirit de inițiativă, dar produce obișnuință, la fel ca morfina pentru noi și îi aduce la sterilitate pe 90% din cazuri. Au experimentat pe cîteva duzini de indigeni transportați pe Tikhana, sfidînd legile.

— Bine, vom putea astfel să-i încolțim și...

— Au murit toți, bineînțeles ! Fără urme !

— Și B.I.M.-ul crede că va reuși să intoxice toată populația acestei planete ? Mi se pare greu. Indigenii n-au nici un motiv să ia Hypnon 8.

— Dar nu li se va da sub forma asta ! Eldoradienii sînt mari consumatori de cafea, nu-i așa ?

— Bineînțeles. Într-adevăr e singurul lucru care nu mi s-a luat niciodată, fie la Ihambé fie la Kéno.

— Ei, bine ! după ce se va fi scăpat de tine, într-un fel sau altul, B.I.M.-ul, va anunța o mare schimbare de politică și, ca să-și arate bunăvoința față de indigeni, va distribui foarte multă cafea în toate regiunile posibile ale acestei lumi. Astfel vor avea o dublă lovitură : pe de o parte, indigenii, pentru a-și procura cafea amestecată cu Hypnon 8, vor fi gata de orice josnicie, pe de altă parte, populația va scădea considerabil în urma unei „epidemii necunoscute", lăsînd cale liberă importului de coloniști.

— Dar opinia publică de pe Pămînt nu va lăsa niciodată să se împlinească această crimă !

— Ești naiv, Téraï. Cine îi va spune ? Cine va putea vreodată s-o dovedească ? B.U.X.-ul va avea destul de furcă atunci, să se apere împotriva acuzațiilor bine ticluite, cu dovezi false, bineînțeles ! Iar pentru cei cîțiva anchetatori care vor reuși să vină pînă aici, se vor găsi saci întregi de cafea naturală excelentă.

— Mda ! Asta s-ar fi putut să reușească, dacă eu n-aș fi fost avertizat sau dacă aș fi dispărut. Dar cum ai aflat toate astea ?

— E o poveste lungă pe care am să ți-o rezum, Téraï. Cînd am sosit pe Eldorado, te detestam. Tu erai pentru mine obstacolul unui vis grandios al tatălui meu, un univers care aparținea omului. Din idealism, tu puneai bețe în roate B.I.M.-ului, care lucra pentru bunăstarea tuturor Pămîntenilor...

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă lucra și pentru bunăstarea locuitorilor din lumile pe care le exploata ?

— Așa credeam, Téraï. Cu toate greșelile sale, pe Pămînt, colonialismul era în final și spre profilul popoarelor colonizate, aducîndu-le la o viață modernă, făcînd să dispară, măcar prin revolta lor, în secolul 20, structurile perimate...

Téraï zîmbi ironic.

— Și distrugînd fără drept de apel toate valorile care nu-i erau de folos ! În sfîrșit, să trecem peste. Au existat într-adevăr și părți bune ale colonizării. Dar nu mă simt dator să fiu de acord decît fiindcă în vinele mele curge sîngele colonizaților și al coloniștilor.

— Am sosit deci pe Eldorado montată împotriva ta. Primul meu contact cu tine nu a fost de manieră să-mi schimb impresia : brutal, insolent, orgolios, vanitos, cinic și ucigaș...

— Metisul perfect, nu ?

— Lasă-mă să termin, Téraï. Și tot atît de brav pînă la nebunie, generos și sensibil, dînd naștere în ceea ce te privește la o lealitate superioară a orice poate defini un simplu șef de bandă. Pe deasupra o inteligență remarcabilă și o extraordinară competență profesională...

— Și te-ai gîndit că aceste trăsături pozitive se datorau faptului că aveam și un sfert de sînge alb...

— Taci ! Ești imposibil. Nu, nu asta am gîndit. Eram dezorientată. Nu reușeam să te clasific. Apoi am plecat la Ihambéi, și pe drum mi-ai salvat viața de multe ori, chiar cînd bănuiai că eram acolo ca să-ți fac rău.

— Amintește-ți : *Microraptor ferox*. Erai prea frumoasă ca să te las să mori.

— Încet, încet, mi-am schimbat impresia despre tine. Am încercat să înțeleg punctul tău de vedere. Am luptat împotriva simpatiei pe care mi-o inspirai din ce în ce mai mult. Schimbarea decisivă a produs-o lacrima ascunsă la mormîntul lui Gropas. Apropo, tu ești anonimul care a trimis 30 000 dolari mamei sale, ca să-i poată crește pe frații și surorile lui ? Multă vreme am crezut că era B.I.M.-ul, dar am avut proba contrarie : nu i-au dat decît salariul pe șase luni.

— Da, eu sînt. Bietul om nu merita să moară așa pentru niște ticăloși. Avea stofă, micuțul, chiar dacă mă ura.

— Apoi, a urmat sejurul, aici, la Ihambéi, lupta ta cu tigrul și seara aceea cu dansul celor trei Selene. N-am mai știut ce să cred. Ce voiai ? Ce sentimente aveai pentru mine ? Uneori simțeam cum nutreai doar dispreț pentru mine, alteori, mi se părea că aveai... chiar prietenie.

— Nici eu însumi nu știam prea bine, Stella.

— Și în tot acest timp, ezitam. B.I.M.-ul, condus de tatăl meu, nu putea fi acel monstru pe care mi-l descriai, și pe de altă parte simțeam sinceritatea ta, roșeam de filmele pe care le făceam pe ascuns și care aveau să fie o armă contra ta și contra celor pe care-i protejai. Și-apoi mai era și Laélé...

— Nu vorbi despre asta, Stella, te rog. N-ai să înțelegi niciodată !

— Poate... Aproape trecusem de partea ta, cînd te-am văzut, la Kintan, torturînd și ucigînd prizonieri !

— Și ce-ai fi vrut să fac altceva ? Poate am greșit, dar sînt singur, singur împotriva resurselor inepuizabile ale B.I.M.-ului ! Singur sau aproape singur împotriva Pămîntului, fiindcă B.U.X.-ul este practic neputincios, iar guvernul nici nu contează. Da, știu. Am comis greșeli de tactică. Nu sînt un general, Stella, nici un politician ! În acest război viclean, nu sînt decît un amator care parează loviturile cum poate, și le dă la fel, chiar dacă nu sînt cinstite ! Nu sînt nici un zeu, nici un geniu politic ! M-am înșelat, și poate mă înșel și acum. Dacă e așa o voi plăti scump și prietenii mei de asemenea, dar nu văd nimic altceva de făcut !

— Cu toate astea, cînd m-am îmbarcat pentru Terra, eram hotărîtă să urmez planul pentru care venisem aici sub deghizarea de ziarist. Aveam documente, care fără a fi prea mult trucate, i-ar fi prezentat pe indigeni într-o lumină defavorabilă. Totuși, aș fi uzat de toată influența asupra tatălui meu pentru ca, odată acordată carta lărgită, indigenii să fie tratați omenește. Și i-aș fi sugerat să-ți dea conducerea acestei planete, pentru a aplica aici politica noastră, dacă ai fi acceptat. Dacă nu, să te menajeze.

— Deci pentru asta mi-a oferit el... De fapt în aceeași zi în care tu ai evadat. Dar de ce te țineau sechestrată, de vreme ce erai hotărîtă să-i ajuți ?

— Numai întîmplarea e de vină că, după trei zile de la întoarcerea mea, am aflat seiful secret al tatălui meu, el fiind atunci plecat în Australia. Acolo, am găsit dovezile formale ale intenției sale de a lua puterea, răsturnînd guvernul, rapoartele asupra experiențelor făcute pe Eldoradieni și planul despre lumea lor. Tulburată, am fotografiat toate astea și le-am pus apoi la loc. Am fost aproape surprinsă de fratele meu care era la curent. Și am mai găsit și altceva, dovada că accidentul care costase viața lui Paul, tînărul fizician pe care-l iubisem la 19 ani, nu era un accident. Tatăl meu avea alte intenții pentru mine!

— Universul e mic, Stella. Știi cine a transportat armele oamenilor mei pînă aici? Fratele lui Paul, ex-căpitanul Gărzii stelare, Dominique Flandry.

— Ex-căpitan? Acum doi ani comanda o flotilă!

— Ia te uită! El mi-a spus că a demisionat acum cinci ani! O să avem o discuție. Iar cu documentele, Stella, ce-ai făcut?

— Aș fi putut să le transmit guvernului, dar ar fi fost periculos. B.I.M.-ul are oamenii săi, dar nu știu cine sînt. Le-am expediat în plic sigilat unei prietene din copilărie care locuiește pe Klobo, cerîndu-i să le păstreze pînă le voi lua. Și le-am luat înainte să mă întorc aici. Sînt în seiful astronavei mele. Pe scurt, luîndu-mi măsurile de precauție, am așteptat întoarcerea tatălui meu și am avut o discuție cu el. A fost atît de furtunoasă încît a pus garda personală să mă aresteze și să mă sechestreze.

— În spital?

— Spital? Nici vorbă! În casa noastră de la țară, din Colorado. Oh, închisoarea era foarte elegantă! Aveam cărți, televizor, tot ce aș fi dorit, în afară de libertatea de a ieși sau de a comunica cu exteriorul. Astfel am văzut la televizor filmele mele, bine măsluite și tot astfel am văzut într-un flash că tu sosisei pe Pămînt. Atunci m-am hotărît să fug, să te întîlnesc, să te avertizez.

— Și cum ai făcut?

Ea zîmbi obosită.

— Oh, cel mai vechi truc din lume. Am sedus gardianul!

Aproape rîse cînd Téraï tresări.

— Nu mi-au trebuit decît patru zile! După acest timp, fără să se teamă, el se apropie destul pentru ca să-l lovesc în cap cu o vază de flori și să-l las să zacă în inconștiență. Am pus mîna pe chei și nu mi-a fost greu să alerg pînă la hangarul unde aveam iahtul meu spațial — am de mult timp brevetul de pilot interstelar — și cum aflasem că ai plecat, am pornit spre Klobo ca să-mi iau documentele. Acolo am aflat că Parlamentul mondial tocmai votase carta lărgită prin majoritate de voturi, doi dintre opozanți, cei mai înfocați, suferind de un mic „accident" în ajunul votului și am aflat de asemenea că eram căutată de poliție pentru „declin mital pasager". Am început să-mi camuflez iahtul, dar a trebuit să plec înainte să-i pot picta un nume și un număr fals. Cînd m-am înscris pe orbita aceasta, o patrulă m-a depistat și pentru că nu am lăsat să mă inspecteze a tras asupra mea cu o torpilă. Și urmarea o cunoști.

Téraï rămas pe gînduri.

— Iată-te într-o poziţie dificilă, Stella. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut, asta compensează înmiit răul pe care l-au făcut filmele tale. Am să merg să-ţi caut documentele în seif şi încerc să le fac să parvină B.U.X.-ului. Cum, nu ştiu deocamdată. Aş putea bineînţeles să le aduc eu însumi, dar dacă B.I.M.-ul are acum carta lărgită, una dintre flotele sale e fără îndoială în drum spre Eldorado. Deci nu pot părăsi această planetă. Bine că sînt aici. Un crucişător de la B.U.X. trebuie să sosească în cîteva zile. Le voi înmîna comandantului, care e unul dintre prietenii mei vechi. Ce combinaţie are seiful?

Ea roşi.

— Este un cifru vocal. Pronunţi foarte distinct: Stella şi Téraï. Da, mă gîndisem că nimeni... Dar te însoţesc.

— Nu. Mai întîi mai trebuie să te odihneşti. Şi nu ştiu dacă afară ai fi în siguranţă. După întoarcerea mea de pe Pămînt, am făcut prostia să spun cine eşti. Majoritatea Ihambéilor îmi vor da crezare cînd le voi mărturisi că m-am înşelat în privinţa ta, dar alţii... Eénko, de exemplu. Te urăşte cu violenţă, te face răspunzătoare de moartea lui Laélé...

— Crezi cumva că...

— Eh, nu ştiu nimic! Cred că îi cunosc pe Ihambéi atît cît poţi cunoaşte pe cineva din altă specie inteligentă! Pe Laélé o înţelegeam. Pe fratele ei? Uneori cred că pot pătrunde dincolo de masca lui impasibilă, alteori... Numai în romane autorul, care îşi creează personajele, are acces la psihologia lor. În viaţă, nu cunoşti oamenii decît pe dinafară. Tatăl tău, fratele, ţi-au ascuns adevărata lor natură, şi doar nu eşti o proastă. Aşteaptă-mă aici, am să închid uşa cu cheia şi vei fi în siguranţă. Pentru orice eventualitate, poftim un revolver, păstrează-l la îndemînă.

Eénko îl aştepta, aşezat pe o stîncă, în mijlocul a cinci tineri războinici. Cînd îl văzu pe Téraï, veni spre el, ridicînd mîna, salutîndu-l ceremonios.

— Mi s-a spus că femeia rea este aici, *Rossé Moutou*.

— Aşa e, Eenko Téné. Dar nu e rea.

— Înseamnă că puterea femeilor din rasa ta este mare, om-al-muntelui, dacă ţi-ai schimbat părerea aşa repede.

— Omul înţelept îşi schimbă părerea cînd îşi dă seama că s-a înşelat, numai nebunul se încăpăţînează. Am să expun astă-seară consiliului motivele noii mele atitudini, de asemenea şi pericolul care ne ameninţă şi despre care a venit să mă avertizeze, cu preţul vieţii sale!

Eenko zîmbi.

— Femeia rea ştie mereu să găsească cuvinte ca să facă negru din alb, dar naiv e cine o crede!

— Dar sînt dovezi, războinicule.

— Dovezi pentru tine, care eşti din rasa ei. Ce valorează aceste dovezi pentru Ihambéi?

— Le voi prezenta astă-seară. Consiliul va judeca.

— Goneşte această femeie, *Rossé Moutou!* Noi amîndoi am fost fraţi, aminteşte-ţi. Am mers mult timp pe acelaşi drum, dar acum căile noastre riscă să se despartă, dacă vei urma această himeră! Ea te va duce în mlaştinile cu nisip mişcător, unde

ai să te scufunzi, și nici o mînă nu ți se va întinde ! Gonește această femeie rea, sau va muri !

— Este o amenințare, Eenko ?

— Un avertisment, *Rossé Moutou !*

Téraï simți o furie nebună, furia omului care-și vede toate eforturile gata să fie distruse de fanatism.

— Gîndește-te bine la ce spui, Eenko ! Stella este sub protecția mea. Cine o atacă, mă atacă !

— Ești nebun, *Rossé Moutou !* Ți-a făcut vrăji cu ierburi magice ! Iei apărarea dușmanei noastre, a celei care e cauza morții soției tale și sora mea ! A celei care face parte din rasa blastemată a oamenilor veniți din cer !

— Și eu fac parte la fel ca ea, nu mă provoca ! Mai sînt și alte popoare pe Obala nu numai Ihambé ! Dar eu sînt sigur că consiliul mă va asculta și că tu însuți vei înțelege că...

— Niciodată ! Și fiindcă așa stau lucrurile, să se rupă prietenia noastră precum se frînge această lance !

El apucă lancea, o rupse în două și aruncă bucățile la picioarele lui Téraï.

— *Oko Sakurn !* Prin Tinaï, Tan, Antafarouto, eu, Eenko Téné, declar ruptă frăția de sînge !

Téraï se aplecă, plin de tristețe, culese partea care avea vîrful și o înfipse în sol, în fața lui.

— Fie, *Oko Sakurn !* Fie ca sîngele celor ce vor muri să se verse asupra ta, nebun care nu asculți decît de ura ta ! Odată războiul încheiat, dacă vom mai trăi amîndoi, ne vom bate înaintea bătrînilor ! Fie ca zeii tăi să te sugrume dacă te atingi de Stella, am să te gonesc cu biciul ca pe un cîine în fața tuturor războinicilor ! Acum, cară-te, și dacă te văd la mai puțin de douăzeci de metri de această ușă, te voi lăsa în ghearele lui Léo !

Téraï dormea, înfășurat în cuverturi, în fața ușii unde se afla Stella. Léo mîrîi încet. Rapid, sări în picioare, cu arma în mînă.

— Ah, tu ești Flandry ? Ce se întîmplă ?

— Nimic, eram în trecere. Noaptea e prea frumoasă ca să dormi.

Arătă cu un gest valea, deasupra căreia cele trei Selene aruncau umbre mișcătoare pe marea de ierburi.

— Fiindcă tot ești aici, așează-te lîngă mine. Vreau să-ți vorbesc.

— Ce s-a întîmplat în seara asta ? Se părea că ai avut o discuție aprinsă cu marele sălbatic.

— A fost cumnatul meu, Flandry, și acum îmi e dușman.

Téraï îi explică.

— Asta e rău. E un șef, cred.

— Da, dar asta n-are importanță. Avem amîndoi o socoteală, pe care o s-o încheiem mai tîrziu. De ce m-ai mințit, Flandry, și care ți-e jocul ?

— Eu, am mințit ?

— Da, ai afirmat că ai părăsit Garda acum cinci ani și că pe Pămînt ești la index, iar Stella te-a văzut acum doi ani, comandant de flotilă !

Flandry se strîmbă, apoi izbucni în rîs.

— Ah ! Am șters urmele pe Anglia și nu m-am gîndit că un Pămîntean, mai ales *miss* Henderson, care mă cunoaște, ar veni aici ! Fie, să scoatem măștile !

Căută în buzunar și scoase o fișă.

— Iată. Colonel Flandry. Serviciile secrete ale Gărzii ! Și noi sîntem neliniștiți de ambițiile B.I.M.-ului, Téraï. Astfel, de doi ani — sînt doi ani într-adevăr și nu cinci, — sînt scos la index „pentru că am fugit cu salariile flotilei". Ceea ce Garda nu putea face — să distrugă din cînd în cînd cîte un cargou automat al B.I.M.-ului — piraților o puteau face. De altfel, pe riscurile și pe pielea lor. Dar mărturisesc că îmi place mai mult planul tău.

— Și te distrează să joci rolul de conspirator ?

— Și da și nu. Dar, vezi, Téraï, a existat întotdeauna un Flandry în armată ! Unul dintre strămoșii mei a luptat la Crécy — nu mai știu de partea cui, familia mea oscilînd multă vreme între Franța și Anglia, înainte de a se stabili parțial în Canada în secolul XIX. Au fost Flandry în echipajul lui Jean Bart și alții la Waterloo — la Englezi de data asta. Unul fu ucis la Dunkerque, în armata franceză, pe cînd veghea la reîmbarcarea unui Flandry canadian. Asta e în sînge. Și cred că în viitor, cînd Terra va fi fondat imperiul său galactic, vor exista Flandry în armată sau flotă și pot chiar să pariez că unul dintre ei se va numi Dominique. Ne-a lipsit întotdeauna imaginația de a găsi prenume urmașilor ! Și toți la fel de cinici, fustangii și extrem de sentimentali. La fel ca tine !

Téraï rise.

— Și scopul tău, aici, acum ?

— Ți l-am spus. Să te ajut. Fie că în numele meu, ca să-mi răzbun fratele, fie că sub numele de colonel al Serviciilor Secrete, ce importanță are asta pentru tine ? O întrebare, dacă-mi permiți. În acest război, se pare că nu vrei să folosești nava personală. De ce ?

— Cu ea, aș putea bineînțeles să distrug orășelul Port-Métal în zece minute. Dar asta ar fi interpretat pe Pămînt ca un simplu act de piraterie și n-ar dovedi deloc că indigenii mă susțin. Cred că, pentru moment, e mai bine să nu mă servesc de ea. Dacă lucrurile iau o întorsătură prea rea...

CAPITOLUL VI

ULTIMA BĂTĂLIE

Armata ondulă în savană, în față erau Kénoați înarmați cu puști și precedați de cercetași ihambé cu arcuri sau carabine ușoare. În spatele lor, de-a curmezișul, bîștari domestici din Kéno erau înhămați la căruțele care duceau armele grele. Toate cele zece care, unul fusese amenajat ca platformă de tir antiaerian, erau înțesate cu mitraliere sau rachete și comenzi de teleghidaj manevrate de prospectori. Apoi, în ariergardă, grosul Ihambéilor, încadrînd plutoanele de întărire.

De pe poziția lor de conducere, Téraï, Flandry și Stella împreună cu cele zece gărzi Kénoate ale lor priveau defilarea armatei.

— Vom traversa savana Mihosilor, care nu ne vor crea probleme, vom trece prin estul munților Tombou, apoi vom coborî valea Nianga, care ne va conduce drept la Port-Métal. Aș fi preferat să te las în tabără, Stella, dar nu îndrăznesc. Eenko a dispărut cu douăzeci de războinici. E pentru prima oară cînd văd un Ihambé că violează regulile lui *Oko Sakura!* Nu-mi place. Cînd cei 10 000 de oameni ai mei vor fi ajuns la peșterile Boro-Orok, voi pleca înainte, doar cu un grup mic, în recunoaștere.

— De ce? Nu e periculos?

— Trebuie să văd dacă crucișătorul B.U.X.-ului a sosit. În acest caz totul se poate petrece fără vărsare de sînge. Îl voi conduce pe comandant la peșteri, va vedea că sîntem gata să intrăm în război real și atunci, cartă lărgită sau nu, el va declara planeta în carantină și B.I.M.-ul nu va putea nimic împotriva opiniei publice terestre care nu mai vrea războaie coloniale! Vom fi izolați cel mult pentru zece ani. De aici încolo B.U.X. ...în sfîrșit... de aici încolo se vor întîmpla multe lucruri.

— Și dacă crucișătorul nu vine?

— În cazul acesta trebuie să-mi dau seama singur de apărarea dușmană. Au sosit transporturile lor de trupe sau nu? Și-apoi, am cîțiva prieteni în oraș, în uzină, printre tehnicieni. Asta poate fi util, dar trebuie să iau contact cu ei. Totul este improvizat, Stella. Nu sînt Napoleon, ți-am mai spus, și toate planurile mele au fost date peste cap! Îmi lipsește îngrozitor un serviciu de informare. Nu știu ce se pune la cale la Port-Métal. Din fericire nu par să fie mai bine informați decît noi și încă n-au aflat că am o armată și că ea e pe drum!

— Dar... dacă te arestează?

Téraï făcu un gest de sfidare.

— Oricum, nu mă voi duce singur!

Téraï înlătură camuflajul de ramuri și scrută orașul cu binoclul. De pe înălțimea colinei care îl veghea, totul părea normal. Coșurile uzinelor fumegau, un tren trecea zgomotos pe podul de pe Nianga iar pe străzi circulau mașini, nici mai multe, nici mai puține ca de obicei. Dar, pe astroport, *Hermann Schwabe*, crucișătorul B.U.X.-ului, stătea deoparte, în timp ce, la celălalt capăt, două mari cargouri ale B.I.M.-ului debarcau un șuvoi de oameni și materiale.

— Am sosit la timp! Tu, Roberts, întoarce-te înapoi și dă ordin armatei să încercuiască Port-Métal, fără să se apropie la mai mult de 1 km de zonele limitrofe. Să fie plasate două aruncătoare de rachete, aici pe colină, pentru atacul astroportului. Și fără glume, cînd dau ordin să trageți, să nu ochiți crucișătorul! Așteaptă ordinele mele aproape de baterie. Dacă auzi focuri de armă în oraș, pornește la atac. S-a înțeles?

— Da, Téraï. Dar, spune-mi, nu se va trage și în prietenii noștri? Trebuie să fie destui pe acolo!

— Tocmai pentru asta mă duc și eu! Să-i avertizez.

Bărbatul dispăru în hățiș.

— Ei, bine ! Stella, ai să aştepţi aici, cu garda. Voi fi înapoi peste trei ceasuri, sper. Haide, Léo ! La drum şi ceilalţi !

— Téraï !

— Da ?

— Întoarce-te !

— Nu-ţi fie teamă, Stella. Crucişătorul e acolo, nu vor îndrăzni să facă nimic.

Coborî panta, urmat de zece oameni aleşi de el, cinci prospectori, cinci Kenoaţi, traversă savana, ajunse la şoseaua care dubla calea ferată, mergînd pînă la trecerile Khabar. O maşină le tăie drumul, plină cu oameni înarmaţi care nu le dădură atenţie.

— Primul semn, spuse Téraï, ridicînd din umeri. Ai recunoscut pe cineva la bord, John ?

— Mi s-a părut că l-am văzut pe tînărul Mac Gwin, la volan. Ceilalţi trei sînt necunoscuţi.

Ajunseră la casele de la periferie : storuri trase, uşi închise, evacuate bineînţeles.

— Şi-au concentrat probabil apărarea în jurul uzinelor. Şi mă uimeşte absenţa posturilor de observaţie. Ah, iată !

O siluetă se strecura în spatele barierelor. Léo mormăi întrebător.

— Nu, bătrîne ! Nu încă ! Lasă-l să se ducă, ducă-se, îl vom regăsi printre ceilalţi.

Cînd se apropiară de centru, străzile începură să prindă viaţă : cîţiva oameni circulînd grăbiţi, femei, copii care se jucau în spaţiile verzi. Apoi, dădură peste un baraj. Două camioane fuseseră amplasate ca să oprească trecerea şi în spatele lor păzeau şase sau şapte oameni înarmaţi cu puşti. Téraï o luă înainte singur.

— Stai !

— Ce este ? Nu am voie să merg acasă ?

— Ah, dumneata eşti, Laprade ? Ce făceai aici ?

Téraï recunoscu un maistru din uzină.

— Mă întorc acasă, e dreptul meu.

— Înarmat ?

— De ce nu ? Aşa obişnuiesc.

— Oraşul e în stare de asediu !

— Asta-i un lucru nou pentru mine. De ce ?

— Ne temem de un atac al triburilor ostile. Dar trebuie să ştiţi mai multe decît mine, în privinţa asta.

— Eu ? De unde vin eu, totul era calm. Puţin mă interesează, la urma urmei, vrea să merg acasă şi nu mă poţi împiedica, este ilegal. Nu faci parte din poliţie...

— În virtutea articolului 4 din carta lărgită...

Téraï făcu pe prostul.

— Ah, aţi obţinut carta lărgită ? Drace, o să fie neplăcut ! Un motiv în plus să mă întorc să-mi fac bagajele. Haide, lasă-ne să trecem.

Oamenii se apropiară încet, cu armele pregătite.

— Haide, nu face pe timpitul, Jones, spuse unul dintre ei. Nu cumva o să-ţi aprinzi paie în cap pentru B.I.M. ? Tot ce dorim e să ne întoarcem acasă.

— Și ceilalți ? spuse acesta arătînd spre Kénoați.

— Servitorii noștri ! Au dreptul să rămînă trei zile în oraș.

— E-n regulă, treceți.

Șeful barajului se scărpină în cap.

— Uite ce-i, Laprade. În locul tău nu m-aș apropia prea mult de uzină. Acolo sînt posturi constituite cu noi veniți care vor pielea ta, așa mi s-a spus. Același lucru e valabil și în direcția astroportului.

— Îți mulțumesc, Jones. N-am să uit acest lucru. Dar eu, în locul tău, n-aș mai face pe soldățelul. E periculos ! Armele se pot descărca și singure uneori...

Intrați în oraș, se îndreptară spre astroport. În fața porților masive, un rînd de soldați în uniformă neagră, cea a gărzilor personale ale B.I.M.-ului, opreau trecerea. Două mitraliere adăpostite de saci de nisip supravegheau drumul. Téraï se opri, se adăposti după una din porți și cu binoclul cercetă poziția liniei inamice. Erau o sută de oameni. În picioare, în spatele unui cuib de mitraliere, ieșea în evidență un individ foarte înalt pe care-l recunoscu : Gorilla Joe. Dar la poarta pasagerilor, ca și la cealaltă destinată autovehiculelor, se zăreau și alte uniforme, albastre de data aceasta, cele ale gărzilor spațiale.

— Rămîneți pe loc, băieți ! Voi merge singur. N-au nici un drept să mă oprească. Dacă se strică treaba, tu, Tom, să distrugi mitralierele cu aruncătorul de grenade. S-a înțeles ?

Suprimînd protestele unui gest, o porni. Léo îl urmă cu alura fermă a leului care se apropia de pradă.

Gorilla Joe îl văzu apărînd pe Téraï și se aplecă spre unul dintre locotenenții săi.

— Perfect ! Imbecilul vine singur în gura lupului ! Lăsați-mi-l mie, am eu grijă de el.

— Dar, șefule ce vor face trupele spațiale ?

— Nimic, ca de obicei. De altfel va fi prea tîrziu. Și în orice caz eu sînt șeful, eu îl reprezint aici pe Henderson.

Nepăsător, înaintă spre Téraï și așteptă undeva la mijlocul drumului.

— Ce cauți aici, Laprade ? Rolul tău s-a încheiat, acum avem carta lărgită. Va trebui să eliberezi urgent locul ! Tu și leul tău împuțit !

Téraï continuă să meargă spre el, cu pași egali, apoi se opri la doi metri distanță.

— Carta lărgită sau nu, n-ai dreptul să mă împiedici să vorbesc cu comandantul crucișătorului trimis de B.U.X. care se află aici, și tu știi asta. Dă ordin oamenilor tăi să mă lase să trec.

— Și dacă nu ?

— Dacă nu, ai să regreți. Legea mondială din noiembrie 2077 impune oricărui comandant al flotei spațiale să se îngrijească de respectarea ordinei acolo unde se află. Transporturile voastre nu sînt capabile să facă față unei nave de război.

— Și de unde știi că va fi de partea ta ?

— Nu cer nimic decît dreptul de a prezenta comandantului punctul meu de vedere și al partidului meu. Lasă-mă să trec.

Un bărbat în uniformă albastră apăru în poartă, se îndreptă spre ei cu pași mari. Téraï îl recunoscu pe Jack Silver, dar și Gorilla Joe îl văzu. Mimă nepăsarea, ridicînd din umeri.

— Fie. Dați-i drumul să treacă !

Coborîră armele. Téraï avansă spre ofițer, depășindu-l pe Joe. Cu viteză de fulger, acesta trase revolverul din centură. Prea tîrziu însă. O labă imensă cu gheare ascuțite se repezi spre brațul său, smulgînd dintr-o dată arma și carnea. În clipa următoare o altă lovitură îi zdrobea ceafa.

Urmă un moment de liniște și nemișcare, în care destinul ezită. Oamenii B.I.M.-ului îl priviră pe șeful lor zăcînd la pămînt, într-o băltoacă de sînge care se întindea, scurgîndu-se din țeasta zdrobită, pe Téraï în picioare cu armele în mîini, pe Léo culcat la pămînt, gata să se repeadă din nou, ofițerul înțepenit, palid, cu mîinile pe pistoalele-laser. Apoi, aproape simultan, o scurtă rafală de mitralieră și explozia surdă a grenadelor. Téraï se aruncă la pămînt, îl văzu pe Silver prăbușindu-se, auzi lîngă el un răget înfundat, trase asupra unor soldați care alergau urmăriți de razele laserelor. Un tanc ușor rupse barierele și luă la rînd oamenii B.I.M.-ului, în timp ce un megafon urla :

— Încetați focul ! Încetați focul sau tragem !

Focul încetă.

Téraï se ridică în picioare. Doi bărbați în uniformă albastră îl susțineau pe Silver, care avea picioarele rănite. În fața lor, zăcea în nemișcare o duzină de trupuri omenești, alături cu sacii sparți și mitralierele sfărîmate. Atunci el se gîndi la Léo.

Și el zăcea lungit pe pămînt, cu ochii închiși, cu capul pe labele din față, zăcînd într-o băltoacă de sînge. Téraï se repezi :

— Léo, bătrîne prietene ! Te-au ucis !

Se aplecă asupra lui. Leul mai respira încă, dar șoldul drept era însîngerat, ciuruit de gloanțe.

— Léo ! Pentru numele lui Dumnezeu, o să mi-o plătească !

Îngenunche și îi trecu mîna pe sub bot. Ochii mari galbeni se deschiseră anevoie, deja sticloși, apoi se închiseră pentru totdeauna. Téraï îi lăsă încet capul jos, își trecu degetele prin coama sălbatică, într-o ultimă mîngîiere.

— Dormi, Léo, bătrîne prieten ! Am văzut împreună multe bătălii... Dormi în pace, bătrîne, vei fi răzbunat. John, Patrick ! Fugiți la armată, dați ordin să atace ! De altfel, ei trebuie să fi auzit focurile de armă și acum probabil că sînt pe drum. Sosesc și eu, am numai o mică afacere de încheiat. Dă-mi mitraliera ta !

Mai încolo, spațialii dezarmaseră oamenii B.I.M.-ului și îi puseseră sub paza a doi soldați. Téraï înaintă spre ei, avînd în ochi o furie de moarte.

— Téraï ! Unde te duci ?

Silver era așezat pe o ladă, cu picioarele bandajate.

— Să închei o afacere.

— Nu poți trage asupra unor oameni dezarmați ! Și așa au fost destui morți astăzi.

— Cînd strivești niște paraziți, asta nu e crimă !

— Tu n-ai de-a face cu legea. Dacă există paraziți, eu sînt acela care-i va zdrobi ! Nu îmi complica situația, nu mă forța să te consider și pe tine ca pe un dușman al ordinii.

— E o amenințare, Jack ?

— Nu, Téraï. Fără amenințări între noi, știi bine.

— Ai fi făcut bine să intervii mai devreme.

— De ce nu ai intrat în legătură cu mine? De două zile încerc să te găsesc prin radio.

Téraï ridică din umeri.

— Eram pe drum! Ei au obținut carta lărgită. Știi ce am de făcut dacă vreau să salvez această lume din ghearele lor. Să arăt că această cartă lărgită înseamnă război!

— Nu! A curs destul sînge! Peste un an vom fi destul de puternici să răsturnăm B.I.M.-ul, știi prea bine.

— Ai aflat planul? Un an de acum înainte, ce va rămîne din Eldorado? Ceea ce nu știi tu, e tocmai planul lor! Genocidul, foarte simplu. O să ajungeți prea tîrziu, ca întotdeauna!

— Ce știi despre asta?

— Stella Henderson, fiica Directorului general, mi-a povestit și are dovezi. Este acolo, împreună cu armata mea. Ai putea s-o protejezi pe timpul luptei?

— Da, bineînțeles. Dar dacă ceea ce mi-ai spus e adevărat, atunci putem interveni pe loc să revocăm carta lărgită și...

O explozie violentă îi întrerupse ultimele cuvinte. În fața tancului țîșni moloz. Apoi două jerbe de fum se văzură în direcția astroportului.

— Iată răspunsul tău, Jack! Pleacă, adăpostește-te în spatele regulamentelor! Ei trag din incinta uzinelor și eu, eu trebuie să mă lupt cu armata! Am să ți-o trimit pe Stella cu o escortă! La revedere, Jack, sau adio, cine știe! Voi, ceilalți, veniți!

În tot acest timp, Stella îi urmărise cu privirea silueta înaltă a lui Téraï, apoi el se făcuse nevăzut între pomi. Atunci începuse așteptarea.

Armata sosise, cu cercetașii în frunte, și amplasase bateriile de tragere aproape de postul său de observație. Ihambéii se aflau la baza colinei, gata să se năpustească în asaltul orașului, în timp ce infanteriștii Kénoați coborau pantele colinei. Privit prin binoclu, totul părea să fie normal acolo jos, în afară de oamenii din fața porților astroportului care înghesuiau saci cu nisip în chip de redute. Printre ei, unul gigant îi atrase atenția, ea îl recunoscu pe Gorilla Joe și începînd cu acest moment știu că o tragedie era inevitabilă.

— Nu putem rămîne așa, Téraï va fi ucis, spuse ea lui Laurent, prospectorul care era cu ea.

El făcu un gest de neputință.

— Șeful a spus să așteptăm, pînă la primele focuri de armă.

— Dar își riscă viața!

— Și nu o riscăm cu toții?

Femei și copii sosiră din oraș însoțiți de cîțiva oameni fără arme: prospectorii pe care mesagerii lui Téraï reușiseră să-i găsească. Ei aduseră vești: uzinele fuseseră întărite, aveau artilerie, străzile erau minate.

Ea se neliniști și mai mult, blestemă nepăsarea lui Téraï, setea de putere a tatălui său și propria conduită...

— Dacă va muri... Nici măcar nu i-am spus că îl iubesc!

Apoi, în piața din fața astroportului, apăru silueta înaltă a lui Téraï. Ea îl văzu cum traversă, cu leul în urma lui, și cum se opri în fața lui Gorilla Joe. Era prea departe chiar și pentru a privi cu binoclul să poată urmări amănuntele dramei,

îl văzu culcat la pămînt şi îl crezu mort. Cîteva secunde mai tîrziu se auziră detunăturile. Îşi ascunse ochii cu mîinile.

— Trăieşte, domnişoară ! Trăieşte !

Laurent o scutură.

— S-a terminat ! Spaţialii au intervenit ! Ce trebuie să facem ? Să atacăm ?

Ea îşi şterse lacrimile.

— Nu, aşteaptă ! Dacă au încetat lupta, poate...

O detunătură îi întrerupse cuvintele : era unul dintre tunurile uzinei.

— Nu a fost decît un moment de răgaz. Să facem cum a spus el şi să coborîm spre oraş.

Deja tunurile bombardau aripile astroportului care adăpostea transportul de trupe al B.I.M.-ului.

Se întîlniră în colţul unei străzi după o scurtă şi feroce bătălie dusă de prospectori şi Kénoaţi împotriva apărătorilor unei baricade. După multe zile rele, Téraï avea o faţă dură şi morocănoasă.

— L-au ucis pe Léo, Stella ! Am pierdut cel mai bun prieten ! A murit apărîndu-mă, dar îl voi răzbuna, Dumnezeule !

— Téraï ?

— Da ?

Ea vorbi în franceză.

— Să nu fii prea crud ! Mulţi dintre oamenii de acolo nu sînt răi ! Se supun doar ordinelor...

El surîse cu amărăciune.

— Am să încerc să-mi aduc aminte de asta. Înainte de a comanda asaltul asupra uzinelor, voi trimite un sol ca să-ţi fac plăcerea. Am să-ţi dau o escortă care te va conduce pînă la crucişător, după ce se va sfîrşi lupta acolo. Vei fi în siguranţă şi vei putea pleca împreună cu ei, te vei întoarce pe Pămînt. Nu ştiu cum se va termina această aventură, pot fi ucis, putem fi învinşi...

— Dar pentru ce să continui, Téraï ! Comandantul crucişătorului...

— O să aibă destul de furcă să-şi apere nava. Pentru moment el nu poate interveni. Şi oamenii B.I.M.-ului nu vor accepta armistiţii !

— Nu vreau să mă întorc pe Pămînt, Téraï ! Vreau să rămîn cu tine, aici !

— Eşti nebună ! Eldorado va intra în carantină, rupt de orice civilizaţie, pentru zece ani poate !

— Ei şi, ce-mi pasă ! Vreau să rămîn cu tine, fiindcă te iubesc !

El o privi stupefiat.

— Ce-ai spus ?

— Nu mă sili să repet, nici nu ştiu dacă tu...

— Stella !

O ridică în braţe ca pe un fulg.

— Stella ! Vei rămîne cu mine ? Atunci bătălia asta e cîştigată ! Amîndoi îi vom duce pe Eldoradieni spre adevărata civilizaţie ! Vom face din această lume un paradis şi-atunci cînd imbecilii de pămînteni se vor fi întors, le vom rîde în nas !

Noi amîndoi, Stella, și-apoi copiii noștri ! Și cei ai prospectorilor care vor rămîne cu noi !

O lăsă jos și urlă :

— Iéno ! Patrick ! *Aforaté kna !* Atacați ! Stella, unde aș putea să te ascund ? La mine acasă e un beci blindat. Acolo vei fi în siguranță ! Să nu ieși pînă nu te anunț eu ! Joseph, condu-o pe *miss* Henderson la mine acasă ! Iată cheia. Sînt arme în rastel, Stella. Pe curînd !

O cuprinse în brațe și o sărută.

— Grăbește-te, o să plouă și o să te facă leoarcă ! Am să-ți telefonez din cînd în cînd !

Dispăru la colțul străzii înainte ca ea să poată spune un cuvînt.

Bătălia dura de cinci ceasuri. Zidul care înconjura uzinele era spart în multe locuri de tunurile lui Téraï, dar cei dinăuntru rezistau încă și cadavre de Kénoați și Ihambéi zăceau pe străzile vecine. O coloană groasă de fum urca din atelierele incendiate, acolo unde se vărsase metal topit, din topitoriile distruse. Într-o parte a astroportului, crucișătorul plana la înălțime mică deasupra carcaselor pe jumătate topite ale vehiculelor și, din timp în timp, razele laser ale armelor străpungeau amurgul. Pe terasa unde avea postul de comandament, Téraï privi din nou cu binoclul.

— Întăriturile în stînga, Ooknu, se adresă ofițerului Kénoat de lîngă el. Linia noastră e prea slabă și cînd va veni noaptea inamicul își poate croi o ieșire și ne poate sparge frontul. Ah, dacă măcar aș fi avut un tanc sau două ! Ce se întîmplă ?

Sosise un mesager.

— Comandantul crucișătorului ar vrea să-ți vorbească, stăpîne ! Eenko a fost văzut rătăcind prin oraș cu cîțiva din suita sa.

Téraï încruntă sprîncenele. Ce căuta aici, vindicativul Ihambé ?

— Fie, spune comandantului că am să cobor să-l văd. Trimite o patrulă să-l supravegheze pe Eenko. Dar să nu uiți că el îmi aparține !

Silver îl așteptă la parter, pe o targă purtată de patru astronauți. Doisprezece oameni îl escortau, înarmați. El se ridică într-un cot.

— Ai cîștigat, Téraï. Sînt obligat să declar carantina : B.I.M.-ul a pierdut Eldorado. Sper că planeta nu va fi pierdută pentru Federația umană !

— Federația umană ?

— Ceea ce noi, sperăm să ia locul imperiului, în cîțiva ani. Poate aveai dreptate, poate era necesar să izbucnească un conflict violent. Ceea ce am văzut eu, Flandry pretindea că era indispensabil. Cred într-adevăr că mulți ochi se vor deschide pe Pămînt asupra evenimentelor de pe Eldorado ! Oprește acum această bătălie inutilă. Ai făcut dovada că ai indigenii de partea ta. Și dă-mi documentele de care mi-ai vorbit. Grație lor, carantina poate nu va trebui să dureze zece ani !

— Microfilmele originale se află în grota mea, în satul ihambé, dar iată copia. Cît despre Federația umană... poate. Să

vedem cum debutează. Să opresc bătălia? Eu vreau, dar trebuie să vrea și ceilalți!

— Vor accepta dacă tu le promiți viața, și dacă eu garantez.

— Bine. Am să dau ordin să înceteze focul. La revedere Jack, și mulțumesc!

Urcă la ultimul etaj unde îl întîmpină Flandry. Încet, încet, focurile încetară. Era noapte acum și incendiile luminau vălul gros de fum care plana deasupra orașului. Cu farurile aprinse, cu drapelul desfășurat, o mașină ducîndu-l pe Silver dispăru pe una dintre porțile intacte ale incintei.

— Ei, victoriosule Téraï! Ce impresie îți crează schimbarea destinului unei lumi? întrebă Flandry. Și ce o să faci acum?

— Multă oboseală! Ce-am să fac?

Zîmbi cu amărăciune.

— Am să încerc să evit greșelile făcute pe Pămînt și nu va fi ușor. Există în această lume enorm de multe triburi sau impresii la începutul civilizației lor care n-au fost niciodată în contact cu Pămîntenii, care sînt geloși pe independența lor, se urăsc cu cordialitate, etc. Am să încerc să le unific înainte ca, datorită progresului tehnic, războaiele lor să devină măceluri. Din fericire am deja un nucleu, imperiul Kéno, puternic și pacifist.

— Și vei încerca să cucerești restul continentului, pentru început?

— Dumnezeule Mare, nu! Vechea metodă chineză! Imperialismul cultural! Dar voi avea necazuri.

Suspină.

— N-ar fi de ajuns zece ani de carantină, ci două-trei sute! Măcar dacă am fi lăsați în pace! Dar odată ce se va sfîrși carantina... În sfîrșit, vom vedea. Și tu, ce vei face?

— Mă voi reintegra Gărzii stelare, presupun. Nu e pasionant, dar e singurul joc în oraș, cum spun Americanii. Voi veni să te văd din cînd în cînd și dacă ai nevoie de o mînă de ajutor...

— Am să-mi aduc aminte. Voi telefona Stellei, acum, să-i dau vestea cea bună. Vrei să te ocupi de restabilirea luminii pe străzi, te rog?

Încercă să vorbească, dar la capătul celălalt al aparatului nu răspundea nimeni. Nebun de neliniște, se repezi afară, alergă spre casă, prin ploaie.

Stella așteptase cu nerăbdare în beciul blindat. Joseph, paznicul dat de Téraï, era la intrare și îi comunica din cînd în cînd știri despre bătălie, aflate de la vreun luptător trecut pe stradă. Politicos dar ferm, el o împiedicase să iese.

— Așteptați aici, *miss*. E foarte periculos afară și, dacă vi s-ar întîmpla ceva, Téraï m-ar jupui de viu! Obuzele cad peste tot.

În două rînduri, Téraï îi telefonase cîteva mici cuvinte de speranță. Apoi, timp de mai multe ore, liniște. Îngrijorată, ea încercase să-i vorbească, dar în zadar. El nu se mai găsea în același loc și paznicul telefonului nu știa să-i spună unde plecase. Luă niște cărți, le răsfoi fără să poată citi. O explozie mai violentă zgudui casa și deasupra ei se auzi un zgomot de prăbușire. Se repezi pe scări, strigîndu-l pe Joseph. Nimeni nu-i răspunse.

Obuzul distrusese primul etaj și culoarul era plin de moloz. În pragul ușii, Joseph zăcea cu capul zdrobit de o schijă. Ea ezită un moment, ascultă : totul era liniștit, focurile de armă încetaseră. Coborî din nou, încercă să-l prindă pe Téraï la telefon. Nu răspundea nimeni. Atunci, prea temătoare ca să mai gîndească, luă un pistol mitralieră din rastelul de arme, verifică încărcătorul și ieși.

Un șoc o aruncă înapoi. Coborî capul spre piept unde primise lovitura, privi fără să înțeleagă săgeata lungă care ieșea de sub sînul stîng și se prăbuși la pămînt. Avu timp să zărească fața care rînjea a lui Eenko, aplecat asupra ei, apoi închise ochii pentru totdeauna.

Astfel o găsi Téraï cîteva minute mai tîrziu ,zăcînd pe pragul ușii, cu fața întoarsă spre cer. Cîteva picături de ploaie i se prelingeau pe obraji, ca niște lacrimi.

EPILOG

Armata se întorcea spre ținutul Ihambé, coloane întregi de oameni și vehicule încărcate cu oameni, cu pradă, cu nevestele și copiii prospectorilor, ai muncitorilor și ai cîtorva ingineri care vruseseră să rămînă pe Eldorado pe timpul carantinei. Convoiul se legăna ca o imensă omidă printre boscheți, ascunsă din cînd în cînd de ierburile înalte ale stepei și deasupra căruia se ridica pe aici, pe colo silueta înaltă a cîte unui biștar de povară mugind din trompele lungi.

Téraï mergea în față, fără să vadă nimic în jurul lui, într-o liniște întreruptă numai de ordine brutale. Mergea cu sufletul împietrit, după ce o lăsase pe Stella în sicriul ei de aur, în vîrful colinei care domina Port-Métal, aproape de mormîntul lui Léo. Zile întregi oameni și buldozere munciseră cărînd pietre și pămînt.

Acum zăceau amîndoi sub o movilă imensă, mai înaltă decît oricare alta ridicată în noaptea timpurilor uitate ale pămîntului de triburile barbare, pentru șefii lor morți.

Mergea, surd la tot ce se petrecea în jur. Silver și Flandry veniseră să-l vadă și îi vorbiseră, dar nu-și mai amintea despre ce anume. Fusese declarată carantina, B.I.M.-ul pierduse războiul... Puțin îl interesa. Chiar spiritul de răzbunare murise în el pentru moment. Nimic nu-l mai grăbea. Mai tîrziu, după ce avea să-și recapete forțele, îl va urmări pe Eenko și războinicii lui, dar mai tîrziu. Ei ieșiseră în afara legii, rupînd convențiile *Oko Sakuru*, nu aveau să găsească ajutor nicăieri în această lume, alungați ca cîinii de semenii lor, pînă ce el, Téraï, îi va întîlni și ucide. Mergea. Durerea mocnea în el surdă, primitivă. Mai tîrziu va putea să plîngă, poate. Mai tîrziu va putea urî, face planuri, se va ocupa de viitorul acestei lumi pe care o detesta deja, dar neluîndu-și dreptul de a o părăsi. Mai tîrziu va putea trăi și chiar rîde din nou.

Armata străbătu pădurea, apoi savana. Sub cerul greu de sfîrșit de toamnă, acoperit de nori sparți de vînt, savana se întin-

dea la nesfîrșit, roșcată și frumoasă. Norii năvăleau dinspre orizont și se sfărîmițau în ploaie. El nu vedea, nu simțea picăturile care-i șfichiuiau fața. Mergea înainte.

Laélé... Léo... Stella. Ce îl interesa restul? Laélé, fiică sălbatică a unei lumi străine, fusese pentru el toată frumusețea vieții. Léo, prietenul incoruptibil și sigur. Stella, găsită prea tîrziu și atît de repede pierdută, Stella, care era din rasa lui și care ar fi fost mama copiilor săi. Toți pierduți, înecați, măcelăriți în furtuna pe care el o dezlănțuise... Greșise oare? Eldorado merita prețul acesta? Nu mai știa. Se gîndea din nou la greșeli și erorile tactice. Trebuia să o păzească mai bine pe Stella, să nu subestimeze ura fanatică a lui Eenko. Ar fi trebuit... La ce bun! Ce se făcuse era făcut, suporta pedeapsa de a se fi ridicat singur împotriva unei planete, de a fi crezut că era capabil să salveze o lume. Și acum era singur printre însoțitorii care îl înconjurau, muți, pe jumătate din respect pentru durerea sa, pe jumătate de frica mîniei sale ucigătoare. Singur. Așa va fi pînă la sfîrșitul vieții. Singur, fără Laélé, fără Léo, fără Stella. Și fără Eenko de asemenea. Se întoarse. Armata mergea în dezordine, lipsea un tun împotmolit fără îndoială într-un vad. Urlă. Rîndurile se strînseră, cei înceți grăbiră pașii. Ridică din umeri și recăzu în apatie.

Într-o seară, făcînd popas, avu un șoc. Armata se oprise din întîmplare chiar în locul unde își abandonaseră bagajele înainte de a fugi de Umburus. Tăvălite de picioarele animalelor, ude de ploaie, pe jumătate putrezite, cîteva din hainele Stellei zăceau pe pămînt Se aplecă, le adună cu pioșenie, făcu focul și le arse. Atunci îi păru că ceva se rupse în el, că o înmormîntă pentru a doua oară pe Stella și tot trecutul său.

Zilele se scurseră. Durerea, prezentă mereu, se atenuă încet încet. Reluă treptat contactul cu lumea. Pe malurile lui Iruandika, în timp ce se îmbarcau pentru Kintan, remarcă o tînără fată cu părul lung, blond, care spăla la rîu.

— Cum te cheamă?

— Sigrid Nielsen, domnule Laprade.

— Măritată?

— Nu.

— Bine. Tu vei fi soția mea. Am nevoie de copii. Dar nu te iubesc și să nu crezi că te voi iubi vreodată!

Tatăl, prospector bătrîn, vru să protesteze, cedă în fața privirii uriașului, apoi ridică din umeri. La urma urmei, fiica sa nu va fi nefericită cu Téraï. Și timpul rezolvă multe lucruri...

Téraï se îmbarcă ultimul și rămase în picioare la pupa bărcii. Iruandika rîdea după ploaie cu toate valurile sale. Și, pe cerul spălat de nori, curcubeul își întindea culorile deasupra ținutului Ihambé. Cu o dorință sălbatică, vru să vadă în acesta un semn prevestitor.

În românește de Anca OBROCEA

Sfîrșit

ÎN CURÎND • ÎN CURÎND • ÎN CURÎND

ESCALĂ PE TOBRA

de **viorel pîrligras**

Cititorii abonați la „467" pot beneficia la cerere de acest album în cadrul abonamentului existent. În acest caz, albumul va fi socotit echivalent a patru numere din „467"

Așteptăm, deci, solicitările dumneavoastră.

COLECȚIA FERGONAUT

PREAROMANTICII — marginalizați ai societății epocilor viitoare, pe singurul loc uitat de pămînteni în expansiunea lor cosmică și temporală : Terra. Ciudate fenomene, ciudate întîmplări în cursa pentru regăsirea identității umane, în redescoperirea **OMULUI**.

Un fascinant ciclu din care romanul **SĂPTĂMÎNA ORBILOR** de **Daniel Cristian Dumitru** este o filă strălucitoare.

„467" — Colecția romanelor SF — are plăcerea de a vi-l oferi integral spre lectură în numărul viitor.

Lei 15